சிவமயம்.

பக்தசந்த்ரிகா

இஃது

தெய்வபக்தி ஈகை தயை பொறுமை சத்தியம் முதலான மேலான உத்தம குணங்கள் ஜனங் களுக்கு விருத்தியாகும் பொருட்டு

பல விதவான்களால் எழுதுவித்து

—(*)—

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

ஆர். சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்களால்.

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

MADRAS

1901

F M PRESS

இதன் விலை அணா. 12

விஷய சூசிகை

[illegible]		பக்கம்
1	தெய்வ வணக்கம்	1
2	தெய்வ வழிபாட்டின் பலன்	,,
3	கல்யாணன் சரித்திரம்	2
4	இந்திரனுக்கு மாயக்கதை சரித்திரம்	20
5	ஜயதேவோபாக்கியானம்	32
6	துளசீதாசோபாக்கியானம்	40
7	கனகாபுரி ராஜாவின் அரசாட்சி	53
8	நாகானந்தம்	59
9	பத்மாசுர ஸம்ஹாரம்	71
10	கூர்மஸம்ஹாரம்	72
11	மச்சஸம்ஹாரம்	76
12	வராகஸம்ஹாரம்	77
13	நரஸிம்மஸம்ஹாரம்	79
14	சண்டேசோபாக்கியானம்	84
15	உஷாகல்யாணம்	89
16	இராமாயண படன மகிமை	95
17	இரண்டு பக்தர்களின் சரித்திரம்	99
18	சிபிச்சக்கரவர்த்திசரித்திரம்	103
19	பூலோகபிரம்மாவின் கதை	113

உ

சுபம்

பக்தசந்த்ரிகா.

தெய்வவணக்கம்.

"தெய்வந் தொழுவோர்க்கு உய்வுண்டாகும்" என்பதோர் சிறந்த வாக்கியம். எங்கும் பிரகாசமாய், ஆநந்தஸ்வரூபமாய், சர்வ சாக்ஷியாய், எள்ளில் எண்ணெய்போலும், பூவில் மணம்போலும், பரிபூரண ஸ்வயம்பிரகாசமாய், பரமதயாளுவாய் விளங்கும் ஸாக்ஷாத்து பரம்பரமஹத்தை நாம் ஸர்வதாகாலமும் துதித்து வணங்கி இன்பமடையவேண்டும். ஈசுவரனை எந்தவிதமாக ஆராதித்தாலும் கருணாநிதியாகிய அவர் நமக்கு கிருபைசெய்யக் காத்திருக்கிறார். பரம்பரமஹத்தைச் சிவபெருமானாகவும், ஸ்ரீமந் நாராயணனாகவும், கணேசனாகவும், ஸுப்பிரமணியனாகவும் இன்னும் பற்பலவாறாகவும் அநேகர் பாவித்து வழிபடுகிறார்கள். உலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற ஸர்வமதங்களும் ஈசுவரனை யறியும்பொருட்டேயன்றி வேறல்ல; ஆதலால், புத்திமான்கள் எந்த தெய்வத்தையும், எந்த மதத்தையும் இகழமாட்டார்கள். எந்த ஜாதியிற் பிறந்தாலும் தன்னிடத்தில் மெய்யன்போடு பக்தி செய்பவர்களிடமே ஈசுவரன் விசுவாசங்கொண்டு அநுக்கிரகிக்கிறார் என்று வேதாகமங்கள் கோஷிக்கின்றன. நாம் செய்த தீவினை யொழிந்து சுகிதமடையவேண்டுமானால், நாம் யாவராலும் கொண்டாடப்படவேண்டுமானால், துக்கரூபமாகிய இப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கை நம்மைத் தொடராதிருக்கவேண்டுமானால் நாம் எப்போதும் ஈசுவர தியானம் செய்யவேண்டுவ தவஸ்யம். அப்படிச் செய்தால் நாம் விரைவாக தெய்வ அருட்குப் பாத்திரராகிப் பேரானந்த மடைந்துய்வோமென்க.—சுபம்.

தெய்வவழிபாட்டின் பலன்.

இவ் வுலகத்தில் நாம் பிறந்தநாள்முதல் இதுகாறும் அநுபவித்த சுகதுக்கங்களுக்கு அளவில்லை. அது சமுத்திரத்திற் றோன்

ளோடு விளையாடினான். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு செங்கல்லை யெடுத்து, அதற்குப் பிள்ளையாரென்று பேரிட்டு அதனை ஓரிடத்திலமைத்துப் பூசித்து மகிழ்ந்து தன் வீட்டிற்குப் போயினான். மற்றப் பிள்ளைகளும் அவரவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். வல்லாளனென்னுங் குழந்தை இரவெல்லாம் தோப்பிலெழுந்தருளி யிருக்கும் கணபதி ஞாபகம் மாறாமல் தூக்கமின்றி எப்போது பொழுது புலரப் போகின்றது, எப்போது நமது சுவாமியைச்சென்று பார்க்கப்போகின்றோமென்று எண்ணிக்கொண்டேயிருந்து விடிந்தமாத்திரத்தில் எழுந்து தோப்பிற்சென்று அங்கு வந்து கூடிய பிள்ளைகளைக் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு ஒருவன் பூப்பறித்திடவும், ஒருவன் திருமஞ்சனத்திற்குப் பால் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் தயிர் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் தேன் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் பழம் தேங்காய் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் தாமபூலம், ஒருவன் சந்தனம், ஒருவன் பன்னீர், ஒருவன் புஷ்பம், ஒருவன் சுத்த ஜலங் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் அபிஷேக திரவியம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், ஒருவன் தீபங்கொண்டுவந்து ஏற்றவும், ஒருவன் தூபங் கொண்டுவந்து போடவும், ஒருவன் வாத்தியங் கொண்டுவந்து முழக்கவும், ஒருவன் நிவேதனங்கொண்டுவந்து படைக்கவும், இவ்வாறு பலர் பலவிதமான தொண்டுகள் புரியவும் ஸ்ரீவிநாயக பூசையை முறையாக முடித்து மகிழ்ந்து வீட்டுக்குப் போயினன் இப்படியே தினந்தோறும் செய்து கொண்டு வருவான். இந்த விளையாட்டு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தமையால், பிள்ளைகள் தத்தம வீடுபோய்ச் சேருவதற்குக் காலாதீத மாய்க்கொண் டிருந்தது. இவ்வாறு பலநாள் கழியவும், ஒருநாள் பிள்ளைகள் வீட்டு ஞாபகமே விட்டு விளையாட்டயர்ச்சியிற்றிளைத்து இன்புற்றிருந்தார்கள். அன்று பகலிரவெல்லாம கழிந்தும பிள்ளைகள் வீடுவந்து சேராமையால் அவரவர்களது தாய்தந்தையர்கள் பிள்ளைகளைத் தேடிச் சென்று பெருந்துயருழந்து திரிந்தார்கள். எங்கும் பிள்ளைகளைத் தேடிக்காணாமையால் மனந்தளர்ந்து பெருமூச செறிந்து தெய்வகதியாகத் தோப்பிருந்த மூலையைநோக்கிச் சென்றபோது அங்குச் சிவகணங்களோ இவர்களென்று சொல்லுமபடி விபூதியினால் உடம்பெல்லாம வெளுத்து ஹரஹர சிவசிவ என்று உச்சரித்து விளை

யாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்து அவரவர்களுங் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்து பரவசரானார்கள். அப்போது கல்யாணசெட்டியுந் தனது காதலனை யழைத்துக்கொண்டு போக அங்கு வந்தான். அவனைக்கண்டமாத்திரத்தில் மற்றவர்கள் ஓவென்றலறி, "உன்னுடைய மகன் வல்லாளன் எங்கள் பிள்ளைகளை யெல்லாங் கெடுக்கின்றான். இன்று எங்களை யெல்லாம் அலையும்படிச் செய்தான். இனி இவ்வாறு செய்யாமலிருக்க அவனுக்குத் திட்டம்பண்ணி எங்களுக்கு நீ துன்ப நிவர்த்தியைத் தேடவேண்டியது" என்று குறைகூறி வெறுத்துக்கொண்டார்கள்.

அதனைக்கேட்ட கல்யாணன் மனங்கலங்கிப் பிள்ளையின்மேல் வெறுப்புண்டாகி அவனைத் தேடினான். அப்போது அச்சிறுவன் பூப்பந்தரின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கும் பிள்ளையாருக்கு முன்னின்று இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்து ஆனந்தக் கண்ணீர்ததும்பப் பரவசனாய்ப் பலதுதிகள் கூறிவீழ்ந்து வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவ்விஷயத்தைக் கண்ணுற்று, இது என்ன விந்தை! இப்படியும் நமது சிறுவன் கெடுவானோ? இதுவரையில் இது நமக்குத்தெரியாமற் போயிற்றே! இவன் கெட்டதுமன்றி ஊரிலுள்ள பிள்ளைகளையும் கெடுத்தானே! நாம் வயிறெரிவது போலவே அவர்களும் வயிறெரிந்து வருந்துவது சகசந்தானே! அவர்கள் நம்மை வெறுத்துக்கொள்வதை நாம் குற்றமாகக்கொள்வது எங்ஙனம்? நமது சிறுவனை நாம் தண்டிப்பதுவே தக்கது என்று துணிந்து தன் மகனாகிய வல்லாளனருகிற் சென்று அடா பையா, என்று அழைத்தான். அக்குழந்தை ஸ்ரீகணபதியினது திருவடித் தியானத்திலிருந்தமையால், அவனைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. அதனாலவனுக்குக் கோபமதிகரித்து அங்கு ஸ்ரீவிநாயகப் பெருமானுக்குப் போட்டிருந்த பூப்பந்தரைப் பியத்தெறிந்து அதன் கீழிருந்த விநாயகரை எடுத்து அப்புறம் விட்டெறிந்து, அங்குள்ள சகல பூசாதிரவியங்களையும் வாரியெறிந்து அம்மட்டிற் கோபந்தணியாமல் தன் குமாரனது குடுமியைப்பற்றி யிழுத்துவந்து அங்குள்ள வோர் மரத்தி லவனைச் சேர்த்துக்கட்டி, அவனது உடம்பு முழுதும் உதிரந் தோயும்படிப் பிரம்பாலடித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாத அக்குழந்தை எளியமுகங் காட்டிக் கண்களில் நீர் வடியத் தேம்பித் தேம்பி

யழுது பிரலாபித்தான். அதற்குச் சற்று மிரங்காயல கொடும்பாபி யாகிய அந்தப் பிதா அக்குழந்தையைப் பார்த்து "நீ எல்லாங் களைகண்டவனைப்போல விநாயக பூசைசெய்ய வெளிப்பட்டா யாகையால், அந்த விநாயகரே வந்து உன்னுடைய கட்டை யவிழ்த்து உபகாரஞ்செய்யட்டும் பார்ப்போமென்று உல்லங்கன வார்த்தை பேசி உதாசீனமாய்த் திரும்பியும் பாராமல் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். இந்தப் பெரும்பாபியின் கதியைப் பின்பு சொல்வோம். இவனால் கட்டுண்டு தோப்பில் துணையின்றித் தனியேயிருந்த வல்லாளன் தனது தெய்வமாகிய ஸ்ரீவிநாயகப் பெருமானது திருவடிகளை மனத்திற் சிந்தித்துப் பின்வருமாறு புலம்பித் துதிக்கலாயினான்.

"எந்தைசினக் காமென்றே யெண்ணிப் பெருங்கோயில்
இந்த நிலம் போற்ற விழைத்துப் பலதோழர்
வந்து கொடுத்தபொருள் வாங்கியான் செய்பூசை
சிந்தியதே யென்செய்வேன் சிந்தைகுடி கொண்டவனே

அன்பு சிறிதுமிலா னந்தோசின் கோயிலழித்
தென்படவோ சென்றா னிரக்கமோ சற்றுமிலான்
பின்புவருங் கேடினை பெருக்கத் தெனவுணரான்
றனபிருமோ வழுந்து துயருழப்ப னெருவலோனே.

உன்றாட் டுணைபற்றி யுள்குமடி யேன்கலங்கி
யன்றேழை போலிருந்த லெந்தாய் தகுமோதான்
மின்றாழ் சடைமௌலி வேதியனே யானைமுகத்
தென்றந்தை யேவந் திடர்களையா யெம்மானே.

வினையேயென் றந்தையென வேடமெடுத்திறைவன்
றனைநின் றனக்கன்பு தானசெய் திடறகைந்தே
யுனையும் பணைத்தற் குடையானே யென்செய்வேன்
அனையேயென் றன்ப மறியாயோ வந்தணனே.

சற்றுமிரங் கான்பாவி தாதையெனப் பேர்கொண்டான்
சொற்றுணையே யென்றனை றுயரஞ் சிறிதுமுளத்
தற்றிலனு கெட்டே னுயிர்த்துணையே மாதுமையாள்
பெற்றசிவக் கன்றேநான் பெற்றதுநின் பேரருளே.''

என்று சிந்தித்து ஸ்ரீ விநாயகரது திருவடித்தாமரைகளை வல்லாளன் வாழ்த்தி வழிபட்டான். அதற்கு அப்பெருங்கருணைவள்ளலிரங்கி ஒரு பிராமணப்பிள்ளையாகத் திருவுருக்கொண்டு அங்கெழு

ந்தருளி, பாபியாகிய கல்யாணன் கட்டிவிட்டுப்போன கட்டையவி
ழ்த்து வல்லாளனைத் தழுவி, அவனுடம்பிலிருந்த தழும்புகளையெ
ல்லாம் தமது கைகளால் பிடித்து ஒழுங்குசெய்து அவனுக்கு நோ
ய்நீங்குமாறு தக்க வுபசாரங்கள் செய்து இனிய வார்த்தைகள்
கூறி மகிழ்ந்தனர். அப்போது வல்லாளன் இந்த பிராமணப்பிள்ளை
ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளே யென்று மனதில் நினைந்து, அவருடைய
பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, ஐயனே! இன்று அடியேன் தேவ
ரீரது பெருங்கருணை வெள்ளத்திற் படிந்தேன். இனி அடியேனுக்
கொருகுறைவுமில்லை. என்னுடைய பூர்வவினையெல்லாந் திரண்டு
ஒருருவாய்வந்து தந்தை யென்று போதாங்கிப் பேரிடும்பைகள்
செய்துநின்ற அவதி இன்றோடே தொலைந்தது. ஓ கிருபாவெள்ள
மே! எனது பாக்யமே! பாக்யம்!! என்று துதித்து நிற்
கையில், அவனை நோக்கி குழந்தாய்! நீ சிறுபிள்ளை, இவ் விளம்
பருவத்தில் உனக்கு வேறு விளையாட்டில் புத்தி செல்லாமல் என
னைப் பூசித்து மகிழ்வதாகிய விளையாட்டில் புத்திசென்றதன்றோ!
உன்னைப்போல நானுங் குழந்தை, உனக்குத் தோழர்களாகச்சேர்
ந்து நீ செய்த பூசைக்குச் சகாயமாயிருந்தவர்களுங் குழந்தைகள்.
குழந்தைகளெல்லா மொன்றுகூடி விளையாடுதல் பெருமகிழ்ச்சி
யைத் தருமாகையால், நானு முங்கள் கூட்டத்திலிருந்து விளையா
டினவனாகவே மகிழ்ந்தேன். நமது விளையாட்டுக்குக் கெடுதியைத்
தேடிய பாபிக்குப்பரிசு கிடைக்காமற் போகாது. உன்னோடுகூடிவிளை
யாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளுக்கு எம்முடைய பிரசாதமுண்டா
காமலும் போகாது. நீ ஒன்றுக்குங் கவலைப்படவேண்டாம். எம
க்கு ஒருவன் தீங்கு செய்வதை நாம் பெரிதாகமதிப்பதில்லை. எம
தடியார்களுக்குச் செய்யுந் தீங்கினை அப்போதே யறிந்து தண்டிப்
போம். நீ எமது பாதவூழியத்திற்சிறந்து உன்னை யறவே மறந்து
உலகவாசனை யிறந்து சிவசாட்சாத்கார நிலையிலிருந்த அமைதியை
யறியாது உனக்குத்தீங்கிழைத்த பாதகனுக்கு முன்னமேயே நாம்
பரிசளித்துவிட்டோம். அதாவது:—உன்னை யுறுமிப் பார்த்த அவ
னுடைய கண்கள் ஒளியிழந்து குருடாயின. உன்னுடைய முறைக
ளைக் கேளாமலிருந்த செவிகள் செவிடாயின. உன்னைப் பலவாறு
வைது காறியுமிழ்ந்த வாய் அடைபட்டு ஊமையாகியது. உன்னு
டைய தேகம் வருந்திப் புண்பட மரத்தோடு பிணித்த கொடுமை
யால், அவனுடம்பெல்லாம் இரணகொதிப்பதிகரித்துக் குஷ்டம

வந்து குடிக்கொண்டது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அவனுக்குத் தமது நிஜவடிவந் தோன்றத் தரிசனந்தந்து, ஓ குழந்தாய்! நீ விரும்பிய வரங்களைக் கேள்: தருகின்றோம் என்று அருளிச்செய்தனர். அதற்குச்சிறுவன் மீண்டும் எம்பெருமானது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, எனது அப்பனே! யான் விரும்பத்தக்கது உன் திருவடி யாராதனையைத் தவிர வேறு யாதிருக்கிறது? எப்போதும் உனது பாதபத்மங்களை வழிபட்டு வாழ்த்தும் பேறொன்றே யான் அடையத்தக்கது. ஆகையால் அதனையே அடியேனுக்குத் தேவரீர் அநுக்கிரகிக்கவேண்டியது. அன்றியும், இவ்விடத்தில் எக்காலமும் இப்படியே தேவரீர் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, இங்கு வந்து வழிபடும் மெய்யடியார்கள் விரும்பிய வரங்களையெல்லாம் பிரஸாதித்து அநுக்கிரகிக்கவேண்டியது. என்று பிரார்த்தித்தான். அவன் விரும்பியபடியே அநுக்கிரகித்து, அவனை நோக்கி விநாயகக்கடவுள் ஒன்று சொல்லுகிறார்.

ஓ குழந்தாய்! வல்லாளனென்னும் உனது பெயரை முன்னும், கணபதியென்னும் எமது பெயரைப் பின்னுமாக வைத்து வல்லாளகணபதியென்று வாழ்த்தி இனி யாவரும் எம்மை வழிபடுவார்கள். இவ்விடத்தில் தேவர்களெல்லாம் வந்து எம்மை வந்திப்பார்கள். வேறு இடங்களில் எம்மை வழிபடுவதைக்காட்டிலும் இவ்விடத்தில் வழிபடுவது சிரேஷ்டமென்றே யாவருங்கொள்வார்கள். ஏனை யிடங்களில் அதிககாலத்திற் செய்யும் ஆராதனத்தின் பயன் இவ்விடத்தில் அற்பகாலத்திற் செய்யும் ஆராதனத்தின் பயனிற் கோடியி லொருகூறு மாகாது. இங்கே நமக்கு நித்தியோத்ஸவம்-பக்ஷோத்ஸவம்-மாஸோத்ஸவம்-வருஷோத்ஸவமுதலிய விபவங்கள் குறைவற நடக்குமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் தமது தெய்வவுருவை மறைத்தருளி அவ்விடத்திற்றானே விக்கிரகவடிவமாக அவனுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தருளினார். அந்தமூர்த்தத்தை வல்லாளன் தரிசித்து மகிழ்வெய்தி முன்போலவே பூப்பந்தரிட்டு ஆலயமாக்கி, அதி லெழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகக்கடவுளைப் பேரன்போடு பணிந்து சோடசோபசாரங்கள் புரிந்து பூசையை நிறைவேற்றினான். இப்படியே காலந்தோறும் பூசை குன்றாமல் நியதியாக நாடோறும் ஸ்ரீ விநாயகக்கடவுளை யாராதித்துக்கொண்டுவருகையில், இவனுடைய பிதாவாகிய கல்யாணனடைந்த கதியைச் சிறிதெடுத்துச் சொல்வாம்.

கலியாணன் தன்னுடைய மகனாகிய வல்லாளன் கட்டிவைத்த கோயிலை யழித்து, அவனுடம்பெல்லாஞ் செந்நீர் தோயவடித்துப் பல துன்மார்க்கஞ்செய்து சென்றனனையால், அவன் வீடு போய்ச்சேருவதற்குள் அவனுக்குக் கண் குருடும், காது செவிடும், வாயூமையும், உடல் குஷ்டமுமாக நொந்து வினைவந்து மூடிக்கொண்டது. இவ் வவதிக்கோலத்துடன் வீடுபோய்ச்சேர்ந்த கலியாணனை அவனுடைய காதலியாகிய இந்துமதி நோக்கி வயிறெரிந்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு இது என்னகாலக்கேடு? இப்படியும் ஒரு வினை யிருக்குமா? சற்றுநேரத்திற்குமுன் ஒரு குறைவுமின்றித் திடதேகந் தாங்கியிருந்தவருக்கு இவ்வித இடுக்கண் உண்டாகிய காரணம் யாதோ? இத்தீங்கினை இவர்க்குச் செய்தவர்கள் மாண்டார்கள். இது தெய்வத்தா லுண்டாகிய தீங்காயிருக்கின்றது. இப் பெருந்தீங்கு நேரிடத்தக்க யாது அபராதத்தை இவர் தெய்வத்துக்குச்செய்தாரோ தெரியவில்லை. தெய்வமே! என்னை இப்படியுங் கைவிடலாமா? என்று வாய்விட்டலறி யழுது நொந்துகொண்டிருக்கையில் சில பிள்ளைக ளோடிவந்து இந்துமதியைத் தேடிப் பார்த்து, அம்மா! உன்னுடையமகன் வல்லாளனும் நாங்களும் இவ்வூருக்கு அடுத்த தோப்பில் பிள்ளையாருக்குக் கோயில்கட்டிப்பூசித்துவிளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அங்கு வல்லாளனுடைய பிதாவந்து கோயிலை யழித்துப் பிள்ளையாரையெடுத்து வீசியெறிந்து, அவனை நன்றாக முதுகுபிளக்கவடித்து உடம்பெல்லாம் இரத்த மொழுகும்படிச்செய்து, அவனைக் கடைசியில் ஒருமரத்தில் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டுப்போய்விட்டார். அவன் யாருந் திக்கில்லாமல் ஒன்றியாய் மரத்தோடு மரமாயிருந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றான் என்று பரிதாபத்துடன் கூச்சலிட்டுக்கொண்டே சொன்னார்கள். அவைகளைக் கேட்டு ஐயோ மகனே! உனக்கும் இப்படி நேரிட்டதா? என்று பதைபதைத்து அந்தத் திசையை நோக்கி யோடினாள் இந்துமதி. அவள் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண் டோடுகையில் அண்டை யயலாருங் கவலையடைந்து அவளைப் பின்றொடர்ந் தோடினார்கள். பெருங்கூட்டந்திரண்டு பின்னோடிவர நடந்த பேதையாகிய இந்துமதி தன் மகனிருக்குமிடந்தேடிச்சென்று பார்த்தாள். அவ்விடத்தில் தன்மகனொருகுறைவுமில்லாமல் ஸ்ரீவிநாயகரது வழிபாட்டிலகமகிழ்ந்து சிறந்து விளையாடிக்கொண் டிருந்தான். அவனைப்

பாராதது ஆாசரியப்பட்டு காம கேள்விப்பட்ட சங்கதி இங்கொன் றுங்காணோம. இது என்ன ஜாலவித்தையோ? நமக்குப் பிள்ளை களவந்து சொன்னது பொய்யோ? நமக்கே சித்தப்பிரமை யுண் டாகி அவ்வாறு கற்பனை யுண்டாயிறறோ? என்று பலவாறு யோ சித்துத் தன்னோடுவந்த ஸ்திரீஜனங்களிடத்தும பிரஸ்தாபித்துச் சிறிது நிதானித்தாள். அபபோது தனனுடைய மகனாகிய வல்லா ளன், வநதிருபபவள் தாயென்றறிநது நீ எங்குவந்தனை? முன்வந் துபோனவா உன்னை யனுப்பினரோ? அவா செய்துபோனதன் சேடம யாதேனுமிருநதால நீ செயயலாமென்று வந்தனைபோ லும்! உனக்கிங் கெனனவேலை? எனனையடிதது வெறுத்து எனது ஐயனாகிய ஸ்ரீவிநாயககடவுளை அப்பால வீசியெறிநது மனோ திடங்கொண்டுசெனற மாபாவியை யறவே மறந்து தவநிலை சேர் நது தனிமையிருநது சுகிக்கும என்னிடததில் நீ வநதது தாயே! தக்கதன்று. உஙகளால எனககாகவேண்டிய தொன்றுமிலலை. நீ வநதவழிபாாததுககொண்டுபோகலாமெனறு கூறினான்.

அந்த வாாததைகள் அதிக சூடாயிருநதமையால் பேதை யாகிய இநதுமதியானவள, என செலவமே! எனது காதன்மணி யே! எனது கடடிககரும்பே! உனனுடைய மனம் இப்படியும் கசநதுபோயிறறோ? நான பேதை; என்மேல் நீ இப்படி வெறுத் துக்கொள்ளலாமா? எனனைக் கண்டபோதே ஓடிவந்து என் மேல்விழுநது எனனைக்கட்டியணைத்து முகத்தோடு முகம்வைத்து முததநதநது அருமையும அன்பும பாராட்டத்தக்க செல்வமகனா கிய நீ எனவயிறு குழமபும வார்த்தைகள் பேசியதை நான் எப்படி சகிப்பேன? அடாகுழநதாய்! உன்னுடைய பிதாவானவர் யாதோ தெரியாமல தப்பான காரியஞ் செய்துவிட்டார். அதை நீ பொ றுபபது உனக்குக் கடமையாமடா என கண்மணியே! எங்கள் பேரி லிவ்வளவு கோபம் நீ வைப்பது உனக்குத் தருமமல்லவே! ஸ்ரீவிநாயகாது திவ்யப்பிரசாதம பூரணமாய்க் கிடைக்கப்பெற்ற சுகிர்தசாலியாகிய உனக்குத தீங்கிழைத்தமையால், உன் தந்தை கண் - காது - வாய் முதலிய இந்திரியங்கள் போய்க் குருடாயும், செவிடாயும், ஊமையாயும் வந்து வீட்டில் விழுந்தார். தேக முழுதும் குட்டம் மூடிக்கொண்டது. இநதக் கோபத்தைக்கண்டு வாடிய வென்னைத்தேற்றி நன்மை தேடவேண்டிய காளையாகிய நீ எனனை நாடவொட்டாமல் கடு கடுத்துப் பேசுகின்றனையே.

ஞயின், மூவர்பெருமானுகியும், மெய்யன்பரை யாட்கொள்ளும முக்கட்பெருமானுகியும், ஒற்றைக்கொம்பேந்திய செல்வப்பெருமானுகியு மிருக்கின்ற விநாயகப்பெருமானைப் பூசைசெய்கின்ற அடியாாகளுககுக கிடைத்தற்கரிய பெரும்பாக்கியங்கள் இருந்த விடத்திலேதானேவந் தெய்து மென்பதற் கையமென்னே ? அபபோது தேவர்கள் அந்தரத்துநதுமி முழக்கினுர்கள். ஆகாயத்தில் புஷ்பவருஷம வருஷித்தது. யானையின் பின்னே வநத சகல பரிஜனஙகளும் அவரவாகள் மனத்திருந்த கவலைகளை யொழித்து ஆநநதங்கொண்டாாகள். அமைசசா முதலாயினுர் இராஜ யோககியமான ஆடையாபரணுதிகளை யெடுத்தணிந்தார் கள். அநதணாகளெல்லாம ஆசிாவாதஞ்செய்து இருபுறத்தினு மிருநதாாகள். சேனுதிபதியா - சாரணா - முதலாயினுர் வீரகண் டாமணியைத தரிததிருககின்ற பாதங்களில வணங்கி ஏவலுக் கெதிாபாாத்தாாகள் இவ்வித சமபிரமஙகளோடும் தக்கனை யூர்ந்து, அஙகுத் திருக்கோயிலகொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கணேச மூாத்தியை சாஷ்டாஙகமாகச சேவித்து, அருகிருநத அந்தணா கடகெல்லாம பறபல திரவியஙகளைத் தானஞ்செய்து, தன்னரு மைத் தாயை நவரததின கசிதமாயுள்ள சொர்ணசசிவிகையிலேற் றித் தான படடத்து யானையினமேல உதயபால சூரியன்போல ஆரோகணித்து அமைச்சராவாா அசுவங்களிலேறி வரவும், தாசி கள் நாட்டியஞ்செய்து நடககவும, சமுததிர கோஷமபோலப் பேரிகை - எககாளம - சலலரி - முரசமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும், இன்னும பல ஆடம்பரஙகள் சூழவும், மலையினுச்சி யில உதயமாகின்ற பூரண சநதிரனைப்போல யானைமேலோங்கி யிருககின்ற வெண்குடை நிழலிலிருநது, அதனைமெல்ல நடத்திப் படடணத்துள் நுழைநது பவனிவநது அரண்மனைசென்று சொர் ணாததிற செய்து சிஙகாசனத்திலிருநது, மநதிரத் தலைவாகளை நோககிக்குளிர்நதசொற் களா லருகிலழைததது, நீங்கள் சென்று என்னை யாட்கொண்டரு ளிய முற்கல முனிவரை மரியாதையோடு இங்கு அழைத்துவாக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அவ்வாறே விரை ந்துசென்று, தவசிரேஷ்டராகிய முற்கலரைத் தேடிக்கண்டு, ஆட ல்பாடல் வாத்தியமுதலிய முழக்கங்களுடனே அழைத்துவந்து யாவரும் ஆநந்தங் கொள்ளுமாறு அரண்மனைக்குள் எழுந்

மே அவர் தேடியிருந்தாராகையாலும், அது அது அவ்வாறு காலத்தில் வந்துகூடி அநுபவவேத்யமாகியது. நான் யாரையும் வெறுத்துக்கொள்ளமாட்டேன். எல்லாம் வினையின் பெருக்கும், அதனைக்கூட்டி முடிக்குங் கருணாநிதியின செயலுமாக முடிந்திருப்பதால் உன்னைக்கண்டு சந்தோஷிக்கத்தக்க வேளையில் சந்தோஷித்தேன். வெறுக்கத்தக்க வேளையில் வெறுக்கின்றேன். இப்படியே என்னைக்கண்டு நீ சந்தோஷிக்கத்தக்க வேளையில சந்தோஷித்தாய்; துக்கிக்கத்தக்க வேளை நேர்ந்தமையால் துக்கிக்கின்றாய். இப்போது நான் சொல்லிய தர்மங்களை நீ கூர்ந்து யோசித்தால் உனக்குத் துக்கம் உபசமனமாகும். என வார்த்தைகளை யுறுதியாக நம்பி மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டுபோய்ப் பார்த்தாவினது பணியினின்று நீ உய்யுமார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளக்கடவா யென்று கூறிய மகனை இந்துமதியானவள் கட்டியணைத்து அவனது கனிவாயை முத்தமிட்டு, அடா என்னருமைத்துரையே! நீ பேசிய வார்த்தைகள் என் செவிக்கு இன்பத்தையே தந்தன. ஆயினும் அவை நான் அநுசரிக்கத்தக்கனவா யிருக்கின்றன. இவ்வரிய தத்துவார்த்தங்களை நீ எப்படியோ கற்றாய். உனக்கு ஸ்ரீவிநாயகப்பெருமானே தாயுந் தந்தையுமாய் வெளிப்பட்டு அநுக்கிரகித்தாராகையால் உனக்கு யாவுங் கைகூடிவிட்டன. உன்னையே அவராக நான் எண்ணுகிறேன். என்னுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டியது நீ என்னை மறுத்திடுவது உனக்குத் தருமமன்று. உனக்குத் தெரியாததை நான் என்னசொல்லப் போகிறேன்? நான் கோரிய வரத்தைத் தருவதாக நீ முன்பு வாக்குக்கொடுத்தால் அதனைப் பின்பு சொல்லுகிறேனென்று வேண்டினள்.

அதற்கு வல்லாளனிசைந்து நீ விரும்பியதைக் கேட்கலாமென்றான். அவ்வுறுதி வார்த்தையைக் கேட்ட தாயானவள் அடா என்செல்வமே! நீ சீக்கிரமே எழுந்து வரவேண்டும். உன்னுடைய விநாயகபூசையை நீ வீட்டிலிருந்தே செய்து என்னுடைய அல்லலையும் அவ்விநாயகர் கொள்ளுமாறு செய்தல்வேண்டும். உன்னுடைய பிதாவிற்கு நேரிட்டிருக்கும் அரிஷ்டங்களையும் அவரது திருவருளால் தீர்த்திடல்வேண்டும். இவை கைகூடும்படி செய்தாலன்றி என் கவலைகளொழியமாட்டா ஆகையால், நீ கடைக்கண் பார்த்தருளவேண்டுமடா அப்பனே! என்று பலமுறை

வேண்டினாள். அதனைக்கேட்ட குழந்தை தாயினது எளியமுகம் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். எனது அன்னையே! நீ விரும்பியது கைகூடத்தக்கதுதான். ஆனால், அது ஸ்ரீவிநாயகரது திருவருளால் முடியத்தக்கது. அத்திருவருளிப்போது உங்களுக்கு உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனில், எந்த அபராதத்திற்கும் ஒரு தீர்வுண்டு, ஸ்ரீவிநாயகரது திருவடிக்கட் செய்த அபராதத்திற்கொரு தீர்வுமில்லை. அவ்வபராதத்தின் பயனை அநுபவித்தே தீரவேண்டும். இப்போது அநுபவிப்பதன்றோ உனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. இவ்வளவிலொழிந்தால் நீ பாக்யசாலிதான். அவ்வபராதம் இம்மட்டி லொழியமாட்டாது. இப்போதநுபவிப்பது மல்லாமல் ஜென்ம ஜென்மமுந் தொடர்ந்து துக்கா நுபவத்தைத் தந்து வருத்தா நிற்கும். ஆயினும் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கல்யாணையைப்போல நீயுங் கபுஞ்சித்தங்கொண்டு ஸ்ரீகணநாதரது பூசையை நிந்தித்துப்பேசாமல் கலந்த வன்போடு கனிந்துரையாடினமையால், உன்னிடங் கருணைசெய்து எனது சுவாமி திருக்கடைநோக்கம் வைத்துப் பாலிப்பார். நீ அவனிடம் அன்புபாராட்டி வருந் தன்மையாலும், அவனுடைய புத்திரன் என்னுஞ்சம்பந்த மெய்திய நான் விநாயகரைப் பூசித்துவருந் தன்மையாலும் அவனுடைய சிவத்துரோகங் குறைந்து வருகிற ஜந்மத்தோ டொழியும். அவனுக்கு இந்த ஜந்மமொழிந்த பிறகு மறுஜந்மமுண்டாம். அப்போது அவன் ஒரு ராஜகுமாரனைப் பிறப்பான். நீ இராஜ ஸ்திரீயாய்வந்து அவனுக்குத் தாயாவாய். அந்த ஜந்மத்திலும் இந்தக் குருடு செவிடுமை முடங்கள் அவனை வந்து பிடித்தழுக்கும். நோயாளியாய்ப் பிறக்குமிவனை வெறுத்து இவன் றந்தை இவனைத் தன்னிடத்தினின்றும் அப்புறப்படுத்தி விடுவான். பிள்ளையாகிய என்னை இப்போதிவன் வெறுத்த பாவத்தின் பயனே அப்போதிவனை வந்து பிடிக்கும். நீ மாத்திரம் மனந்தளராமல் அவனிட மன்புபாராட்டி அவனைத் தனியே காட்டிற் புகச்செய்ய விசையாமல் நீயு மவன்பின்சென்று காட்டேகதியாகத்திரிந்து உபாதானமெடுத்து அவனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவாய். அப்போது ஒருநாளவனை நீ யழைத்துக்கொண்டு வெளியே போகையில் அவ்வழியே முற்கலமுனிவர் உங்கள் கண்ணெதிரப்பட்டு அவர்மீதுபட்டு வீசியகாற்று இவன்மேலவந்துதாக்கும். உடனே சர்வபீடைகளுந் தொலைந்து குருடுமுதலிய நீங்கிச் சுகமுண்டா

ருமம். அம்முனிவர் ஸ்ரீகணபதிபூசையிற் சிறந்த காணுபத்ய சிரேஷ்டராகையால, அவராலிவனும் கணபதிபூசைக்குப பாத்திரவானுகித் தக்கனென்னுந் தனிநாமந்தாங்கிப் பிரசித்தியடைந் தின்புறுவான். இது தேவரஹசியமாயுள்ள தாகையால், அதிசயம் நடந்தேமுடியத்தக்கது. இதிலோரற்பமும் பிசகமாட்டாது. ஆகையால் நீ யொன்றுக்குங் கவலைப்படாதே! இங்கே காலதாமதஞ் செய்யாமல் சென்று உன்னுடைய பதிபக்தியைவிடாது செய்து நீ சுகிக்கும்வழி தேடக்கடவாயென்று கூறிமுடித்தான். அவன் முக்காலமுணர்ந்து கூறிய மூதுரைகளை இந்துமதியானவள் ஈசுவர வாக்கியமாக மதித்து ஒன்றும் பேசாமலவனை வாழ்த்திவிடை பெற்றுக்கொண்டு சென்று தனது பதிபக்தியிற் சிறந்த ஸ்ரீவிநாயகரது திருவருளையும், தனது செல்வப்புதல்வனது அருந்தவத்தையுஞ் சிந்தித்து அனுபாராட்டி வந்தாள்.

இப்பால், வல்லாளன் தனது விநாயகபூசையைக் குறைவற முடித்து அவ் வருணாஞானக்கொண்டலை இடைவிடாது சிந்தித்துத் தியானயோகத்திலிருந்தான். அவனது தவத்தை மகிழ்ந்து ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள் தமது பிரமத கணங்களைக்கூவி நீங்கள் திவ்ய விமானங்கொண்டுபோய் நமது அன்பனாகிய வல்லாளனை நமது லோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கோளென்று கட்டளையிட்டருளினார். அவ்வாறே அவர்கள் விமானங்கொண்டுபோய் அவனை யழைத்தார்கள். அவன் அதிக சந்தோஷத்துடன் தன்னை யழைத்த பிரமத கணங்களை வணங்கித் துதித்து, எனது அப்பனாகிய ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள் என்னை யொருபொருளாகத் தமது திருவுள்ளத்தடைத்து விமானங் கொடுத்தனுப்பினாரன்றோ? அவரது திருவருள் விலாசத்தை நான் கணிக்குந்தரமோ என்று பலவாறு துதித்து அவரது ஸ்ரீபாதயுகளங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே அந்தத் திவ்யவிமானத்திலேறினான். தேவர்கள் அந்தரத் துந்துமி முழக்கினார்கள். சித்தர்கள் குடைபிடித்தார்கள். கருடர் சாமரையிரட்டினார்கள். கிந்நரர் ஆலவட்ட மெடுத்தார்கள். கந்தருவர்கள் புஷ்பமிறைத்தார்கள். வித்தியாதரர்கள் வீணாகானம் பண்ணினார்கள். அரம்பையர்களாடினார்கள், முனிவர்கள் முன்னும் பின்னும் நெருங்கினார்கள். அந்தணர்கள் இருமருங்குஞ் சூழ்ந்து ஆரணமோதினார்கள். அருந்தவர்கள் ஆகமங்களாற் றுதித்து வாழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு சகல சம்பிரமங்களு நிறைந்

ஓரரசனை யேற்படுத்தக் கடவீர்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தனள். அதை அவ்வமைச்சர் முதலாயினோர் ஆலோசித்திருக்கின்ற சமயத்தில் முற்கலமுனிவர் அவ்விடத்தில் வந்து அச்சபையிலிருக்கிறவர்களை நோக்கிப் பட்டத்து யானையை அலங்கரித்து அதன் றுதிக்கையிற் பூமாலை தந்து அதனை யனுப்புங்கள். அஃது எவனை மாலையிட்டெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றதோ அவனையே இவ்வுலகாள்வதற்கான அரசனாக்கிக் கொள்வோமென்று கிருபையோடுந் திருவாய் மலர்ந்தெழுந்தருளினார். அதனைச் செவியுற்ற யாவரும் வியப்படைந்து, கனமென்கிற பட்டத்து யானையை அலங்கரித்துச் சுலபைக்கெதிராக நடத்தி வந்து நிறுத்த, அவள் தனது கணவன் மார்பிற்றரித்திருந்த பொற்றாமரை மாலையை யெடுத்துவந்து அந்த யானையின் றுதிக்கையிற் றந்து, இவ்விராச்சியத்தை யாளத்தக்க ஓரரசனைக் கொண்டுவரக்கடவாயென்று ஆஞ்ஞாபித்தனள். அதனையம்மதயானை செவியுற்று மலைநடந்து செல்வதுபோல முன்னதாக நடந்தது. அதன்பின்னர் அமைச்சன்முதலான சகல ஜனங்களுந் தம்மை யாளுதற்குரிய வோரரசனைக் காணுமாறு அதிக ஆசையோடும் தொடர்ந்துசென்றார்கள். தங்கள் கணவனையன்றி மற்றையவ ரெவ்வகைய பேரழகுடையவர்களா யெதிர்வரினும் அவர்களைச் சிறிதும் கண்ணோக்கஞ்செய்ய திசசியாத கற்பின் மாதர்களைப்போல, அந்த யானையும் அரசாளவதை விழைந்து பற்பலர் தன்னெதிரில் வந்து நிற்கினும் அவர்களையெல்லாஞ் சர்ப்பத்தை யொத்துச் சீறி விலக்கிக்கொண்டு நடந்தது. அவ்வற்புதத்தை யாவருங் கண்டதிசயித்து, இந்த யானை மஹா பராக்கிரம சாலியாகிய மன்னவனையே தேடிக்கொண்டு வருமென்று நிச்சயித்து சந்தோஷங்கொண்டு, வீதிகடோறும் தண்ணீர் தெளித்துத் துகளடக்கிப், பரிமளமிகுந்த புட்பங்களாற் றோரணமுதலியவைகளைக் கட்டி அலங்கரித்தார்கள். இப்பாலந்த யானையானது கோட்டைவாயிலை விட்டகன்று வீதிகளைக் கடந்து பட்டணத்திற்கு வெளியிற்சென்று வனத்திற்புகுந்து முற்கலமுனிவருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சமீபமாக வசித்திருக்கின்ற தக்கனருகிற் சென்று, அவன் கழுத்திற் பொற்றாமரை மாலையைத் தரித்தது.

ஏ பக்ஷிசிரோமணிகளே! இந்தத் தக்கன்றானிருந்த விடத்திற்றானே யிருந்து இத்தன்மைத்தாகிய அரசுரிமையைப் பெற்று

றுயின், மூவர்பெருமானுகியும், மெய்யன்புறா யாட்கொள்ளும முக்கட்பெருமானுகியும், ஒற்றைக்கொம்பேந்திய செல்வப்பெரு மானுகியு மிருக்கின்ற விநாயகப்பெருமானைப் பூசைசெய்கின்ற அடியாாகளுககுக கிடைத்தற்கரிய பெரும்பாக்கியங்கள் இருந்த விடத்திலேதானேவந் தெய்து மென்பதற் கையமென்னே ? அபபோது தேவர்கள் அந்தரத்துநதுமி முழக்கினூர்கள். ஆகாயத்தில் புஷ்பவருஷம வருஷித்தது. யானையின் பின்னே வநத சகல பரிஜனஙகளும் அவரவாகள் மனத்திருந்த கவலைகளை யொழித்து ஆநநதங்கொண்டாாகள். அமைசசா முதலாயினுங் இராஜ யோககியமான ஆடையாபரணுதிகளை யெடுத்தணிந்தார் கள். அநதணாகளெல்லாம ஆசிாவாதஞசெய்து இருபுறத்திலு மிருநதாாகள். சேனுதிபதியா - சாரணா - முதலாயினுர் வீரகண் டாமணியைத தரிததிருககினற பாதங்களில வணங்கி ஏவலுக் கெதிாபாாத்தாாகள் இவ்விதச சமபிரமஙகளோடும் தக்கனே மூந்து, அஙகுத் திருக்கோயிலகொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கணேச மூாத்தியை சாஷ்டாஙகமாகச சேவித்து, அருகிருநத அந்தணர் கடகெல்லாம பறபல திரவியஙகளைத் தானஞசெய்து, தன்னரு மைத் தாயை நவரததின கசிதமாயுள்ள சொர்ணசசிவிகையிலேற் றித் தான பட்டததுயானையினமேல உதயபால சூரியன்போல ஆரோகணித்து அமைச்சராவாா அசுவங்களிலேறி வரவும், தாசி கள் நாட்டியஞசெய்து நடககவும, சமுததிர கோஷமபோலப் பேரிகை - எககாளம - சலலரி - முரசமுதலிய வாத்தியங்கள் முழுங்கவும், இன்னும பல ஆடம்பரஙகள் சூழவும், மலையினுச்சி யில உதயமாகின்ற பூரண சநதிரனைப்போல யானைமேலோங்கி யிருககின்ற வெண்குடை நிழலிலிருநது, அதனைமெல்ல நடத்திப் பட்டணத்துள் நுழைநது பவனிவநது அரண்மனைசென்று சொர் ணததிற செய்து சிஙகாரத்தினஙகளா லிழைத்திருக்கின்ற சிங் காதனத்திலிருநது,மநதிரத தலைவாகளை நோககிக்குளிர்ந்தசொற் களா லருகிலழைதது, நீங்கள் சென்று என்னை யாட்கொண்டரு ளிய முற்கல முனிவரை மரியாதையோடு இங்கு அழைத்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அவ்வாறே விரை ந்துசென்று, தவசிரேஷ்டராகிய முற்கலரைத் தேரிலேற்றி, ஆட ல்பாடல் வாத்தியமுதலிய முழக்கங்களுடனே அந்நகரத்துள்ள யாவரும் ஆநந்தங் கொள்ளுமாறு அரண்மனைக்குள் எழுந்

தருளச் செய்தார்கள். உடனே தக்க னெதிர்சென் றழைத்து, அளவளாவிய அன்போடுஞ் சிறந்த ஆசனத்தின்மீ திருத்திச் சந்தனம் பூசி - அக்ஷதை சாத்தி, மந்திர புஷ்பத்தா லருச்சித்துத் தூப தீப நைவேத்திய முதலிய சோடசோபசாரங்களைச் செய்து, நவரத்நங்களிழைத்த பொற்றட்டில் ஆடையாபரணங்களை நிறைத்துக் கனிவாக்கங்களைப் பரப்பி முனிபுங்கவர்க்கெதிரில் வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பல பரிசனங்கள் தன்னைப் புடைசூழ நின்று முற்கலமுனிவரைப் பார்த்து எமது பெருமானே! தேவரீருடைய கடாக்ஷத்தினால் அடியேன் இவ்விராஜ்யத்தினைப் பெற்றேன். அடியேனுக்குத் தேவரீரே விநாயகக் கடவுளன்றி வேறில்லை தேவரீருடைய திருக்கரத்தை அடியேன் சிரமீதுவைத்து ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்று மிகுந்த கனிவோடு இருகரங்களையுங் கூப்பிச் சிரங்கவிழ்த்து நின்றனன். கிருபாமூர்த்தியாகிய முற்கலமுனிவர் சந்தோஷித்து அவ்வாறே தமது ஹஸ்தத்தை அவன் முடிமீது வைத்து உனது நற்குணத்திற்கு உன்னையொருவரும் விரோதியாகவுள்ளாறு திருவாய்மலர்ந்து, சகல பாக்கியங்களும் உன் கைவசத்தினவாகி நீ அளவற்ற சந்தோஷத்தோடு வாழ்ந்திருக்கக்கடவா யென்று ஆசீர்வதித்துப் பின்னரவனை யோராசனத்திலிருத்திப் பெருவகையோடும் இன்றியமையாதனவாகிய சில நீதிகளைப் போதிப்பாராயினார்.

அன்பனே! கடல்புடை சூழ்ந்த இவ்வுலகத்துள்ள மனுஷியர்க்குணர்த்தியிருக்கின்ற வர்ணாச்சிரம தருமங்கள் பலவாயிருக்கின்றன. அவற்றுள் உனக்கு முக்கியமா யுணர்த்தவேண்டுவனவாகிய சில நீதிகளைச் சொல்வோம் கேட்பாயாக. அருணோதயத்திற்கு ஐந்து நாழிகைக்கு முன்பே துயிலெழுந்து, பஞ்சணையை விட்டுநீங்கி மறவோரிடத்திலிருந்து சரீரத்தைச் சுத்தி செய்து, கொடிதாகிய வல்வினைக்கூட்டங்களைப் பொடிபடுத்தவல்ல அழகிய திருவெண்ணீறு தரித்து, குருமூர்த்தியையும் வழிபடு கடவுளையும் மனத்திற தியானித்து, பூமிதேவியைப் பார்த்து, என் தாயே! யான் உலாவுகின்றபோதெல்லாம் உனது திருமேனியினைத் துபாதம் பங்கிறதினை முகளைப்பொறுத்தருளவேண்டுமென்று இரக்கமுறுதிசெய்து, பின்னர் விநாயகமூர்த்தியைத் தியானித்து, அளற்ற வேதாகமங்கட்கெல்லாம முடிவாய் விளங்கும் இறைவனே! நமன் அயன் முதலிய தேவர்களாய்ச்சகளீகரித்திருக்குங்கணே

சப் பிரபுவே! மனோவாக்குக் காயங்கட்கு எட்டாதவனே! உனது திருவடித்தாமரைகட்கு உதயகால வந்தனஞ்செய்கின் றேனென்றும், அரவாபரணனே! சந்திரசேகரனே! திரிபுரதகனனே! உமையம்மைகேள்வனே! உனது பாதாம்புயங்கட்கு உதயகாலவந்தனஞ்செய்கின்றேனென்றும், திரிணேத்திரதாரியே! சகல தத்துவங்கட்கும் ஆதிகாரணியே! பஞ்சமுகதியாகிய விரண்டினையும் விளங்கவைத்திருக்கின்ற பார்வதிதேவியே! உனது சரணாரவிந்தங்கட்கு உதயகாலவந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும், இலக்குமிமணாளனே! திருப்பாற்கடலின்கண் யோகநித்திரைசெய்பவனே! தேவேந்திரனுக்குச சகோதரனாகிய உபேந்திரனே! உனது சரோருகத்தாள்களுக்கு உதயகாலவந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும், சகலகருமங்களையும் வழுவின்றி முடிப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றவனே! உலகவிருளினையுந் தானவர்செய்கின்ற மாயையினையும் நாசஞ்செயயவல்லவனே! யாவருங்கண்டு தொழும்படியான சூரியபகவானே! உனது உபயபாதமலர்களுக்கு உதயகால வந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும் வழிபட்டு, மற்றைத்தேவர்களையும் முனிவர்களையும மிகுந்த அன்போடுதுதித்து, பின்னர் நாடோறுஞ்செய்து வருகின்ற நித்திய கருமங்களை விதிப்படிமுடித்து, அமைசசா வேதியர் முதலானவர்களோடிருந்து ஆசாரஞ்செய்து ஏரக்கடவாய் என்று போதித்தலும், தக்கன் அவையனைத்தையுஞ் செவிக்கமுதாககேட்டு, வாசனையூட்டிய தாமபூலாதிகளை வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து, பிராமணர்முதலான பெரியோர்கட்கு அளவற்றதானங்களை நடத்தி-ஆதுலர்க்குச்சாலை-ஓதுவார்க்குணவு-அறுசமயத்தார்க்குண்டி முதலிய முப்பத்திரண்டறங்களையும் நடத்தி, அளவற்ற தேவாலயங்கட்குத் திருப்பணி முதலியவைகளை நடப்பித்து, உமாதேவி - சரஸ்வதி - இலக்குமி முதலிய சத்தியாலயங்களுக்கு மாங்கிலியம் - ஆடையாபரணாதி முதலியவைகளை வரிசைதந்து, ஆதிசைவப் பிராமணர்களுக்கெல்லாம் ஆகமவிதிப்படி பூசனைபுரிந்து, அமைச்சர்முதலாயினோர்க்குத் தேர்-பதாதிகள்-நிலம் முதலியவைகளை வெகுமதிசெய்து, சிவாலயங்களுக்கெல்லாம் திருவிழாக்கள் நடப்பித்து, ஆகாயமுகட்டையளாவத்தக்க கோபுரங்கள் சூழ வோராலயமெழுப்பி, அதிற் கணேசமூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து, மூற்கலமுனிவரால் விதித்த விதியின்படித் தினந்தோறும் பூசைகளை நடத்தி, [illegible]

பூர்விய சைமலேயின்பாதத்தை இடைவிடாது பணிந்து எத்திக்கினுஞ் சத்துருக்களில்லாதபடி இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் தனதொரு குடைநீழலிலிருத்தி, நீதிநெறி தவறாமல் தேவேந்திரனைப்போல சகலபோகங்களையும் அநுபவித்து அரசாக்ஷிசெய்து எல்லாவுயிர்களையும் ஆதரித்துவந்தான். பக்தசிரோமணிகளே! தெய்வவழிபாட்டின் மகிமையைக் கண்டீர்களா! இத்திவ்யசரிதத்தால், தெய்வவழிபாட்டிற் சதாமனதைச்செலுத்தி ஆநந்திப்போர்க்கு எய்தும் நீங்காத இன்பமென்றும, தெய்வத்துக்கேனும, அவனடியார்க்கேனும் இன்னல்செய்ய நினைப்பினும் செய்யினும அதனால்வருவது துன்பமென்றும் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குவதால் ஒவ்வொரு மாநுடரும் தெய்வவழிபாட்டில ஒழுகுவதே இம்மை மறுமைப் பயன்கட்கேற்ற சிறப்பாம்.

இந்திர ருக்குமாங்கத சரித்திரம்.

உருக்குமாங்கத ராஜனெனவன தனக்குத் தன் தந்தையுபதேசித்த ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை இடைவிடாது ஜெபித்துக்கொண்டு கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில பேரன்புடையவனாகிச சதாகாலமும அவரைப்பூசைசெய்துகொண்டு சத்துருககளையெல்லாம்வென்று இலக்குமி-சரஸ்வதி-பூதேவி-என்னு மிவாகள களிக்கும்படியாகத் தன்னாணையைப பலதிக்குகளிலுஞ்செலுத்தி, வேதியர்கள், நீதியையுடைய அநேகநிருபாகள், சகலகலைகளிலும்வல்ல பெரியோர்கள் இவர்களெல்லாம இருமருங்கினுஞ் சூழ்நதிருக்கவும், அதிதிகள் முனிவாகள், தபோதனாகள், பெரியோர்கள் முதலாயினோர் ஆசீர்வதிக்கவும், மந்திரியர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதர், சாரணர்முதலான துணைவாகள் பக்கங்களில் நெருங்கியிருக்கவும், குற்றமற்ற சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாக வளைதடி-வாள்முதலிய படைகளைக்கொண்டு சூழ்ந்து தலைவாயிலிலுலாவவும் அதிகசந்தோஷத்துடன் சிஙகாதனத்தில் வீற்றிருநது செங்கோன்முறை வழுவாமல் இராஜயபரிபாலனஞ் செயது வருகின்ற காலத்தில், சில பிரஜைகள் அவ்வுருக்குமாங்கதராஜன் சமுகத்தில் வந்துபணிந்து, ஓ சர்வஜனோபகாரசக்கிரேசுவரர்! காட்டுமிருகங்கள் கூட்டமாய் வந்து காட்டுப்பயிர்களை விட்டியழிக்கின்றனவென்று முறையிட்டார்கள். அதையவ்வரசன் கேட்டு மனமிரங்கி வேட்டையாடி வருவோமென்றெழுந்து பலபடைக்கூட்டங்களை அழைத்துக்கொண்டு சகலபரிஜனங்களோடும் காட்டிற்சென்று,

சிங்கம்-புலி-யானை-கரடி முதலிய மிருகங்களைக்கொன்று, பின்பு தான் தனிமையென்று தனக்கெதிர்ப்பட்டுவருகின்ற செந்நாய்-கலைமான்-புள்ளிமான் முதலியவைகளை வதஞ்செய்து வருகையில், அதிக தாகங்கொண்டவனாகி இளைப்புற்று ஒருகானகத்துள் நுழைந்தான். அது கவிமஹாமுனிவர் வாசஞ்செய்கின்ற ஆசிரமமாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் அவர்பத்தினியாகிய முகுந்தை யென்பவள் உல்லாசமாய்த் தனிமையே உலாவல்செய்திருக்கக்கண்டு அவளருகிற்சென்று, அன்னையே! அடியேன் தாகநீங்குமாறு நீர்தரல்வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்தோடு பிரார்த்தித்தான். அரசனை அம்முகுந்தைகண்டவுடன் அவன் வடிவத்தின் பேரழகினுக்காளாயுற்று அதிக விரகதாபங்கொண்டு மிகக்களைப்போடு நீர் தேடி வந்த மெலிவையுங்கருதாது இங்ஙனஞ்சொல்லுகிறாள்.

மஹாராஜனே! உன்னைப்போல அழகின்மிகுந்தவர்கள் தேவர்கூட்டத்துங் காணக்கிடையார்கள். உன்திருமேனியில் சகல லக்ஷணங்களும் நிறைந்திருக்கின்றமையால், உன்னைக்கண்ட பாவையர்களில் யாவர்தான் மோகத்தாற்சோர்வுறார்கள்? ஒருகாரிகையானவள் மற்றொருவனைப் புருடனைக்கண்டு ஆவல்கொள்ளுவளாயின், உடனே அவனோடு கூடினாலல்லது அவள் விரகமொழியுமோ? முன்னர் யாவரையும் வதைக்கும்படி. ஆலாகலவிடத்தைத் தன்னிடத்திலுடையதாகிய திருப்பாற்கடலானது மீட்டும் நல்லவமுதத்தையீன்று யாவரையும் பிழைப்பித்ததுபோல உனது பேரழகினாலுண்டாகிய விரகத்தீயானது எனது தனங்கள் குழையும்படி உன்றோள்களைக் கூடிச் சுகித்தாலல்லது தணியாது என்று சொல்லித் தன்னுடல் சோரவும், கூந்தலவிழவும், முத்தாரங்கள் பொழியவும், கைவளைகள் நழுவவுமான அலங்கோலத்தோடு அவ்வரசனுக்கெதிரில் நின்றாள்.

இவ்வாறு அம்முகுந்தையானவள் தானேவலிந்தணையவேண்டுமென்றிரந்தும், உருக்குமாங்கதன் மனங்கலங்காதவனாகி அவளை நோக்கி, தாயே! நீ அந்தணர்குலத்திற்பிறந்து ஓர்அருந்தவருக்குக் குலபத்தினியாயினை. யானோ அரசகுலத்திற்பிறந்து இவ்வுலகத்தை அரசாட்சிசெய்துவருகின்றேன். அன்றியும், நான் வேண்டிய வேண்டியாங்குதரவல்ல அன்பர்க்கருள்சுரக்கும் பரமதயாநிதியாகிய விநாயகப்பெருமானை சதாகாலமும் வழிபடுகின்ற அடிமையாயுள்ளவன். என் மனது எக்காலத்திலும் பரஸ்திரீகமனஞ்செய்வதில்லை,

பெண்களாயினோர், தங்கள் கணவரோடு கூடியிருப்பது மேலானசுகத்தைக்கொடுக்கும். அவ்வாறின்றி அன்னியபுருஷரோடு கூடுவாராயின், அஃது உடனே துக்கத்தையேயுண்டாக்கும். மறுமையில் அளவற்ற நரகவேதனையி லழுந்தி வருந்தவுஞ்செய்யும். இறந்தபின்பன்றோ நரகவேதனை காண்பதெனின், நீ கொண்ட நெறிதப்பியகாரியத்தால் இப்போதே எங்கும் அவதூறுசொற்களுண்டாவதன்றி, உன்கணவனுக்குரிய பெருமிதத்திற்குங் குறைவு வருமாதலால், இனியுன்மனதை யடக்கி உனக்குண்டாயிருக்கின்ற விரகதாபத்தை யொழித்துவிடக் கடவாயென்று பரிவா யுரைத்தான்.

அவையனைத்தையும் முகுந்தைகேட்டு, இவ்வரசன்மனமாறாது சிறிதுங் கலங்குதலில்லாமல் கல்லுக்கொப்பாக விருப்பதன்றி, கண்டிப்பானசொற்களையும்பேசுகின்றானென்று மனம்வருந்திச் சரேலென்று அவ்வரசன் கையைப்பிடித்து, அன்பனே! ஸ்திரீகளாயினோர்க்கு இந்தக்கிரேதாயுகத்திலுந் திரேதாயுகத்திலுந் தாங்களே வலிந்துசென்று புருஷர்களைக்கூடுதற்கான சுதந்தரத்தைப் பிரமதேவன் கொடுக்கின்றானாதலால், நான உன்னைவலிந்து புணரலாம். நீயே என்னைவலிந்து என்னைக் கூடவருவையாயின், பழிபாதகங்களை நினைக்கவேண்டியதுதான். அவ்வாறின்றிக் கிரமப்படி நானேயுன்னைக்கூடவேண்டுமென் றிச்சையுற்றால், அதனாலுனக்கென்ன பழிபாதகங்கள்நேரும்? அரசே! இனிமேலுந் தடைசொல்லி என்னைக்கூடாதிருத்தல் சௌரியமுள்ளமன்னவனாகிய உனக்கு அழகன்று. நீ புருஷத்வமுடையவனல்லையோ! அளவுமீறிய என்காமத்தணலைத் தணியாதொழிவையேல் நினக்குப்பாபம் பிராப்தமாம். மன்மதன்போலும் எழில்வாய்ந்த என்மனோரஞ்சகனே! என்னையணையப்பின்னிடாதே! என்சொல்லைத்தடுப்பையேல், உன்னுடல் நீறாம்படி எரித்திடுவேன். அன்றி, உன்னழகனைத்துங் குலைந்து நகரத்தைவிட்டுக் காட்டிற்றிரிந்துழலும்படி சபிப்பேன். இதனை உன்மனத்தில் தீர்க்கமா யோசிக்கக்கடவாய் என்றுபலவாறு சொல்லி, அவ்வரசன்மேல்விழுந்து அவனைப்பலாத்காரமாகத் தழுவினாள். உடனே அவ்வரசன் பயந்து நடுங்கி ஈசப்பெருமானை யுளத்துன்னி, தன்னை ஆபத்துக்குள்ளாக்காதவாறு அருள்செய்யவேண்டுமென்று தியானித்து, அம்மணியோ! இம்மாதின்செயல் கொடிது கொடிதெனக்கூறி, தனது புயங்களால்

அவளை நிலத்திலவிழ உதறி, ஹே துராசாரக்கிழவியே! பெருகிவருகின்ற வெள்ளமும் ஓரணைக்கடங்கி நிற்கும். அக்கினி, சர்ப்பமுதலிய தீய ஜெந்துக்களும் ஓர் தடைக்கடங்கியிருக்கும். அறிவில்லாதவருக்குண்டான காமவிச்சையானது அவருளடங்காது. அதனைப்பள்ளங்கண்டு பாய்கின்ற புனலுக்கொப்பென்று சான்றோர் சொல்லுவர். அது போலவே நீ இத்துட்டநடத்தைக்கு அஞ்சாது உட்பட்டனை. உன் செய்கை இத்தகையதென்று முன்னரறிந்திருப்பேனாயின், யானிங் கொருபோதும் வரத்துணியேன். நீ மகாதவசிரேஷ்டருடைய பத்தினியென்று என் தாகந்தணியுமாறு தண்ணீர்கேட்டதற்கு, நரக வேதனைக்குள்ளாக்க மஹாபாதகமான காரியத்தை நடத்தினை. உன்னை இப்போதே எனவாளுக்கிரையாக்கிவிடுவேன். ஆனால் இருடிபத்தினியென றஞ்சிவிடுவிட்டேனென்று சொல்லி அவ் விடம் விட்டு நகர்ந்தான். அரசன்கூறியசொற்கள் முகுந்தையி னுடைய காதில் நாராசங் காய்ச்சியூற்றினது போலாய்க் கோபங் கொண்டு, ஏ மன்னவா! நீயே இங்குவந்து, உன்பேரழகையெனக் குக்காட்டி, மோகத்தையூட்டி என் கற்புநிலைகுலையச்செய்தனையே யன்றி, என் இச்சையைநிறைவேற்றினையில்லை. ஆதலால், உன் சரீ ரத்திற் குட்டரோ யுண்டாகக்கடவது என்று சபித்தாள்.

இவ்வாறு முகுந்தையிட்ட சாபத்தைக்கேட்ட உருக்குமாங் கதன்வருந்தி, இவள் இச்சித்தது நேராமற்போயினமையாற் கோ பங்கொண்டிருக்கின்றாள். இவளிட்ட சாபத்திற்குத் தீர்வுகேட்கி னுஞ் சொல்லாள். சிச்சீ! நிலைகெட்டமனத்தையுடைய இப்பாதகி முகத்தை மீளவும்நாம்பார்க்கலாகாதென்று திரும்பிச்சென்றான். உடனே அவளிட்ட சாபத்தினாற் சரீரமெங்கும் வெண்குட்டரோக முண்டாக, அதனையவ்வரசன்கண்டு மிகுந்த துயரடைந்து, விநாயக மூர்த்தியை மனதிலே நினைந்து, தேவரீரது பணிவிடைகளில் அடி யேன் மனதறிந்து யாதொரு குற்றமுஞ் செய்ததில்லையே! தேவ ரீரது பாதபதுமங்களையடைந்த அடியார்களிடத்திற் கணப்போ தேனுந் திருவருள் நீங்குவதுண்டோ? தேவரீரது கிருபை அடியே னிடத்துண்டாயிருக்குமாயின், இப் பொல்லாங்கு என்னை வந்துசேருமோ? அடியேன் அறியாமையாற்செய்த [illegible] யா [illegible] மிருந்தால் அதனைத் தேவரீர் பொறுத்தருளல் கடனன்றோ? [illegible] யன் முகுந்தைகொண்ட [illegible] த்தை விராகரித் [illegible] மாயிருக்கும் அப்பாதகியிட்ட [illegible] சாப [illegible]

இந்த வியாதியுண்டாகலாமா? தேவர்களுக்கண்டு நாணத்தக்க பேரொளிவாய்ந்த எனது சரீரமானது, பெற்றவரும் இகழத்தக்க வெண்குஷ்ட நோய்கொண்டதே! இனி இவ்வுடலை இக்காட்டிற்றானே மாய்த்துவிடுவதல்லது வியாதியோடு மெனது நகரத்திற் சென்று எவ்வாறு அரசாட்சி செய்வேன்? ஐயோ! இதென்ன கொடுமை? என்று துயரப்பட்டு அவ்வனத்திற்றானே ஓராலமரத்தி னீழலிலிருந்தான் இஃது நிற்க.

அரசனோடு வேட்டைக்கு வந்த பரிசனங்களெல்லாந் தங்களரசனைத் தேடி, எங்குங் காணாதவர்களால் மதிமயங்கி நகரத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். உடனே சூரியன் அஸ்தமித்தான். அன்றிரவெல்லாங் காட்டிற்றானே அரசன் இளைப்பாலும் பசியாலும் வருந்தி நித்திரையின்றி விதியை நொந்துகொண்டு கலுழ்ந்திருந்தான். பொழுதுவிடிந்தது அரசன் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளை மனதிற் றியானித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஆகாயமார்க்கமாக நாரதமுனிவர் செல்லக்கண்டு, ஹே சுவாமிந்! தேவரீரது திருவடிகட்கு அடியேன் அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!! ஓ கிருபாசமுத்திரமே! அடியேன் வீமராஜனுடைய புத்திரன் என் பெயர் உருக்குமாங்கதன். தேவரீர் இங்கெழுந்தருளியும் அடியேன் துன்பப்படுதலழகோ? தமியேனை இரக்ஷித்தருளல் வேண்டுமென்று பன்முறை துதித்து ஓலமிடலுந் தமது ஞானநோக்கத்திற்றுச் சகலமுமறிந்த நாரதமுனிவரானவர் தாம் கருதிச் செல்கின்ற காரியத்தை விடுத்துக் கனைக்கின்ற கன்றைநோக்கிக் கதறிவருகின்ற பசுவைப்போல் விரைந்து நிலத்திலிறங்கி அரசனெதிரில் நின்றருளினார். அவ்வரசனவரைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, சுவாமி! அடியேன் இக்கானகத்தை நோக்கி வேட்டையாட வந்தவிடத்தில் மிக்க தாகமுண்டாகியது. அதனால் இளைப்பாகி நீரிருக்குமிடத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அங்கோராசிரமத்தில் இருடிபத்தினியாகிய முகுந்தையென்பவள் எனக்கெதிர்ப்பட, அவளை நீர்தரக்கேட்டேன். அவள் விரகநோய் கொண்டு என்னை வலிந்து பற்றினாள். யானதற்கிணங்காமையால் என்னைச் சபித்து இக்கொடிய நோயை யடையும்படிச் செய்தாள். யான் இந்த நோயோடு எனது நகரத்திற்குச் செல்ல மனமில்லாமல் உயிரைவிட நினைந்தேன். அரிய தவங்களைச்செய்து அடியேனைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் நிமித்தம் இவ்வுயிரை வைத்துக்

கொண்டிருக்கின்றேன். யானாராதித்து வந்த கணேசமூர்த்தியி னுடைய கிருபையினாலே இத்தருணத்தில் தேவரீரெனது கண் ணெதிரில் வரப்பெறுகிறேன். இனி யடியேனுக்கு இவ்வியாதி நீங்குமாறு ரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த வரசனைப் பார்த்து, "அனபனே! உனதாட்சிக்குட்பட்ட விதர்ப்பதேசத்தில் கந்தரப்பமென்னு நகரத்தில் விநாயகமூர்த்தி ஆலயமொன்றிருக் கிறது; அவ்வாலயத்தில் மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற சிந்தாமணி விநா யகனைப் பூசைசெய்து, அவ்வாலயத்தெதிரில் கணேசகுண்ட மென்னும் தேவர்களாலும் புகழ்த்தக்க தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, அவ்வவர்களிஷ்ட காமியார்த்தங்களைப் பெறுகின்றார்கள். ஒருசூத்திரன் குட்டநோயினால் துன்புற்றுத் தீர்த்த யாத்திரை யாகச் செல்லுகையில், அத்தடாகத்தையடைந்து ஸ்நானஞ்செய் தெழுந்தவுடன் அவனுடைய குட்டநோய் நீங்கியதன்றிச் சகல வினைகளும் நீங்கப்பெற்று, விநாயகமூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை யடைந்து, அவரருளால் தேவகணங்கள் கொண்டுவந்த விமானத் திலேறிக், கணேசலோகம் போயச்சேர்ந்தான். நீயுமவ்விடஞ்செ ன்று ஸ்நானஞ்செய்து அங்கெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியைப் பூசித்தால், இக்குட்ட வியாதியுனை விட்டொழிந்து போகுமென்று" நாரதமுனிவர் சொன்னார்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொன்னதையெல்லாம் உருக்கு மாங்கதராசன் செவிகுளிரக்கேட்டு, ஆனந்தங்கொண்டு, மீளவும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி, கதம்பவனத்தில் விநாயகமூர்த்தியை யாவர் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்தவர்கள், அந்த விவரத்தை அடி யேன்மீது கிருபைசெய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேணுமென்று கேட்க, நாரதமுனிவர் இந்த இதிஹாஸத்தைச் சொல்லத்தொடங் கினார்.

கேளும் அரசனே! முனனொருகாலத்தில் தேவர்களெல்லாந் தொழும்படியாக ரத்நசிங்காதனத்திலிருந்து இந்திரன் அரசுசெ லுத்துகின்ற சமயத்தில், நாம அங்கு சென்றோம். நம்மை யவ்விந்திரன் பற்பல உபசாரங்களைச்செய்து, ஓராசனத்திலிருத்தி, சுவாமி தேவரீர் சகல புவனசஞ்சாரியானதால் ஏதாவது அதி சயமுண்டோவென்று கேட்டான். இதற்கு யாம் சொன்னதா வது, இந்திரனே, யாம் பூலோகத்திற்குப் போயிருந்தோம் மவ்விடத்தில் கௌதமர்பத்தினியைக் கண்டோம். அவளைமகிம

பாக இத்தேவலோகத்திலாவது மற்றெந்த லோகத்திலாவது காணேன், திரிபுர சங்காரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய சரணாரவிந்தங்களையே இடைவிடாது தியானிக்கின்ற என்மனமும், அவளைக்கண்டவுடன் விருப்பங்கொள்ளுவாயின், இப்பிரபஞ்சத்தில் அவளைக்கண்டு விரும்பாதவர்கள் ஒருவருமிருக்கமாட்டார்களென்று சொல்லி, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினேம்.

பின்னரவ்விந்திரனுக்கு அகலிகையின்மீது விரகமுண்டாகி, உடனே அவன் கணவராகிய கௌதமமுனிவர் வடிவங்கொண்டு, அவளிடம்சென்று, "என்பிராணநாயகியே! யான் காலையில் நீராட செல்லுகையில் அங்கோர் மாது நிர்வாணமாக ஸ்நானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனள், அவளழகைப்பார்த்த எனது மனம்பேதித்தது, விரகதாபங்கொண்டு செய்யவேண்டிய காரியங்களில் மனதைச்செலுத்தச் சக்தியில்லாமல் வந்துவிட்டேன். விரைவில் என்னுடன் கலவிசெய்து சுகந்தருவாயென்று, புருஷவடிவங்கொண்ட இந்திரன் சொன்னான். இவையனைத்தையும் கேட்ட அகலிகை மாறுவடிவங்கொண்ட பாதகனைத் தன் கணவனென்றே நினைத்து, காதலன் கருத்தெவ்வாறோ, அவ்வாறே நடந்துகொள்வது பெண்களுக்குரிய கடமையாதலால், அத்தருமத்தின்படி அவளிசைந்து அவனுடன் கூடினாள். உடனே சந்தேகம் பிறந்து, இவன்வடிவம் நம்முனிவரைப்போலிருந்தாலும், இவன் சரீரத்துண்டான வாசனையும், பேசுகின்ற பேச்சுகளும், செய்த கலவித்தொழில்களும், வேறுபட்டிருப்பதால், கள்ளவேடங்கொண்டு வந்தவன் தேவேந்திரனென்றறிந்து, அவனைவிட்டுவிலகி, எனது முனிபுங்கவரைப்போல் மாறுவேடத்தோடு வந்த நீயார், உள்ளதை மறைத்தால் சபித்துவிடுவேனென்று சொன்னாள். உடனே இந்திரன் நடுங்கி தன் சுயரூபத்தைக்காட்டி, விரகதாபத்தால் "நான் உன்னைக்கள்ளவேடங்கொண்டு புணர்ந்துவிட்டேன், என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று" இரந்தான். இதைக்கேட்ட அகலிகை கோபங்கொண்டு, அடாபாவி! சந்திரனுக்குற்ற களங்கம்போல் என்மரபுக்கு எக்காலமுமமாளாக் களங்கத்தையுண்டாக்கி, எனது கற்பையுமழித்து, எனது கணவருடைய உள்ளத்தையும் கொதிக்கச்செய்து,என்னையும் பலவிதத்தினுங் கெடுத்தாயேயென்று சொல்லிப்பயந்துப்பரிதபிக்கிற சமயத்தில்,ஸ்நானஞ் செய்யப்போயிருந்த கௌதமமுனிவர், சகல நியமாதிகளையுமு

டித்துக்கொண்டு மீளவும் தமதாசிரமத்தில் வந்து, மனைவியைக் கூவியழைத்தபோது, அவள் உள்ளங்கலங்கி, உடலம் நடுங்கி முனிவரை நமஸ்கரித்து, மதிமயங்கி, உரைகுளறி, அவர் ஸ்நானத்திற்குப் போயிருந்த சமயத்தில், கள்ளவேடக்கொண்டுவந்த இந்திரனை தனது கணவரென்று நம்பிக் கலவிசெய்துவிட்டேனென்றனள். அம்மொழியைக்கேட்ட கௌதமர், மகாகோபங்கொண்டு, உனக்கு நமதுடலின் தன்மையும், வார்த்தைகளின் மாதிரியும் தெரியாமற்போயதா, நீ சிறிது மசராமல் பரபுருடனைச் சேர்ந்ததால், நீ சிலையுருவாகப் போகக்கடவாயென்று சபித்தனர். இச்சமயத்தில் இந்திரன் பூனையுருவங்கொண்டு வெளியே யொளித்தோடப்புறப்பட்டதும், அதையறிந்த முனிவர் "அடா துரத்தா! உன்னை இப்போதே நிர்க்கிரகிப்பேன், தேவர்களுக்காக உனதுயிரைப் போக்காவிடினும், நீ ஒரு பெண்குறிக்காசைப்பட்டு உன்னுடைய பதவியைமறந்து அக்கிரமஞ் செய்ததால், உன்னுடைய உடன்முழுவதும் பெண்குறியாகக் கடவதென்று சபித்தனர். அவர் சொல்லின்வாய்மூடுமுன்னமே இந்திரனுடைய உடன்முழுதும் பெண்குறிகளுண்டாயின. உடனே இந்திரன் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, தேவலோகத்துக்குப் போகவெட்கப்பட்டுக்கொண்டு, எவரும் தன்னைப் பார்க்கப்படாதென்று ஒளிந்திருக்கவேண்டுமென்று, ஓர் மடுவிற் புகுந்து, அதிலிருந்தும் தாமரை நாளத்தில் ஒளித்துக்கொண்டனன். இந்திரன் செயலிவ்வாறிருக்க, தேவர்களெல்லாம் வழக்கப்படி அவன் கொலுச்சபையிற் சென்றார்கள். அங்கு அவர்கள் நெடுநேரங் காத்திருந்தும், அவன் வாராமையால், அந்தப்புரத்தில் இந்திராணியைக் கேட்க அவளும் இந்திரனைப் பார்க்கவில்லையென்று சொல்ல, பிறகு தேவர்கள் தேவலோக முழுவதும் தேடிக்காணாததால் அச்சமுற்று, பூவுலகத்திற் சென்று, கடல், மலை, காடு, நாடு, முதலியவிடங்களிலும், சத்தியலோகம் பாதாளம் முதலான 14 லோகங்களிலும் தேடிக்காணாதவர்களாகி, பிருகஸ்பதி பகவான் தேவர்களுடன் நம்மிடம் வந்து, நமக்கு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து இந்திரனிருக்குமிடத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபோது, யாம் தேவேந்திரன் படுகின்ற துன்பங்களனைத்தையும் விவரமாகச்சொன்னோம். இதைக்கேட்ட தேவர்கள் மனமொந்து, இனியென்ன செய்வோமென்று கிலேசித்து, யாவர் சாபங்கொடுத்தவரோ அவரே அச்சாபத்தைக் கிருபைசுரந்து தீர்க்கவேண்டியதல்லது, மற்றவர் எவே க

செய்யினும் தீர்க்கவரிதென்று நிச்சயித்து, அம்முனிபுங்கவரிடம் போய்ப் பிரார்த்திப்போம் வாருங்களென்று,நம்மையுமழைத்தார்கள். யாமும்பிரகஸ்பதிதேவரும், அவர்களோடுசென்றோம். பிறகு தேவர்கள் கௌதமமுனிவரைக்கண்டு அவர்பாதங்களில் நமஸ்கரித்து,அவருள்ளமுருகும்படியாய் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அந்த தேவர்களை கௌதமமுனிவர் பார்த்து, ஞானநோக்கிறை சகல காரியங்களையுமறிய வல்ல தேவசமூகங்களே! மனவாட்டத்துடனிங்குவந்த காரணம் யாது? உங்கட்கு நம்மாலாகத்தக்க காரியங்களை தேனுமுண்டாயிருக்குமாயிற் சொல்லுங்களென்று கேட்க, தேவர்கள், சுவாமி உங்கள் திருமுகவிலாசத்தைக் கண்டு களிப்புற்ற எங்கட்கு இனியொரு குறைவுமில்லை, எங்கள்மீது கிருபைசெய்து இந்திரன் ஏற்றிருக்கின்ற சாபத்தை நீக்கியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதைக்கேட்ட முனிவர், ஓ தேவர்களே! அறிவில்லாதவன், வஞ்சகன், துஷ்டன், ஆசாரவீனன், தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரை யாதரிக்காதவன், கொடியநெஞ்சையுடையவன், இவர்கள் முதலான மகாபாவிகளை நினைக்கவேகூடாது. ஆயினும், ஒருபாதகன்மீதுப் பலர்கூடித் தயவுவைத்தாராயின், அவனுடனே புனிதனாவன் அதுபோல, பாதகனாகிய தேவேந்திரன்மீது, நீங்களெல்லாரும் கிருபை வைத்திருப்பதால், அவனினிமேல் புனிதனாவானென்று சொல்லி, பிரகஸ்பதி தேவரைப்பார்த்து, ஓய் தெய்வகுருவே! முத்தொழில்களையும் மும்மூர்த்தி சுவரூபமாயிருந்து நடத்துகின்ற விநாயக மூர்த்தியினுடைய சடாக்ஷரமந்திரத்தை உமது வல்வினைகளை வாட்டுமாறு உபதேசிக்கின்றோம். நீர் அம்மந்திரத்தை தேவேந்திரனுக்கு உபதேசஞ்செய்யும், அதனால் அவன் சரீரத்திலுண்டாயிருக்கின்ற பெண்குறிகள் மாறிக்கண்களாகும். பின்னும் அவன் செய்திருக்கின்ற சகலபாதகங்களும் நீங்குமென்று, அந்த மந்திரத்தைத் தீக்ஷைமுறையோடு முபதேசித்து, அதை யனுஷ்டிக்கு முறையையுமருளிச் செய்தார். பின்னர் பிரகஸ்பதி முதலான தேவர்களானந்தங்கொண்டு, கௌதமமுனிவரை நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, யாமும் சகலமான தேவர்களோடு இந்திரன் ஒளித்திருக்கின்ற மடுக்கரையிற் சென்றோம், "ஓ தேவேந்திரரே! வெளியில் வாரும், வெளியில் வாரும், உம்முடைய சாபந்தீரும்படியாய் நாங்கள் கௌதமமுனிவரை வணங்கிக்கேட்டு, உமக்கவர் கருணைபெற்று வந்தோம் நாரதமுனிவரும், பிரகஸ்பதி

பகவானுமிவ்விடம் விஜயஞ்செய்திருக்கிறார்கள்" என்று தேவர்கள் சொன்னவார்த்தையை இந்திரன் கேட்டு தாமரைநாளத்திலிருந்து வெளியே வந்தான். அவன் சரீரத்திலிருக்கிற ஆபாசக்கைப்பாதகச் சுவடாத தேவர்களெல்லாரும் கண்ணை மூடிக் கொண்டார்கள். பின்னர் தேவேந்திரன் தான்செய்த குற்றங்களை வெளியிட்டு, பிரகஸ்பதிபகவானை சடாக்ஷர மந்திரோபதேசம் பெற்று, அம்மந்திரத்தை யுச்சரித்தவுடன் அவனுடலிலிருந்த பெண்குறிகளெல்லாம் மாறிக் கண்களாயின. எம்மாலும், பிரகஸ்பதி பகவான் முதலானவர்களாலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, இந்திரன் முகமலர்ந்து, ஆனந்தமாயினான். தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தார்கள் அரம்பையர் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள். பிறகு இந்திரன் தேவர்கள் தனக்காகச் செய்த நன்றிக்காக அவர்களைப் பலவாறு புகழ்ந்து இனிவிருப்பமாந்தியப் அனுஷ்டித்து, அவர் கிருபைபெற்று உய்யுமாறு, ஓர் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திலிருந்து, சிறந்த தவங்களைச் செய்து, பிறகு தேவலோகம் வருவேனென்று சொல்லி, தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனன். அவ்வாறே யாவரும் சென்றபின்னர், இந்திரன் கசாப்பாளைகதிற் சென்று, அங்கோர் தடாகக்கரையில் ஓராலயமெழுப்பி, அதிலாகமவிதிப்படி விநாயகமூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, நிராகாரமாய்ச் சடாக்ஷரமந்திரத்தைத் தியானித்து ஆயிரம் வருடம் தவம்புரிந்தான். இவ்வாறு இந்திரன் செய்கிற தவத்திற்கு அருள்கூர்ந்து விநாயககடவுள் அவனுக்கெதிற் பிரத்தியக்ஷமாயினார். உடனே இந்திரன் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து, இருகரங்களையும் சிரமேற்குவித்து, கூத்தாடி, வலம் வந்து, ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து துதிப்பதாயினான்.

அறிவாய விளக்கு மொளியாகி யெங்கு மசைவற்று நின்ற நிறைவாய்க்
குறியாகி யின்ப முதலீ றிலாத குறைவற்ற வின்ப மயமாய்ச்
செறிவான நீரி னிழல்போல நின்ற திறலோயை யானும் வளேவேன்
வெறுஞா னமான திருமேனி கொண்டென் விழிகாண முன்னர் வரலால்.

இருண்மூழ்கு கண்ணி னகல்கேவ லத்தி னிதமின்றி நின்ற வுயிர்கட்
குருவாதி மூன்று முறைமெய்த்த கவற்றி னுளசாம் விகார வகையா
லிருவேறு கன்ம மிசைவித்த ருத்து மிறையோயை யானு மொழிவேன்
வெருணாமமாயை நீத்த திருமேனி கொண்டென் விழிகாண முன்னர் வரலால்.

வாதங் கடந்து பலமாயை கன்ம வகையுங் கடந்த வைசெயு
மேதங் கடந்து பொருளொன்று மின்றி யெழுகின்ற மம்ம ருயிரி

போதங் கடந்த துரியங் கடந்த பொருளேயை யானு முணர்வேன்
வேதங் கடந்த திருமேனி கொண்டென் விழிகாண முன்னா வரலால்.

இவ்வாறு தோத்திரங்களைச்செய்து, மனமுருகிநிற்கின்ற தேவேந்திரனை விநாயகக்கடவுள் அன்போடு பார்த்து, ஓ, சுராதிபனே நீ செய்த தவத்திற்கு யாம் சந்தோஷித்தோம், உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, தேவேந்திரன் ஆநந்தபரவசங்கொண்டு, ஓ, "சகலபுவனாதாரகர்த்தனே, உபாந்த ஞானயோகத்தை யனுஷ்டிக்கத்தக்க பரிபக்குவர்களாவோர், அவர்களிருதயத்திலொன்றுபட்டிருப்பது தேவரீருடைய பாதபத்மங்கள், அதனை அடியேனுக்கருளாது, வெளிப்பயனாகிய சுவர்க்கலோகவரசாட்சியை யருள்செய்தீர். அந்தச்சுவர்க்கலோகவரசாட்சியையும் ஓரிடையூறில்லாமல் சகலபோகங்களோடும் புகழ்பெற்றாளுவதற்கு முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவர் உபதேசித்த தசடாக்ஷர மந்திரத்தை மறந்து, அளவற்ற பிழைகளைச்செய்த காரணத்தால், மிக்கதுன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்தேன், மீளவு மதைப் பிரகஸ்பதிபகவானாலும் உபதேசிக்கப்பெற்று, அத்துன்பங்களினின்றும் நீங்கி, ஆயிரங்கண்களையுடையவனாயினேன். அன்றியும், அம்மந்திரத்தை இடைவிடாதநுஷ்டித்த பேற்றினால் மனவாக்குக் காயமென்னும் மூன்று கரணங்களினாலும் அறிதற்கரிய தேவரீரை அடியேன்முன்பு பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்பெறுகிறேன். இனிமுடியாத காரியம் அடியேனுக்கென்ன விருக்கின்றது.

தேவரீர் திருவடிகளில் பணியாதிருப்பதே சகலகாரியங்கட்கும் இடையூறு வருவதற்குக் காரணமானதால், தேவரீர் திருவடிகளில் அடியேனுக்கு மாறாதபக்தியை யருளல்வேண்டும். இத்தலத்தில் அடியேன் பூசித்த தேவரீர் திருவுருவத்திற்குச் சிந்தாமணிவிநாயகரென்றும், இத்தலத்திற்குச் சிந்தாமணிதீர்த்தமென்றும், திருநாமமிருக்கவேண்டும். மேலுமிவ்வூரைக் கதம்பநகரமென்றுங் கூறல்வேண்டும். இக்கதம்பநகரத்தில் வசிக்கின்றயாவருஞ் சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரீர் திருவுருவமாகிய சிந்தாமணிவிநாயகரைத் தரிசிப்பார்களாயின், அவர்கட்குக் கிடைத்தற்கரிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுங் கிடைத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கணேசமூர்த்தி யவ்வாறே அநுக்கிரகஞ்செய்து, தமது திருவுருவத்தை மறைத்துச்சென்றார். தேவேந்திரனுந் தன் மனக்குறைவகன்று சிந்தாமணி விநாயகரை

மீளவும் பூசித்துச் சடாக்ஷரமந்திரத்தை யனுஷ்டித்து விடைபெற்றுத் தனது சொர்க்கலோகத்திற் சென்று, ஓரிடையூறின்றி யரசாட்சி நடத்திவந்தனன். நீயுமவ்விநாயக மூர்த்தியைச் சரணடைந்து பூசிப்பையாயின், இப்பிணியொன்றுமே நீங்குவதின்றிப், பல வரங்களையும் பெறுவாய்போவென்று நாரதமுனிவர் உருக்குமாங்கதராஜனுக்குச் சொன்னார்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொல்லி அங்கிருந்து நீங்குவதற்கு முன்னமே, முன்னர் உருக்குமாங்கதராஜனைக் காணாமல் நகரத்திற்குச் சென்ற பரிசனங்களெல்லாம், காடு, மலை, முதலிய விடங்கள்தோறுந் தேடிக்காணாதவர்களாகி, அன்ன நாரதமுனிவரோடு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்த வனத்திற்கு வந்து, தங்களரசன் குஷ்டரோகியுடனிருக்கக் கண்டு, மனமெலிந்து, ஓ, சார்வபௌமா! மானோடு வேட்டையாடச் சென்ற வும்மக்கு, இந்நோய்வந்த காரணமென்னவென்று கேட்டார்கள். அதைக்கேட்டு அவ்வரசன் நடந்த காரியங்க ளனைத்தையும் விவரமாகச் சொல்லி, அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் கதம்பநகரஞ் சென்று, சிந்தாமணிவிநாயகரைத் தரிசித்துச் சகலவினைகளையும் ஒழிக்கத்தக்க சிந்தாமணிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தான். உடனே அன்ன சரீரத்தைப்பற்றிய குஷ்டநோய் நீங்கி, முன்னிருந்த உந்நதரூபம் உண்டாயது. பின்னர் அவ்வரசன் அளவற்ற வானந்தங்கொண்டு, மீளவுஞ் சிந்தாமணிவிநாயகரை யடைந்து பூசித்து, அந்தணர்களுக்கு அளவற்ற திரவியங்களைத் தானஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தேவகணங்கள் அந்தரமார்க்கமாக வொரு தெய்வவிமானங்கொண்டுவந்து, அவ்வரசனுக்கெதிரில் நிறுத்தி, ஓ, புண்ணியசீலனே! நீர் இக்கணேசகுண்டமாகிய சிந்தாமணிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிந்தாமணிவிநாயகரைப்பூசைசெய்த பேற்றினால் உமக்குண்டாகிய பெருமை யாவராலுரைக்கப்படும். நீர் இவ்விமானத்தின்மீதாரோகணித்து, எம்மோடுங் கணேசலோகம் வாருமென்றழைத்தார்கள். அதையவ்வரசன் கேட்டு, அத்தேவகணத்தலைவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, சின்மய சிற்குண அகண்டாகார சச்சிதாநந்தராகியுந், தம்மையடைந்தோர்களைத் தன் மயமாக்குகின்ற முதல்வராகியுங், காரணாதீதராகியுமிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளுடைய பெருங்கருணைக்கு யானெவ்வளவு பாத்திரன். யானென்ன தவங்களைச்செய்தேன். என்மனமெவ்வளவு பக்குவமாயிற்று. என்பிறவி எவ்வளவு யோக்

ஷியம். என்பக்தியெவ்வளவு, யான்முன்பு செய்திருக்கின்ற தபோ
பலத்தினாலும், இத்திவ்விய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த மகிமை
யினாலும், அடியேனுடைய பூர்வ தரிசனத்தை வெளியில் காணப்
பெற்றேன். ஆயினும் விமராசனும், சாருகாசினியும் அளவற்ற
தவங்களைச் செய்து என்னையின்றார்களாதலால், அவர்களைவிட்டு
யான் மாத்திரமெவ்வாறு வருவேனென்று சொன்னான். அவையனை
த்தையுந் தேவர்கள் தம்மாலே கேட்டு, மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு,
ஓ, அரசனே! நீ உமது காயத்தைப் பாரித்தது, இத்தீர்த்தத்
தில் ஸ்நானஞ்செய்தபடியால், தாம் பரிவாரத்தினையும், அவர்களுமுன்
னுடன் வருவார்களென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டவரசன் மனக்
களிப்படைந்து, தன் காப்பையை முடிந்து. அம்முடிந்த காப்பை
யைத் தந்தைமுதலியோர்களை நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்வித்து,
தானுமடிக்கடி பணிந்து தனக்கு வழிகாட்டிக் காப்பாற்
றிய நாரதமுனிவரைப் பணிந்து, தன் மேன்மையைப் போக்கியருளிய
அந்தத் தீர்த்தத்தையுந் துதித்து நிர்மல சொரூபத்தை யடைந்
தான். அவ்வரசனுடனிருந்த மற்றவர்களும் அதில் ஸ்நானஞ்செய்
து தெய்வரூபம் பெற்றார்கள். அரசன் மறுபடியும் சிந்தாமணி
விநாயகரைப் பூசித்து, தனது சேனைமுதலிய பரிவாரங்களோடு
விமானத்திலேறி, தனது கவுண்டினிய நகரிற்சென்று, தான்
ஸ்நானஞ்செய்த பலனைத் தாய்தந்தை முதலாயினோர்க்குத் தத்
தஞ்செய்தான். அரசனுடைய சேனை பரிவாரங்களும் அவ்வாறே
தங்கள் தங்கள் சுற்றத்தினர்க்குத் தத்தஞ்செய்தார்கள். விநாயக
மூர்த்தியினுடைய திருவருளால் உடனே அவர்கட்கு வெவ்வேறு
விமானங்கள் வந்தன. பின்னர் விமராசன்முதலாயினோர் அவ்வி
மானங்களைப் பணிந்து அவைகளின்மேலேறிக்கொண்டு, உருக்மாங்
கதராசனோடும் விநாயகலோகத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சுப
மஸ்து.

முற்றிற்று.

ஜயதேவோபாக்கியானம்.

இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள மானிடர்கள் ஜனனமரணம், நரக வேதனை இவைகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகிறதற்கு சாதனம் பகவத்பக்தியைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பக்தியென்பது வேறு நினைவின்றி ஒருநிஷ்டையாய் அதாவது நமது மனதை பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் லயிக்கச்செய்வதே. பகவான் பக்திக்குக் கட்டுப்படுவதுபோல மற்ற யோகம், யக்ஞம், தானம் முதலியவைகளுக்கு வசப்படார். வேறு சிந்தையின்றி பகவானை பஜனை செய்துகொண்டிருந்த பக்தர்களுக்கு எவ்வித ஆபத்தும் நேராதபடி அவர் பாதுகாப்பார். பகவானை பக்தி செய்வதில் ஒருகாசுகூட செலவில்லை. எந்த ஜாதியானாலும், எந்த ஸ்திதியிலிருப்பவனாயிருந்தாலும் பகவத்பக்தி செய்வானேயாகில் அவனுக்குப் பகவான் கட்டுப்பட்டு சகல வல்லமையும் கொடுப்பவராயிருப்பார். இவ்விதமாய்ப் பக்திசெய்து மோக்ஷத்தையடைந்த சாதுக்கள் அநேகருள்ளார். அவர்களில் ஜயதேவர் என்னும் மகாபக்தவானுடைய சரித்திரத்தைச் [illegible]

[illegible] ஜகத்தில் புண்ணியங்கள் வரவர [illegible]விட்டார்கள் இதையறிந்த வியாஸபகவான் பாமர மானிடர்களிடத்து இரக்கமுற்று அவர்களை நரகவாசத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கக்கருதி தாமே பூலோகத்தில் அவதாரஞ்செய்து பகவத்பக்தியை ஜனங்களுக்குப் போதிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, பகவானின் அனுக்ரஹம் பெற்று ஜகந்நாதக்ஷேத்திரத்திலே திந்துபில்வம் என்கிற கிராமத்தில் ஒரு பிராமணசிரேஷ்டருக்குப் பிள்ளையாக ஜனித்தார். பெற்றோர்கள் அக்குழந்தையை மகா ஆநந்தத்தோடு வளர்த்து தக்க வயதில் வித்தியாப்பியாசம் கற்பித்து வருகையில். ஜயதேவர் அக்குழந்தைக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்வதற்குமுன்னமே தனது பூர்வஜன்மத்தின் ஞாபகத்தினால் அப்போது கற்றிருந்தவைகள் ஞாபகத்திலிருந்ததால், சகல சாஸ்திரங்களிலும் நிபுணராகி பகவானைப்பேரில் அநேக கவிகளைச் செய்து ஜகத்திலுள்ளோர்களுக்குப் போதித்தார். தற்காலத்திலே கோவிந்தகீதமென்னும் வடமொழியிலுள்ள கிரந்தம் அவரால் செய்யப்பட்டது. அந்தக்கவியை வீணை, மிருதங்கம், தாளம் முதலிய உப

கானத்தோடு கானஞ்செய்யும்போது கேட்பவர்கள் மனம் கல்லேனும் என்னமாய் உருகி ஆநந்தப்பரவசமாகுமென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்மாவினுடைய ராஜகிரீடைமுதலான லீலைகளை வர்ணித்து கானம் செய்தபோது அவருக்கு ஜயதேவகவி என்னும் பெயர் உலகத்தில் பிரசித்தமாயிற்று. அவரால்செய்த கோவிந்த கீதையை உலகத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் சர்வகாலமும் கானம் செய்துகொண்டு அவரவர்களுடைய கிரககிருத்தியங்களை மறந்துவிட்டார்கள். இவ்விதம் ஜகத்பிரசித்தமாய் ஜயதேவருடைய கீதகோவிந்தத்தை ஜனங்கள் பாடுகிறதைக்கேட்ட அப்போது ஜகந்நாதத்தில் அரசுபுரிந்துவந்த சாத்தகியென்கிற ராஜன் ஜயதேவருடைய கவியில் ஆசையடைந்து, தானும் அதைப்போல் ஒருகவிசெய்து தனது இராச்சியத்தில் அதைப் பிரசித்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் கிரந்தத்தை வித்வஜனங்கள் அங்கீகாரஞ்செய்யாததால், அரசன் எல்லா வித்வான்களையும் வரவழைத்து "ஏன் நான்செய்த கவியை நீங்கள் கானம் செய்யவில்லை"யென்று வினவ அதற்கவர்கள் "உம்முடைய கவியில் பக்திரசமில்லாதிருப்பதால் ஜயதேவருடைய கீதகோவிந்தத்தைப்போல பகவத் சந்நிதானத்தில் கானம்செய்ய பிரயோசனமில்லை" என்று சொன்னார்கள். ஜயதேவர் ஸ்ரீவாமதேவருடைய லீலாவினோதங்களை வர்ணித்ததுபோல நானும் வர்ணித்தேனென்று சொல்லுவீரானால் அவ்வார்த்தை உசந்திவாசனுக்கேற்காது. அவருக்கேற்காதது உலகத்தாருக்குமேற்காது. அங்கீகாரஞ்செய்யுமட்சத்தில், நாங்கள் பாராயணஞ்செய்து ஆநந்தமடைவோமென்று சொல்ல, அதற்கு இராஜா இந்தவிரண்டுகிரந்தங்களையும் ஜகந்நாதத்தில் மூர்த்திகரித்திருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சந்நிதியில் வைத்து எது பகவானுக்குப் பிரியமாகவிருக்கிறதோ பார்ப்போமென்று சொன்னான். அதற்குப்பக்தர்களெல்லாரு சம்மதித்து அந்த இரண்டுகிரந்தங்களையும் ஒருநாளிராத்திரி சுவாமிசந்நிதானத்தில் வைத்து கோவிலகதவை சாத்தி முத்திரையிட்டு, மறுநாள் காலமே இராஜாவுடன் சகலவித்வான்களான பக்தஜனங்களும் கதவைத்திறந்து பார்த்தபோது, ஜயதேவருடைய கிரந்தம் சுவாமிக்குச்சமீபத்திலிருக்கிறதையும், அரசனுடைய கிரந்தம் கோவிலுக்கு வெளியே விழுந்துகிடக்கிறதையும் பார்த்து சர்வஜனங்களும் அத்யாச்சரியத்தை யடைந்தார்கள்.

அதைப்பார்த்த வரசன் வெட்கமடைந்து மனவருத்தப்பட்டு பகவான சந்நிதியிற்சென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்து "சுவாமி தேவருடைய பெருமை இன்றுதானறிந்தேன் உம்முடைய நாமம பதிதபாவனமென்றும் சத்தியமானதென்றுமெண்ணி நான் கவிசெய்தேன். சகல ஜீவராசிகளுக்கும பொதுவாய் விளங்குகின்ற தேவரீர் என்னைத் தள்ளிவிட்டு ஜயதேவரை அங்கீகரித்தீர் சர்வாந்தரியாமியாயிருக்கிற நீர் என்னுடைய கவியை ஏற்றுக்கொள்ளாததைப்பார்த்தால உம்மிடத்திலுங்கூட பட்சபாதமிருக்கிறது. உமக்கு சகல ஜீவராசிகளுஞ் சமந்தானே. அப்படிக்கிருக்க என்விஷயத்தில மட்டும அது பொய்யாய்ப்போயிற்றே. உம்முடைய நாமத்தை பக்தியாய்ச்சொன்னவனும் பாவஞ்செய்யத்தக்கதென்று நம்பி நான்செய்த கிருத்தத்தை நீர் நிராகரித்தபடியினாலே என்னுடைய சிரத்தை தேவரீருடைய திருவடிகளுக்கு சமர்ப்பணம பண்ணுகிறேனென்று" அதிக வைராக்கியமாய்ச் சொல்லுகிறபோது, கருணைக்கடலும், தயாளுவும், இரட்சகருமான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி உடனே அசரீரிரூபப்பிரசன்னமாகி அவனுக்குப்பலவாறாகத் தேற்றுதல்சொல்லி அவனை ரௌத்திரத்திலிருந்து இருபது சுலோகங்களைச் செய்து ஜயதேவர்செய்த கவியுடனே சேர்த்துவிட்டு அந்தர்த்தியானமாயினார் அரசனும் பகவானுடைய அனுக்கிரகம பெற்று ஆனந்தமனோபாவஞ் சேர்ந்தான்.

அதன்பிறகு ஜயதேவர் பக்தகோடிகளோடு சதாகாலம ஸ்ரீனிவாசன சந்நிதியில காலந்தத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிற நாளில் ஒருதினம ஜகந்நாதக்ஷேத்திரவாசியான ஒருமகா ஐசுவரியவந்தனான பிராமணனொருவன ஜயதேவரைப் பார்த்து, ஓ! பக்தசிரேஷ்டரே என்னுடைய குமாரத்தியை உமக்குப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொடுக்கும்படி ஜகந்நாதருடைய ஆக்ஞையாயிருக்கிறது. ஆகையால் நீர் வந்து எனது குமாரத்தியைவிவாகம்செய்துகொள்ளும். என்னுடைய குமாரத்தியை சுவாமிக்குக்கொடுக்கும்படியாய்ச் சொல்லக் காரணமென்னவென்று கேட்பீராகில சொல்லுகிறேன் கேளும்: என்னுடையபெண் மகாரூபவதியாயிருந்த நிமித்தம ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர மற்றொருவருக்கும கொடுப்பதில்லையென்று நிச்சயப்படுத்தியிருந்தேன். ஒருநாள் பகவான் எனது சொப்பனத்தில் தோன்றி ஓ பிராமணா! உம்முடைய பெண்ணை எனக்கு அர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டீர். நான் கலியுகத்தில் அர்ச்சா

ரூபமா யிருப்பதால் நேரில்வந்து கலியாணஞ்செய்வது கூடாது. என்னுடைய பரமபக்தனான ஜயதேவசுவாமியை யழைத்து கன்னிகையை யலங்காரம்பண்ணி கன்னிகாதானம் செய்தால் அது எனக்குத் திருப்தியாமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துபோய்விட்டார். ஆகையால் காலதாமதஞ்செய்யாமல் என்பின் வந்து எனது குமரியை மணம்புரியுமென்று வேண்ட, உடனே ஜயதேவர் பகவானுடைய வார்த்தையை உல்லங்கனஞ்செய்யக்கூடாதென்று அந்தப் பிராமணருடன் ஜகந்நாதத்திற்குச் சென்று அவருடைய மகாரூபவதியான பத்மாவதியென்னும் புத்திரியை பிராமணர்கள் முன்னிலையில் அக்கினிசாட்சியாக பாணிக்கிரகணஞ்செய்தார். பெரியோர்கள் தம்பதிகளை மங்களாசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். கல்யாணத்திற்குப் பிறகு ஜயதேவகவிசிரேஷ்டரும் தனது பத்னியுடன் சந்தோஷமாய் அந்த ஜகந்நாதக்ஷேத்திரத்திலேயே பகவானை இரவும்பகலும் தியானஞ்செய்துகொண்டும் பக்தகோடிகளுக்கு உபதேசஞ்செய்துகொண்டும் சுகமாய் காலத்தை ஸத்விஷயத்தில் போக்கிவந்தார்.

அப்போது அவ்வூரில் மகாபக்திவந்தனும், மேலான உத்தமகுணங்களையுடைய வர்த்தகனொருவன் ஜயதேவசுவாமியிடம்வந்து அவரானுக்ஞைபெற்று அவரால் உபதேசத்தையுமடைவான். அதன்பிறகு வொருநாள் அந்தவர்த்தகன் ஜயதேவசுவாமியைத்தன் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இரவும்பகலும் அவரை சேவித்துக்கிருதார்த்தனாகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததின்பேரில் அவரதற்குக்கிருபைசெய்தருளினார். உடனே அவரை ரதத்திலுட்காரவைத்துக்கொண்டு தன்னூருந்த இட்டுக்கொண்டு போனான். அவன் அவருக்கு ஒருமாதபரியந்தம் சகலவிதமான கைங்கரியங்கள் செய்து அவர் உபதேசிக்க பகவந்நாமங்களை சிரவணஞ்செய்து ஆநந்தமடைந்தான். அதன்பிறகு அவரை ஊருக்கனுப்புஞ்சமயத்தில் அவருக்கு எதைக்கொடுத்தாலும் அபேட்சியாரே என்றெண்ணி, அவர் எப்போதும் இரதத்தில் அளவற்ற இரத்தினங்களையும் திரவியங்களையும் இரகசியமாக ஒளித்துவைத்து, அவைகளை அவருடைய மனைவியிடம் அவருக்குத் தெரியாமல் கொடுத்துவிடும்படியாய் இரண்டு சேவகர்களை திட்டஞ்செய்து அந்தவர்த்தகன் அந்த இரதத்துடன் அனுப்பினான். ஜயதேவசுவாமியும் தனது சிஷ்யனுடைய பக்திக்கு அவனை ஆசீர்வதித்து தனது

ஊருக்கு புறப்பட்டுப்போனர். நடுமார்க்கத்தில் வர்த்தகன் அனுப்பின சேவகர்களிரண்டுபேரும் திரவியத்தில் ஆசையுற்று நிர்மானுஷியமான வொருவிடத்தில் ஜயதேவ சுவாமியைப்பிடித்துக் கைகால்களைவெட்டி ஒரு பாழுங் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு, இரதத்திலிருந்த சகல சொத்துக்களையும் அபகரித்துக்கொண்டு மறுதேசம் போய்விட்டார்கள்.

அப்போது ஜயதேவசுவாமி பகவானை நினைத்துக்கொண்டு சத்துக்காதிகள் தன் சித்தத்தில் லேசமுமணுகாதபடி பஜித்துக் கொண்டிருக்கையில், விஞசதேசத்து அரசன் வேட்டையாடி அப்பாழுங் கிணற்றின்வழியாகச் செல்லுகையில், அவ்விடம் தோன்றிய பிரகாசத்தினால் ஆச்சரியப்பட்டுப் பார்த்தபோது, மகானுபாவர் ராமா, கிருஷ்ணாவென்று தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, உடனே தானே அக்கிணற்றிலிறங்கி அவரை வெளியே எடுத்து தனது ரதத்திலேற்றி தன்னரண்மனைக்குக் கொண்டுபோய் அவரை பரமாதரவோடு உபசாரணைசெய்து சேவித்துவந்தான். ஜயதேவசுவாமி அரசன் அரண்மனையில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறபோது ஒருநாள் ராஜா தானகடைத்தேறத் தக்கதாக ஒரு தர்மம் அநுஷ்டிக்கப் பண்ணவேண்டுமென்று ஜயதேவசுவாமியைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்கிறபோது அவர் அரசனை நோக்கி மகாராஜனே! ஸ்ரீவாசுதேவனுக்குச் சாதுக்களான பக்தர்களைப் பூஜிப்பவர்களிடத்திலிருக்கிற கிருபை லட்சுமியிடத்திலுமில்லை. ஆகையால் பாகவதோத்தமர்களைத் தொழுவீராகில் மோட்சத்தையடையலாமென்று சொன்னார். அதன்படியே அன்றுமுதல் அரசன தன்னூருக்கு விஜயஞ்செய்கிற பாகவத சிரேஷ்டர்களை ஆராதித்துமிகுந்த திரவியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள், முன் ஜயதேவசுவாமியை கைகால்கள்வெட்டிக்கிணற்றிலதள்ளின பாதகர்களிரண்டுபேரும் பேராசையால் பக்தர்களைப்போல வேஷம்போட்டுக்கொண்டும், ராமா, கிருஷ்ணாவென்று வாயினால் உச்சரித்துக்கொண்டும் அரசன் அரண்மனைக்கு வந்தவர்கள் அங்கு ஜயதேவசுவாமியைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றார்கள். அதைக்கண்ட ஜயதேவசுவாமி சகல ஜீவனகளிடத்திலும் வைரமன்னியில் சமானமாய்ப் பார்க்கும் சுபாவமுடையவரானதால் அத்துஷ்டர்கள்செய்த அபராதத்

தை நினையாமல், அவர்களைப் பக்கத்தில் அழைத்து ஆலிங்கனஞ்
செய்துகொண்டு பிறகு அவர்களுக்குத் தகுந்த சம்மானஞ்செய்
யும்படியாய் மகாராஜனிடத்தில் சிபாரிசுசெய்தார். அரசனும்
அவர் சொன்னபடியே அத்துராத்மாக்களை மகாபக்தர்களென்று
நம்பி நாராயண சுவரூபமாக அவர்களைப் பூசித்து, அவர்களுக்கு
இரண்டு ரதமும் ஆனைகளும் நிறைய வஸ்திராபரணங்களும் கொடுத்
துக் கடைசியாக வழித்துணையாகச் சில சிப்பாய்களுடன் அவர்
களை அனுப்பினான்.

அவர்கள் இராஜனுடைய வெகுமதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு
ஜயதேவசுவாமியிடத்திலும் உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு போனார்
கள். போகும்போது, வழியில் காவலர்களும் சேவகர்களும், அக்
கொடிய வேஷதாரியான பக்தர்களைப்பார்த்து, சுவாமி எங்களர
சனுடைய அரண்மனையிலிருந்து வாயிலில் கோடாகோடி பக்தர்கள்
வந்திருக்கிறார்கள் அவர்களைக் காட்டிலும் உங்களிடத்தில் ஜயதேவ
சுவாமி அதிக விசுவாசமுள்ளவராய் ஏராளமான சம்மானஞ்
செய்யும்படி. ஏற்பாடு செய்ததற்கு என்ன காரணமென்று
வணக்கத்தோடு கேட்க, அதற்கவர்கள் முன் ஜயதேவசுவாமி
அந்ததேசத்தரசனிடம் பிரதானியாயிருந்தாரென்றும், அவர்
அந்தவரசனுக்கு மகாஅபராதம் பண்ணினதினிமித்தம் அவரைக்
காட்டில்கொண்டுபோய் வெட்டிவிடும்படியாய் எங்களுக்கு அர
சன் கட்டளையிட்டார். அதன்படியே நாங்கள் அவரைப்பிடித்துக்
காட்டுக்குக்கொண்டுபோய் அவரைக்கொல்லாமல் கரசரணங்களை
மட்டும் கொய்துவிட்டுப்பிறகு அவரையும் அங்கிருந்த ஒரு பாழ்
ங் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டோம். பிறகு எங்க
ளிரகசியந்திறந்துப்போகாமல் தந்தியாகத்தைக்கெடுத்து அன்று
முதல் விரக்தர்களாகத் திரிகிறோம் நாங்களிங்கு வந்தபோது
அகஸ்மாத்தாய் எங்களை ஜயதேவசுவாமி கண்டதும், அவருயிரைக்
கொல்லாது காப்பாற்றின நன்றிக்காக எங்களை மரியாதை செய்
தார்களென்று சொன்னார்கள் இவ்வார்த்தையைச் சொல்லி முடிக்க
வும் ஒரு மகாகோரமான சத்தமொன்றுண்டாயிற்று. அப்போது
இவர்களின் இரதத்தின் அடியில் பூமிதேவி இரண்டுபிளவாக வெடி
க்க அதில் அத்துராத்மாக்கள் தங்களுக்கு ராஜாகொடுத்த இரத
தோடு அமிழ்ந்தார்கள். உடனே பூமாதேவியும் மூடிக்கொண்
டாள். இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்ணுற்ற சேவகர்கள் பயந்து

திரும்பி ஜயதேவ ஸ்வாமியிடம் வந்து நடந்த வர்த்தமானங்களையெல்லாம் சொன்னார்கள்.

ஜயதேவஸ்வாமி யிதைக்கேட்டவுடன் மிகவும் விசனமடைந்து, ஓ! ஜகந்நாதா! கோவிந்தா! நாராயணா! பக்தவத்ஸலா, ஜநகீசா! நீர் மட்டும் உம்முடைய சத்துருக்களாகிய இராவணன் கம்சன்முதலான துஷ்டர்களுக்கு நற்கெதியை யீன்று என்னுடைய சத்துருக்களைமட்டும் அதோகதியாய் விடுவது நியாயமோவென்று பலவாறாகத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீபகவான் உடனே சங்குசக்கிரத்துடனும், இடையில் பீதாம்பரம் தரித்து, மேகசியாமளராய், கோடிசூரியன் பிரகாசித்ததுபோல் ஜயதேவர் முன் பிரசன்னமானார், உடனே ஜயதேவருக்கு கையுங் காலும் வளர்ந்து தேகம்பரவசமாகி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி ஸ்ரீமந் நாராயணனை வலம்வந்து பாதத்தில் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். ஸ்ரீபகவான் ஜயதேவஸ்வாமிக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்து விட்டு அந்தர்த்தியானமானார்.

பிறகு அரசன்முதலான சகலபுரவாசிகளும் இதைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு ஜயதேவரைப்பணிந்து பூஜைசெய்தார்கள். உடனே ஜயதேவர் அரசனுடன் இருந்த நிமேஷத்தில் புறப்பட்டுக் கபடவேஷதாரியான பக்தர்கள் புதைந்துபோனவிடத்துக்குச் சென்றதும், பூமி முழுப்படியும் பிளந்து அத்துர்த்தர்கள் இரத்தத்துடன் வெளியில்கொண்டு வந்துவிட்டது. ஆகாசமார்க்கத்திலிருந்து தேவவிமானமும் வர அதில் அந்த பக்தர்கள் ஏறிக்கொண்டு வைகுண்டம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதைக் கண்ணுற்றவர்களெல்லாரும் ஜயதேவரைப் பார்த்து, ஸ்வாமி! மகாபாபிகளாயிருப்பவர்கள்கூட பக்தர்களுடைய கடாட்சத்தினால் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். பக்தர்களுடைய பெருமையே பெருமை. ஜகத்கர்த்தாவாகிய பகவான் பக்தபராதீனராய், அவர்களுடைய மனம் எப்படியோ அவ்விதமே செய்கிறாரென்பதை இப்போது பிரத்தியட்சமாகக் கண்டோமென்று பலவாறாக ஜயதேவஸ்வாமியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். பிறகு அவரைப்பார்த்து தங்களுடைய பூர்விகவரலாற்றைத் தயைசெய்யவேண்டுமென்று அரசன் கேட்க, அதற்கு அவர் சகலத்தையும் ஒளிக்காமல் சொன்னார். இதைக்கேட்ட இராஜா ஆனந்தமடைந்து ஸ்வாமி தேவரீருடைய

பத்நினியை பூஜைசெய்ய அபேட்சையாயிருக்கிறபடியால், தேவரீர் என்பேரில் கிருபைகூர்ந்து அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்ற அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறபோது, இராஜாவினுடைய பக்திக்குமெச்சி அவனெண்ணத்தின்படியே பத்நியை வரவழைத்துக்கொண்டார். பிறகு அரசன் தன்மனைவியோடு ஜயதேவசுவாமியையும் அவருடைய பத்நியையும் தினம் பூஜித்து ஆராதனைசெய்துகொண்டு அவரால் போதிக்கப்பட்ட பகவத்கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு சதாகாலக்ஷேபஞ்செய்து வந்தான். இவ்விதம் வெகுகாலமிருந்து ஜயதேவசுவாமி சகலமான ஜனங்களுடன் வைகுண்டம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஆகையால் பகவத்பக்தி செய்கிறவர்கள்தாமும் நற்கதியடைவதுடன் தன்னையண்டினவர்களையும் மோட்சத்தை யடையும்படிசெய்வார்கள்

துளசிதாசோபாக்கியானம்.

இக்கலியுகத்தில் பகவான் பக்தர்களுக்கு வசியப்படுவதுபோல மற்றயுகங்களில் கிடையாது. அப்படி பகவத்கிருபையடைந்த மகான்கள்செய்யும் ஆச்சரியமான செய்கைகளைக் கண்டபுறமதஸ்தர்களும் வியப்புற்று அப்பக்தசிரோமணிகளைப் பணிந்தார்களென்றால் அவருடைய மகிமை எவ்வளவு அதிசயிக்கத்தக்கதென்பதைச் சகலரும் மனதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடும். சுமார் 300 வருஷங்களுக்குமுன் டில்லியில் மகா சௌரியத்தோடும், நீதியோடும் அரசாட்சிசெய்துவந்த அக்பர்பாதுஷா சதாசர்வகாலமும் ஆராதித்துவந்த பக்தசிரோமணியாகிய துளசிதாசரென்பவரொருவரிருந்தார். அவர் பூர்வஜன்மத்தில் வால்மீகர். பகவானுடைய ஆக்ஞைப்பிரகாரம் ஹஸ்தினாபுரத்தில் ஆத்துமாராமன் என்கிற பிராமண சிரேஷ்டருக்குப் புத்திரனாக அவதரித்து, இளமைப்பிராயத்தில் சகலவேத சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து, சதாராம நாமத்தை புச்சரித்துக்கொண்டு வந்தார். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதுவந்ததும், மாதாதேவியென்னும் பெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, அவர்தன் மனைவியோடு போகபாக்கியங்களைச் சிலகால மநுபவித்து வந்தார். மகா பதிவிரதை

யாகிய மாதாதேவியும் மகா பிரீதியோடு அவருக்குச் சகல பணி விடைகளையும் தவறாது செய்துவந்தனள். இப்படி ஆனந்தமாயிருக்கிறபோது ஒருதினம் அக்பர்பாட்சாவோடு துளசிதாசர் வெளியே சவாரிபோயிருந்தபோது, மாதாதேவியின் தாய் அசவுக்கியமாயிருப்பதாகச் சமாசாரம் வந்தது. உடனே அவளுடைய மாமனாராகிய ஆத்மாராமர் சமாசாரங்கொண்டுவந்த ஆளுடன் மருமகளைத் தாயார்வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டார். இராத்திரி துளசிதாசர் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அவருடைய பெற்றோர் மாதாதேவி தாய்வீட்டுக்குப்போன சங்கதியைத் தெரிவித்தார்கள். பிறகு துளசிதாசர் போஜனஞ்செய்து படுத்துக்கொண்டார். அவர் ஒரு நாளும் தன் பத்தினியைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தவரல்லாததால் அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உடனே அவர் எழுந்து புறப்பட்டு 10 மைல் தூரமுள்ள தன் மாமனாருடைய வீட்டுக்கு இராத்திரிப் பதினைந்து நாழிகைக்குப்போய்ச் சேர்ந்து கதவைத்தட்டினார். அப்போது எல்லாரும் நித்திரையாயிருந்தபடியால் கதவை ஒருவரும் வந்து திறக்கவில்லை. அவர் வெகுநேரங் கூப்பிட்டு அலுத்துப் போனபடியால் எப்படியாவது வீட்டிற்குள் போகவேண்டுமென்று அதைச் சுற்றிவந்தார். அப்படிச் சுற்றிவரும்போது சுவரின் ஒருபக்கத்தில் கயிறுபோல சர்ப்பமொன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அதைச் சர்ப்பமென்றறியாமல் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு சுவரேறித் தாண்டி உள்ளேபோய்த் தன் பத்தினியை எழுப்பி நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொன்னார். அவள் மகா புத்திசாலியானதாலும், புருஷனிடத்தில் மிகுந்த அன்பும் விசுவாசமுமுடையவளானபடியாலும் உடனே எழுந்து கயிறுதொங்கவிட்டிருக்கிறவிடத்தைப் போய்ப்பார்த்தாள். அவ்விடத்தில் சர்ப்பம் வாலைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு சுவரின்மேல் படுத்திருந்தது. அவள் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து, தன் புருஷனைப்பார்த்து என் பிராணநாதா! இந்த அர்த்தராத்திரியில் யமுனாநதியையும் மற்ற சிற்றாறுகளையும் கடந்துவந்து, கடைசியில் சர்ப்பத்தின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு திருடனைப்போல் சுவரேறிக்குதித்ததையும்பார்த்தால் உம்மிடத்தில் விவேகம் சிறிதுகூட இல்லையென்பது நிச்சயமாயிருக்கிறது. நீர் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற மகாமோகத்தினால் சுவரேறித் தாண்டும்போது அந்தச் சர்ப்பங்கடித்திருந்தால் இங்

கோரம் பிராணன்போயிருக்குமே. இந்த சம்சாரம் மாயமான வலையல்லவா, இந்த வுடலின்மேல் குமிழியாயிருக்கிற, ஆகையால் நீர் மகாகாமிபோல் இன்றுசெய்த காரியமின்னதென்று தெரியாதபடி மகாமோகவலையில் சிக்கிக்கொண்டிருப்பது தகுதியல்ல. இந்த மோகத்தைவிட்டுப் பகவானிடத்தில் க்ஷணப்பொழுதாவது மனதைவைத்தால் உத்தமகதியை யடையலாம். ஸ்திரீயென்னகிற அக்கினியில்விழுந்து கருகிப்போய்விடுவீராகில் நற்கதியை யடையமாட்டீர். ஆகையால் ஸ்ரீபகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சித்தத்தை வைப்பதே தேகமெடுத்ததற்குப் ப்ரயோசனமென்று சொல்லினதைக் கேட்ட ஞானிதாசர் வெட்கமடைந்து, தன்னுடைய [illegible] யை வெகுவாய்ச்சிலாகித்து அவளைத் தன் குருவாக மனதிலெண்ணி சேவித்துவிட்டு வெளியே புறப்பட்டுவிட்டார்.

பிறகு ஒருநாட்டுக்குப் போய் அங்கு காய், கனி, கிழங்கு முதலியவைகளைப் புசித்து அஷ்டயாமமும் இராமசந்திரனைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். பின்னொருநாள் ஏகாந்தத்திலிருந்து கைகால்களைச் சுத்திசெய்து மீதி ஜலத்தை ஒருமரத்தடியில் ஊற்றிவிட்டுப் பிறகு ஸ்நானஜெபதபாதிகளை முடித்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த கிராமத்துக்குப் போய் ஆங்கோரிடத்தில் ஸ்ரீராமாயணம் படிப்பதுமுண்டு. ஒருநாள் மீதியான ஜலத்தைக் கொட்டும் மரத்தடியில் ஊற்றினவுடன் கோரமான ரூபத்தோடு ஒரு பிரம்மராட்சசன் எதிரில்தோன்றி ஞானிதாசரே உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளும். தருகிறேனென்று சொல்லிற்று. அதற்கு ஞானிதாசர் நீர் யாரென்று கேட்டதற்கு நான் இந்த மரத்திலிருக்கிற பிரம்மராட்சஸன், நான் குளம், ஆறுமுதலிய ஜலாசயத்தில் தாகசாந்தி செய்யக்கூடாது "நான் இவ்வளவுநாளாக இந்த மரத்தடியில் ஊற்றிவிட்டுப்போன ஜலத்தைக்குடித்து தாகந் தணிந்தேன்? இன்று மகாசந்தோஷத்தை யடைந்ததால் உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கொடுக்கப் ப்ரத்தியக்ஷமானேன்" என்று சொல்லிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட ஞானிதாசர் இதென்ன ஆச்சரியம்! ஸ்ரீ இராமசந்திரனைத் தரிசனஞ்செய்து கடைத்தேற வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டு சதாகாலம் அவனைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்த எனக்கு பிசாசு ப்ரசன்னமாக வேண்

டும். இவ்வாத்ம கிளேசமனைத்தியாய் விட்டதே என்று வருத்தப்பட்டவராய்ச் சொல்லுகிற வசனத்தைக் கேட்ட பிரம்மராக்ஷஸ் ஓ பிராமணரே! நீர் மகா புத்திசாலியாய் சத்காரியத்தைச் செய்க்க நினைத்த உமக்கு மற்றக் காரியங்கள் பெரிதாகத் தோன்றாது. அப்படி நீர் நினைத்த போதிலும் தங்கத்தையுருக்க வெண்காரம் அவசியமானதாலும், பூமாலைகட்ட நால் அவசியமானதாலும், நீர் என்னிடத்திலிருக்கிற ஞானத்தைச் செய்ய எனக்கு சாத்தியமாகாமற் போனபோதிலும், அதற்கு வேண்டிய வழிகளையாவது என்னால் செய்யமுடியும். ஆகையால் நீர் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிடவேண்டுமென்று சொல்லிற்று.

அந்த [illegible] த்துக்கும் நாயகராய் [illegible] நுக்கிரகம் பெறு [illegible] அதைச் செய் [illegible] சொன்னான். இதைக் கேட்ட [illegible] த்தைச் [illegible] விருகுமாரின் அநுமதி [illegible] பேரும், அதாவது [illegible] காண்பிக்கிறேன்; [illegible] பகவானுடைய [illegible] னுடைய [illegible] அவதரிக்கிற விடத்தை உமக்குக் காட்டுகிறேன். நீர் அதனைக் கண்டு செய்து உம்முடைய மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுமென்று சொல்லிற்று. அதனைக் கேட்ட [illegible] சந்தோஷமடைந்து ஓ நண்பா! "நீ அவ்விடத்திற்கு வராமற்போனாலும் எனக்கு அவ்விடத்தைக் காட்டினால் நான் தரிசனஞ்செய்து அவனுக் கிரகத்தினால் பகவானுடைய தரிசனமடைந்து, உன்னுடைய பிரம்மராக்ஷஸ் சரீரத்தை மாற்றும்படி செய்கிறேனென்று" சொன்னார். அதைக்கேட்ட அந்த பூதம் "நீர் ஒவ்வொரு நாளும் இராமாயணபடனம் பண்ணப்படுகிற இடத்திற்குப் போனால், எல்லாருக்கும் முன் ஒருகிழப்பிராமணன் கந்தையில் சுருட்டிக்கொண்டு, இடுப்பில் ஜீரணவஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து புராணத்துக்கு நேராக உட்கார்ந்து கேட்டு, எல்லாரும் போனபிறகு எழுந்தி

ருந்து போகப்பட்டவரே அனுமாரென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து போயிற்று.

துளசிதாசர் பரமானந்தமடைந்து, பூதம் சொன்ன அடையாளத்தின்படியே அன்று அந்த கிழப்பிராமணனைக் கண்டு, பிராணபட்சமானவுடனே அவர் பின்சென்றுபோய் சாஷ்டாங்கமாக அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து ஆஞ்சநேயா! அமிதபுஜபராக்கிரமா! வாயுபுத்திரா! இராமதூதா! ஏழையின்பேரில் கிருபைபுரிந்து எனக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்று பலவிதமாய் அவரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். ஆஞ்சநேயர் மனமிரங்கி, துளசிதாசர் வால்மீகருடைய அவதாரமென்றறிந்து உமக்கு வேண்டியதைக் கேளுமென்று சொன்னார். அதற்குத் துளசிதாசர் ஸ்வாமி! எனக்கு ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய தரிசனஞ்செய்யவேணுமென்று கேட்டதற்கு ஆஞ்சநேயரும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று வாக்குக்கொடுத்துவிட்டு, பகவானிடத்தில் போய் ஸ்வாமி! துளசிதாசருக்குத் தங்களுடைய தரிசனத்தைச்செய்து வைக்கிறதாக வாக்குக்கொடுத்துவிட்டேன். அவருக்குத் தரிசனங்கொடுத்துக் கடைத்தேறும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்றுப் பலவாறாகப் பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டார். அதற்குப் பகவானும் அப்படியே தரிசனங்கொடுப்பதாக அனுக்கிரகஞ்செய்தார்.

பிறகு இராமசந்திரனானவர் தம்முடைய பரிவாரங்களும் குரங்குகளைப்போல் வேஷமாறிக்கொண்டு துளசிதாசர் ஆசிரம வழியாகச் சாரிபோகையில், துளசிதாசர் அதையறியாமல் குரங்குக்கூட்டமென்று சும்மாவிருந்துவிட்டார். பிறகு ஆஞ்சநேயர் துளசிதாசர் ஆசிரமத்துக்கு வந்து, பகவான் உமது ஆசிரமத்தின் வழியாகப் போனாரே நீர் தரிசனஞ்செய்யவில்லையாவென்று கேட்டதற்கு, துளசிதாசர் ஆச்சரியமடைந்து எப்போது போனார். நான்காணவில்லையேயென்று சொன்னார். குரங்குக்கூட்டத்துக்கு நடுவில் நவரத்னம்போல் விளங்கினவரே இராமசந்திரமூர்த்தி, அவரைக் காணவில்லையா என்று ஆஞ்சநேயர் கேட்டார். அதற்குத் துளசிதாசர் மனவருத்தமடைந்து, மகா அபராதஞ்செய்துவிட்டேன் பகவான் தரிசனங்கொடுக்க வந்தபோது குரங்குக் கூட்டமென்று நினைத்து சும்மாவிருந்துவிட்டேன். ஆனால் நானே ஸ்ரீவால்மீகர் எவ்விதம் வாசித்திருக்கிறாரோ அந்த மாதிரியா

களை நான் தியானஞ்செய்துகொண்டிருப்பதால் மற்ற சுவரூபங்களை நான் தியானஞ்செய்யாதிருந்த நிமித்தம் சும்மாவிருந்துவிட்டேனென்று துக்கித்தார். அப்போது மாருதியானவர் மகா சந்தோஷமடைந்து உம்முடைய மனோரதத்தின்படியே பகவானைத் தரிசனஞ்செய்து வைக்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

பிறகு ஆஞ்சநேயர் இராமசந்திரனை ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய அவர் பிரத்தியட்சமானார். உடனே ஆஞ்சநேயர் வலம்வந்து நமஸ்கரித்து ஸ்வாமி! பக்தாபீஷ்டப்பிரதாதா! துளசிதாசருக்கு முன் தருநகவேஷத்தோடு தரிசனங்கொடுத்ததுபோலக் கொடாமல், சியாமளவர்ணமாயும், கோதண்டபாணியாய், சீதாலட்சுமண சகிதராய்த் தரிசனங்கொடுக்கக் கிருபைபண்ணவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டபோது, பகவான் பக்தவத்சலரானதால் அதற்கு மனமிரங்கி அங்கீகரித்துத் துளசிதாசருக்குத் தரிசனங்கொடுக்கப் புறப்பட்டார்.

பகவானுக்கு முன்னதாகவே ஆஞ்சநேயர் ஓட்டமாகத் துளசிதாசர் ஆசிரமத்துக்கு ஓடிப் பகவான் வருகிற சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் ஆஞ்சநேயரை நமஸ்கரித்து ஆநந்தமாகி ஸ்வாமி! நீரல்லவோ மகா உபகாரர், இதுவே பெரும்பாக்கியம் இதற்கு உமக்கு என்னப்பிரதியைச் செய்யப்போகிறேன், செய்வதற்குப் பதார்த்தமும் கிடையாது, நீர்செய்தவுபகாரத்திற்கு நிகர் ஏதுவுமில்லை. துருவன் தன் தாயார் வாக்கியத்தின்படி நாராயணமூர்த்தியை யாராதித்து உன்னதமான பதவியையடைந்து அந்தத் தாயாருக்கு என்னவுபகாரம்பண்ணினான். பார்வதிதேவி, தன்னைப் பகவான் சங்கரருக்குக்கொடுத்த ஹிமவானுக்கென்ன உபகாரஞ்செய்தாள். சீதாதேவி, தன்னை இராமனுக்குத் தேடிக்கொடுத்த ஜனகனுக்கு என்ன பிரதியுபகாரஞ்செய்தாள். அகலிகை தன் சாபவிமோசனஞ்செய்த ஸ்ரீராமனை யழைத்துவந்த விசுவாமித்திரருக்கென்ன உபகாரஞ்செய்தாள். இவ்விதம் பலவிதமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீராமசந்திரனும் அவ்விடம் தோன்றி துளசிதாசர் ஆராதித்துவந்த சுவரூபத்தோடு தரிசனங்கொடுத்தார். அப்பொழுது துளசிதாசர் உடம்பு புளகாங்கிதமாகி, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, கண்களில் ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிய, ஓ கேசவா! வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், தேவர்

கள் ருஷிகள் முதலானவர்களாலும் காணமுடியாததும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆயிரம் நாவையுடைய ஆதிசேஷனாலு முடியாத பிரதாபத்தையுடையவனே! அபார கருணாநிதியே! அநந்த ரூபா! சர்வஜீவ தயாபரா! புராண புருஷோத்தமா வென்று வெகுவிதமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆநந்தமடைந்தது. வாய்குழறி நிற்கிறவனைப் பகவான் பார்த்து, உனக்கு வேண்டியதைக் கேளுமென்றார். அதற்கு துளசிதாசர், ஸ்வாமி, உமது தரிசனஞ்செய்தபிறகு வேறு யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை. ஆனால் இம்மடத்திலெனக்கு சதாசர்வகாலமும் நிஜபக்தியிருக்கும்படியாயருள்புரியவேண்டுமென்று கேட்டார். பிறகு பகவான், அவரெண்ணத்தின்படியே அநுக்கிரகஞ்செய்து, மறுபடியும் அவரைப்பார்த்து "நீ ஜனங்களுக்கு ஸ்ரீபகவந்நாமத்தைத் தவிர மற்றஞானம், யோகம், வைராக்கியம். யக்ஞம், தபம், தீர்த்தஸ்நானம், தானம், இவைகளினால் சித்தசுத்தியாகாது நாமத்தால் பிறக்குமென்று உபதேசம்பண்ணி அவர்களை யுத்தாரணம்பண்ணுமென்று சொல்லி அநுக்கிரகஞ்செய்துவிட்டு மறைந்துபோனார்.

பிறகு துளசிதாசர் காசியிலே ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய அநந்த கல்யாணகுணங்களை ஸதா கீர்த்தனஞ்செய்துகொண்டு, ஒருபஜனைமடங்கட்டியதில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய தரிசனத்துக்காக அந்தமடத்துக்கு தினந்தோறும் பக்தர்கள் ஆயிரம் பதினாயிரம்பேர்கள் வந்து போஜனஞ்செய்து அவருடைய பக்கத்திலிருந்து பகவானுடைய நாமாம்ருதங்களைக்கேட்டு ஆநந்தப்படுவார்கள். துளசிதாசருக்கு ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய தியானத்தைத் தவிர மற்றொன்றிலேயும் மனஞ்செல்லுகிறதில்லை. இவ்விதமிரவும்பகலும் சகலமான ஜனங்களும் ராமத்தியானமாயிருக்கும்போது, போவது வருவது ஒன்றுந்தெரியாமல் இருந்தபடியே தியானஞ்செய்துகொண்டிருப்பதால், மடத்திலிருக்கும் பொன்பாத்திரம் வெள்ளிப்பாத்திரங்களிவைகளை யாரெடுத்துப் போனாலும் தெரியாது. மடத்தின் கதவை இவர்கள் சாத்திவைக்கிறதில்லை. தாராளமாய் எவர்களும் இராஜமார்க்கம்போலப் போகலாம். எவரும் தமக்குவேண்டியதைக் கொண்டுபோகிறதும், மடத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களைக் கொடுக்கிறதா யிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற சமயத்தில் ஒருநாளிரவு திருடர்கள் இந்தமடத்திலே திருடினால் யதேஷ்டமாய சொத்துக்களகப்படு

இந்தமடத்துக்கு ரட்சகரொருவருமில்லையென்று நினைத்து சமயம் பார்த்து எல்லாரும் அயர்ந்து தூங்குகிறவேளையிலே உள்ளேநுழைந்து சுவாமியையான பாத்திரங்களையும் நகைகளையும் மூட்டையாகக்கட்டிக்கொண்டு வெளியே வரும்போது வடக்குவாசற்படியிலிருக்கும் பிராமணர் தூக்கத்தில் அப்பா ஆரோபணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கிறதைக்கண்டு பயந்து, இவர்கள் நாம உள்ளே நுழையும் போதிலேயே இப்பொழுதிங்கேயிருந்தவர்களோ தெரியவில்லையென்று திகைத்து சற்றுவழியாய் ஓடிப்போய்விடலாமென்று ஓடினார்கள். அவ்விடத்திலிரண்டு கதவும் பாவிகளுக்காய்ப்பட்டு, இந்தத் தந்திரக்காரிகளை வாசலிலிருக்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் பாவிகளைப் பார்க்கப்போறாரோ, அல்லது நித்திரையானிருக்கும் அந்தரமாய்ப்பார்த்து ஓடிப்போவோமென்று மடத்து வாசலிலொருத்தரையும் பக்கங்கொண்டிருந்துவந்தோரென்றியனெழுந்திருந்து பார்ப்பார்த்தார்கள். அப்பொழுதும் முன்போலவேயந்தப்பாவிகளை நின்றிருப்பதைக்கண்டு இன்னமேல் விழுந்துவிடுமென்று திருடர்கள் பயந்து திருடினசொத்துக்களையெல்லாம் போட்டுவிட்டு கொண்டுவந்தபடி வெளியே வந்தார்கள். அப்போதும் அந்தப்பாவிகள் அவர்களை விடவில்லை. இந்தசமயத்தில் துனிசிதார அர்ச்சயமான துப்பகவத்தியானத்திலிருந்து எழுந்து வந்து இந்தத்திருடர்கள்போக வெளியேவந்தார். அப்போது அந்தத் திருடர்களெல்லாரும் வந்து அவர்பாதங்களில் விழுந்து இரட்சியுமென்று சொன்னார்கள். நீங்கள் யாரென்று அவர் கேட்டதற்கு, அவர்கள் நாங்கள் திருடர்களென்றும், தங்கள் மடத்தில் திருடிக்கொண்டுபோகவிடாமல் எங்களைத் தடுத்த விபரத்தைப்பற்றியும் முன்னுக்கு வொளியாமல் சொன்னார்கள்.

இதைக்கேட்ட துனிதரார் ஆச்சரியமடைந்து, ஓ குருவே தயாளா! கோதண்டபாணிப்பெருமாள் பாதத்தைத் தேவரீருடைய வாசலில் காத்திருந்து சாயங்கிடந்தபோது உன்னை வருகிறதொண்டு. அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷரும், சாமந்தரியாமியுமான தேவரீர் நாம் பக்தர்களான பக்திமான்களானதால் என்னுடைய மடத்தின் ஆபரணரட்சகராக விருந்திரண்டு நாளாக விதமாகத் தேரத்திரப்பண்ணிவிட்டு, திருடர்களைப்பார்த்து உங்களுக்குத் தேவையான சொத்துக்களை சங்கோசமில்லாமல் எடுத்துப்போங்கள். நீங்

கள் மகாபாக்கியசாலிகள் எவருக்குங் காணக்கிடைக்காத பரமாத்துமாவை உங்கள் புண்ணியவசத்தினாலே தரிசனஞ்செய்தீர்கள் என்று துளசிதாசர் சொன்னார்.

அதற்குத் திருடர்கள் துளசிதாசர் வசனத்தைக்கேட்டு, சுவாமி! சூரியப்பிரகாசமானபிற்பாடு இருள் மறைந்துபோவதுபோல எங்களுடைய அக்ஞானங்கள் நீங்கிவிட்டது. நாங்களிந்த மடத்திலேயே யிருந்து உங்களுக்கேவல்புரிந்துகாலங்கழிக்கிறோமென்று சொல்லி அவ்விடத்திலேயே இருந்தார்கள்.

பிறகு சிலகாலஞ்சென்ற பின்னொருநாள் மகாபாதகங்களைச் செய்து யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்ட பிராமணனொருவன் அம்மடத்துக்குள் நுழைந்து இராமா, கிருஷ்ணா, மாதவா, கோவிந்தாவென்று உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தவனை துளசிதாசர் அந்தப்பிராமணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து உபசரித்துக் கையைப்பிடித்தழைத்து வந்து நடுப்பந்தியில் போசனத்துக்காக உட்காரவைத்தார். அப்போது அங்கிருந்த பிராமணர்களெல்லாம் ஓய் துளசிதாசரே! நீர் பிரமஹத்தியாதி பாதகங்களைச்செய்தவனை எங்கள் பந்தியின் நடுவிலுட்காரவைத்ததினால் நாங்கள் அவனிருக்கும் பந்தியில் சமபோஜனஞ் செய்யமாட்டோமென்று எழுந்திருந்து விட்டார்கள். அதற்குத் துளசிதாசர் ஓ பிராமணோத்தமர்களே! ஒருதரம் ராமாவென்று ஸ்மரித்த அந்தக்ஷணத்திலேயே பிரமஹத்தி முதலான சகலதோஷங்களும் போய் புனிதனாகிறான். ஆதலால் நீங்கள் மனதில் யாதொரு கலக்கமுமில்லாமல் சுகமாக அவருடன் சாப்பிடலாம் வாருங்களென்று சொன்னார். அப்போது அந்த வேதவித்துக்களான பிராமணர்கள் ஓ தாசரே! நீர் சொல்லுகிற சங்கதி சாஸ்திரங்களிலும் வேதங்களிலுமில்லை. சுருதி, யுக்தி அனுபவமென்றும் மூன்றிலொன்றிலாவது எங்களுக்குக் காட்டினால் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவோமென்பதற்குத் துளசிதாசர் அவர்களைப் பார்த்து சர்வ ஜனங்களுஞ்செய்கிற சுபசோபனாதி, சிராத்தம் முதலான கர்மங்களின் முன்னும், சந்தியாவந்தனம், யாகம், யக்ஞம், தபசு முதலான காரியங்களுக்கு முன்னும் "ராமா" வென்று சொன்னால் சகல பாவங்களும்போய் பரிசுத்தமாவதாக சுருதி வாக்கியமேற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,

[illegible]

[illegible]

உட்டணாஸனோபவிஷ்டம் ஸ்ரீராமஸ்மரணே ரதம் வந்தே துலஸீதாஸம் ஆச்ரயே

சுத்தனாயிருந்தாலும் அசுத்தனாயிருந்தாலும் "ராமா" வென்று சொன்னவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களென்று துளசிதாசர் சொன்னதைக் கேட்ட பிராமணர்கள், ஓ தாசரே! உமக்கு நிச்சயமாயிருந்தாலும் எங்களுக்கு நிச்சயப்படவில்லை. பிரத்தியட்சமாக எதாவதொரு நிதர்சனங் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். துளசிதாசர் அப்படிக் காட்டுகிறேனென்று அன்னம் பாயசம் பட்சணம் முதலிய சாமான்களை யந்த பிரமஹத்தி செய்த பிராமணன் முகமாக கொடுத்தனுப்பி விசுவநாதர் கோவிலுக்குப் போய் அங்கு பக்தர்களுக்கு முன்னே வைத்திருக்கும் நந்திகேசுவருக்கு முன் கொண்டுபோய் சாமான்களை வைத்தார். உடனே நந்தி தேவரே முந்தி அன்னம் முதலியவைகளை யெல்லாம் புசித்துவிட்டுப் பிறகு வழக்கம்போலப் படுத்துக்கொண்டது. அதன்மேல் துளசிதாசர் விசுவநாதரைப் பார்த்து, கங்காதரர், சந்திரசூடர், நீலகண்டர், பார்வதீபதி, திரிபுராரி, பக்தவத்ஸலர், அபிஷேகப் பிரியர், ஹரிவல்லபர், ஹரிநாமரஸிகர், மூலமூர்த்தி ஸ்வரூபர், சங்காராதாரர் என்று பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சகல பிராமணர்களும் மனமகிழ்ந்து "ராம ராம" என்று உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற துளசிதாசரை நமஸ்கரித்து அவர்கள் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

பிறகு துளசிதாசருடைய பிரபாவம் அந்நகரங்கள் முழுதும் பரவிச் சகலமான ஜனங்களும் இராமநாமத்தைச் சதாகாலமு முச்சரித்து வந்தார்கள். இப்படியிருக்கிற நாளையில் அந்நகரில் "செயித்த கபாலனென்கிற" வர்த்தகனொருவனிறந்துபோய் அவனுடைய பெண்சாதி சககமனம் பண்ண நிச்சயித்து பிரேதத்துக்குப் பின் வரும்போது மடத்தின் வாசலண்டை வருகையில் அந்தப் பெண்பிள்ளை ஆ, ஆ, இன்னும் க்ஷணப்பொழுதில் பிராணனைவிடப் போகிறோமே, இந்த மகானுபாவரான துளசிதாசரைக் கண்டு சேவித்துவிட்டுப் போவோமென்று நினைத்து மடத்திற்குள் நுழைந்து துளசிதாசரைச் சேவித்தாள். அவள் சேவித்தவுடனே "தீர்க்க சுமங்கிலிபவ, புத்திரப்பிராப்திரஸ்து" என்று ஆசீர்வாதஞ்செய்

தார். அப்போது அந்தப்பெண்பிள்ளை, சுவாமி! தேவரீர் ஆசீர்வாதஞ்செய்கிறீர். என்னுடைய புருஷனிறந்து நானவருடனே ஏககமனம்பண்ணப் போகையில் தேவரீரைச்சேவித்துவிட்டுப்போக வேண்டுமென்று வந்தேனென்றாள். இதைத்துளசிதாசர் கேட்டு ஸ்ரீஇராமசந்திரனுடைய வாக்கு பொய்யாகப்போகாது. அந்தப் பிரேதத்தை யிங்கே கொண்டுவாருமென்று சொல்ல, அவ்விதமே கொண்டுவந்து கட்டவிழ்த்துவிட்ட பொழுது, அந்தப் பிரேதத்தின் சமீபமாகத் துளசிதாசர் போய் இராமா, இராமா, இராமா, எழுந்திருவென்று மூன்றுதரம் கூப்பிட்டார். உடனே பிரேதமாயிருந்த பிராமணன் தூங்கியெழுந்தவனைப்போல எழுந்து துளசிதாசருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான். பிறகு அந்த ஸ்திரீபுருஷர்களைத் துளசிதாசர் ஆசீர்வாதஞ்செய்து மங்களமாக வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டார். இதைப்பார்த்த சகலமான ஜனங்களும் ஆச்சரியத்தையடைந்து துளசிதாசரைப் பார்த்துப் பலவிதமாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

இந்தஆச்சரியங்களைக் கேள்விப்பட்ட டில்லிபாதுஷாவாகிய "அக்பர்பாதுஷா" இவரைச் சோதிக்கவேண்டுமென்று கருதித்தன் மந்திரியைக் காசிப்பட்டணத்துக்கு அனுப்பித் துளசிதாசரை யழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னான். அவ்விதமே மந்திரி காசிப்பட்டணத்துக்குவந்து துளசிதாசரை அக்பர்பாதுஷா அழைத்ததாகக் கூப்பிட்டான். துளசிதாசர் உடனே பாதுஷாவுக்கு [illegible] கடைத்தேறச் செய்யக்கருதியவ்விதமேயவருடனாக ஒப்புக்கொண்டு, இராமநாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வருகிற துளசிதாசரை அக்பர்பாதுஷா தன்னுடைய ராஜதானியாகிய ஆக்ராபுரியிலிருந்து தனது பரிவாரங்களோடு வழியில் எதிர்கொண்டழைத்துத் தன்னுடைய பட்டணமுழுதும் துளசிதாசருடன் மகாவைபவத்தோடு சுற்றிவந்து கடைசியில் தனது அரமனையிற்சென்று அவரைத் தன்னுடைய சிம்மாசனத்தில் உட்காரவைத்து, சுவாமி! தேவரீர் நானாவிதமான ஆச்சரியங்களைக் காசிப்பட்டணத்திற்காண பித்தீரே யவை யாருடைய வல்லமையினாலேயென்று கேட்க, அதற்கவரே தெய்வமான ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய நாமப் பிரதாபத்தினாலேதானென்று சொன்னார். அப்படியானால் தேவரீருடைய அந்த தெய்வத்தை எனக்குக் காட்டுமில்லாவிடில் உம்மை வெளியில் விடுகிறதில்லையென்று காவல் வைத்துவிட்டுப்போனான். அப்

பொழுது துளசிதாசர் ஆஞ்சநேயரை ஸ்மரிக்க அவருடனே பிரசன்னமாக, அவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து இந்த விருத்தாந்தங்களெல்லாவற்றையுஞ் சொன்னார்.

உடனே அனுமார் பதினாயிரம் வானரவீரர்களையழைத்து அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் [illegible] பரியந்தம் முங்களுடைய பராக்கிரமங்களைப் பாட்சாவுக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சொன்னவுடனே, அவர்கள் [illegible] வானராகாரமாக நகரத்தில் கிளம்பிப் பட்டணத்திலிருக்கிற பிரஜைகளை [illegible] மேலொருவரைத் தூக்கிப் [illegible] விட்டாங்களை [illegible] பிடுங்கியெறிகிறதும், [illegible] மெத்தை மேடைகளையும் பிடுங்கித் தள்ளுகிறதும், [illegible] கொள்ளையடித்துத் [illegible] விடுகிறதும், இவ்விதம் நானாவிதமான உபத்திரவங்களினாலே பட்டணத்தாருடைய [illegible] ஜனங்களுக்கும் [illegible] பட்டணத்தில் திகிலடைந்து, இதென்ன [illegible], அந்தப் பாட்சாவின் காரியஸ்தர்கள் [illegible] பாட்சாவைப் பார்த்து, இராமபக்தரான [illegible] துளசிதாசரை அவமானஞ்செய்ததின் [illegible] சங்கிராமத்திய [illegible] நகங்கள் [illegible] அபராதஞ்செய்து [illegible] பட்டணத்தில் [illegible] வேண்டுமென்று [illegible] துளசிதாசர் இந்தமுறையாக ஆஞ்சநேயரை [illegible] வானரசேனைகளைப் பட்டணத்தை விட்டுப் போகச் செய்து, பட்டாவுக்கும், அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள சகல பிரஜைகளுக்கும் இராமமந்திரத்தை உபதேசித்துக் கிருதார்த்தர்களாகச் செய்தார்.

[illegible] துளசிதாசர் [illegible] பாதுஷாவினால் சேவிக்கப்பட்டு அவனுடைய [illegible] சத்காலக்ஷேபஞ்செய்து வந்தார். பிறகு அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு கோகுலத்துக்குவந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தரிசனஞ்செய்து, அதன் பின் [illegible] சாரங்கபாணியைத் தரிசித்து, அங்குள்ள ஜனங்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து பாகவதர்களாகச் செய்தார்.—

பிருந்தாவனத்தில் மகாபாகவதோத்தமரான பிராமணரொ
ருவர் அநேகம் பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கிரந்தத்திலே செய்
திருந்தார். அச்சரித்திரங்களைக் கேட்கவேண்டுமென்று துளசிதா
சர் அவரைக் கேட்க அப்போது அந்தப் பாகவதர், ஒகோ! நாம்
துளசிதாசருக்கு முன்னுள்ள பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களையும்,
இவருக்குப் பின்னுண்டான பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களையும்
வர்ணித்திருக்கிறோம்; இவருடைய சரித்திரத்தை யெழுதாமற்போ
னோமேயென்று மனதில் விசனமடைந்து நலிந்து இவர் கேட்டதை
க்காட்டுவோமென்று படித்துக் காட்டிக்கொண்டு வருகிறபோது,
நடுவில் துளசிதாசருடைய சரித்திரமெழுதியிருக்கக் கண்டு பரமா
ச்சரியப்பட்டு அதை சகலமான பக்தர்களுக்கும் காட்டினார். பக
வானே தன் சொந்தக் கையினாலெழுதி பொருமையியாமல் அந்த
பக்தருடைய புஸ்தகத்தில் நடுவிலெழுதிவிட்டுப்போன அந்த
சரித்திரமடங்கிய புஸ்தகம் மகா ஸ்ரேஷ்டமானதென்று சகலமான
பேர்களும் அதைக் கண்ணாலே பார்த்துப் பரமானந்தத்தையடைந்
தார்கள். பிறகு எல்லாரும் துளசிதாசரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து
அவர் போகுமிடங்களிற் சென்று அநேக வருஷங்களுக்கு யாத்
திரைசெய்து சதாகாலமும் இராம நாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு
வாநந்தமாய்க் காலங்கழித்துவந்தார்கள்

ஆகையால் பாகவதர்களுடைய பிரபாவங்களை வேதங்களா
லும் வர்ணிக்கமுடியாது. சகலமான ஜன்மங்களைக்காட்டிலும் ம
காவுத்கிருஷ்டமான மானிட ஜன்மமெடுத்ததற்குச் சம்பூர்ண பகவத்
பக்திசெய்து மோட்சத்தையடையவேண்டும். இம்மானிட ஜன்மத்தைத்
தவிர வேறு ஜன்மங்களில் மோட்சத்தை யடைய விடமில்லை.
மோட்சமடையவேண்டியதற்குச் சாதனமாயுள்ள ஞானம் மானிட
ர்களைத்தவிர மற்ற ஜீவஜந்துக்களுக்குக் கிடையாது. இச்சமயந்
தப்பினாலினிச்சமயம் வாய்ப்பதருமை. ஓ மானிடரே! பசுப்பிரா
யங்களாய்க் காலத்தைக்கழிக்காமல் ஒவ்வொருநாளும் வீணாய்ப்
போகாவண்ணம் வேறுசிந்தையின்றி பகவானை ஸ்மரித்துக்கடைத்தே
றுங்கள். பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைப் படிப்பதினால் மனதில்
பக்திபிறந்து நல்வழியில் புத்தியைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்யும். பக்
தர்களுடைய சங்கத்தினாலும், பகவத் குணங்களைக் கேட்பதினாலு
ம், பகவத் ஆராதனையினாலும், பாகவதர்களை யாராதிப்பதாலும்
பக்திபிறந்து அந்தப்பக்தியினால் பகவானுடைய பிரசாதத்தைய
டைந்து மோட்சத்தை யடையலாம். சுபமஸ்து.

உ

கங்காபுரிராஜாவின் அரசாட்சி.

முற்காலத்தில் வடதேசத்தில் காசிநகரையாண்ட வரசனொரு வன் மகாநீதிதவறாமல் தன்னுடையராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான் அவன் பல்வித தஸ்தாவேஜுகளும், சாட்சிகளுமில்லாமலே வழ க்குகளினுண்மையையறிந்து ஞாயந்தீர்ப்புச் செய்துவருகிறானென்று ம், மகாசதுரியவந்தன், மகாபுத்திமானென்றும், அவன்பெயரெங் கும் பிரசித்தமாயிற்று.

இதைக்கேள்விப்பட்ட நாரதமகாமுனி ஒருநாள் அப்படிப் பட்ட உத்தமகுணமுடைய மகாபுருஷனை நேரில் பார்த்துவரவேண்டு மென்று ஆவல்கொண்டு ஒருகிழப்பிராமணனைப் போல் வேஷந் தரித்துக்கொண்டு அந்த அரசனுடைய நியாயஸ்தலம்போய்ச்சேர் ந்தார்.

அவ்வரசன் நியாயஸ்தலத்திற்கு வந்ததும் முதலாவதாக ஒரு கசாயிக்காரனுக்கும், எண்ணெய்வாணியனுக்கும் நேர்ந்தவழ க்கை விசாரித்தான். அரசன் முன்னின்ற வாணியன் தேகமும் வஸ் திரமும் எண்ணெய்க்கசிவுள்ளதாயிருந்தது. கசாயிக்காரன் அரச னைப்பார்த்து, "நானிந்தப் பெரும்பட்டணக்கடைக்கு எண்ணெய் வாங்கப்போனேன். அதற்கு பணங்கொடுப்பதற்காக எனிடத்தி லிருந்த பணப்பையை அவிழ்த்து அதில் கையிட்டு கைநிறையசில் லரையெடுத்தேன். அதில் பொன் நாணயத்தைக்கண்ட வாணியன் என்பணத்தைப் பறிக்க நினைந்து என்பணப்பையைப்பிடித்துக்கொண் டு நானே பணத்தைத் திருடினதாகப் பாசாங்கு செய்தான். நான் பிடித்தபிடி விடாமல் தங்களிடம் வந்தேனிதோ பாருங்கள்" என் றான்.

இதைக்கேட்ட வாணியன் ஐயா! "இந்தப் போக்கிரி என் கடைக்கு எண்ணெய் வாங்கவந்தான். எண்ணெய்வார்த்த பிறகு ஒருபொன்நாணயத்தைக்கொடுத்துச் சில்லறை கேட்டான். நான் பெட்டியைத் திறந்து சில்லறைப்பையையெடுத்து சில்லறையெடுக் குஞ்சமயத்தில் என்பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டான்" என்றான் இவர் களுடைய வாக்குமூலத்தைக் கேட்ட வரசன், பணத்தைக் கச்சே

கியில்வைத்துவிட்டு அவர்களை மறுநாள் வரும்படி உத்திரவுசெய்தான்.

இரண்டாவது, குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் நேர்ந்த பெண்வழக்கு. குருவும் சிஷ்யனும் ஒருஸ்திரீயை என்பெண்சாதி யென்பெண்சாதியென்று சண்டையிட்டுக்கொண்டு அரசனிடம் வந்தார்கள். அரசன் அந்த ஸ்திரீயை விசாரிக்கும்போது அவள் ஊமைபோலிருந்தாள். அரசன் யோசித்து குரு சிஷ்யர்களை மறுநாள் வரும்படியாய் உத்திரவுகொடுத்து, அந்தஸ்திரீயை மட்டும் நியாயஸ்தலத்தில் வைத்துக்கொண்டான்.

மூன்றாம்வழக்கு. ஒருபிராமணன் தன்குதிரையின்மேலேறிச் செல்லுகையில் வழியில் வந்தவொருகிழவன் நடக்கச் சக்தியற்று மூர்ச்சையாகி வழியில் விழுந்திருந்ததைக்கண்டு, அந்தப்பிராமணன் இரக்கமுற்று அக்கிழவனை ஆசுவாசப்படுத்தி தன்குதிரையில் ஏற்றித்தானே நடத்திக்கொண்டு காசிநகரத்துக்குள் நுழைந்ததும் தன்குதிரையை விட்டிறங்கும்படியாய் கிழவனை வேண்ட, அவன் தன்குதிரையானதால் நானிறங்கமாட்டேனென்று சொல்லிக் குதிரையை தனது மனையைநோக்கி ஓட்டினான். அப்போது அந்தப்பிராமணன், ஓ, ஓ, "நான் தீர்க்காலோசனை செய்யாமல் கிழவனது அவஸ்தையைப்பார்த்து மனமிரங்கி யென்குதிரையை யவனுக்குக்கொடுத்தேனே" இப்போது கிழவன் தனக்குத்தான் குதிரை சகாயம் பண்ணியது போதுமென்று அரசன் நினைத்துத் தன்பட்சம் நியாயஞ் செய்யானென்று நினைத்துக் குதிரையைத் தன்னுடையதென்று எப்படிப் பிடிக்கிறான். இவன் எண்ணமிந்தஅரசனிடம் செல்லாதென்று அவனை வழிமறித்துப்பிடித்து அரசனிடம் கொண்டுபோனான். அரசன் வாதி பிரதிவாதிகளுடைய வாக்குமூலங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களையும் மறுநாள் வந்தாஜராகும்படியாய் உத்திரவுசெய்தனுப்பினான்.

மறுநாள் கட்சிக்காரர்களெல்லாம் நியாயஸ்தானத்தில் அரசன்முன் ஹாஜராக, அரசன் முதலில் எண்ணெய் வாணியனை நோக்கி "இந்தக் கசாயிக்காரனிங்கு வைத்துப்போன பணமுடனைக்கைப்பெட்டியிலிருந்து திருடிக்கொண்டதென்றும், அதை நீ கையாண்ட காசுகளென்றும் சாதித்தாயல்லவா? அவைகளை நான் ஒருபாத்திரத்து நீரிற்போட்டுப்பார்த்தேன்; உன்கைமுழுதும் எண்ணெய்மயமாயிருக்கிறபடியால், அந்த நீரிற்போட்ட காசுகளிலிருந்து

என்னெண்ணப்படியே நீர் மேலே தீர்க்கவேண்டுமே, அப்படி லவலேசமும் காணப்படாமையால் அந்தப்பணம் தகசாயிக்கடைக்காரனுடையதே; தாவழக்குக் கொண்டுவந்த கிழவனைக் கசையடி 50 சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்றும்" தீர்ப்புரைசெய்தார்.

இரண்டாவது "இந்த குருடர்கள் இந்த வொரு ஸ்திரீயை தன்தன் மனைவியென்று வழக்காடுகிறார்கள். ஒருவருந் தன்சுதந்தரத்தைத் ரூபித்துக்காட்டவில்லை. இந்தப் பெண்பிள்ளையோ வாய் திறவாமல் மௌனமாயிருக்கிறாள். இவ்வழக்காலேயில் இவளைநமது குல குருவுக்கு மேலொழிய யாதொருபரசங்கமின்றிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி உத்தரவுசெய்தேன். ஆனால் அவ்விடத்தில் குருவுக்குப் பணிவிடை முதலிய வேலைசாமானைகளை நடத்திக்கொண்டு, அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் அந்தந்தச்சமயத்துக்குத் தகுந்த உபசாரங்களை முன்போலே கொடுத்துவந்தாள். அப்போது அவள் நடத்தையிலும் இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயின் சேகரிக்கும் ஒழுக்கமுள்ளவளாகக் காணப்பட்டபடியால், இந்தப்பழக்கம் புதிதாய்க்கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு, பக்குவகாலமெய்தாத ஸ்திரீகளின் பெண்சாதிகளுக்குத் தெரியமாட்டாது. ஆகையால் இவள் குருடரின் பெண்சாதியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று தீர்மானிக்கிறேன். மேலும் தப்பு வழக்கிட்டு, தான் குருடனல்லாமல் மற்றக் குருடன் பெண்சாதியை அபகரிக்க நினைத்தபடியால் கொறடா அடி அறுபது பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றார்.

உடனே அரசன், பிரபு, பட்டணசாரிக்கிழவன் இவர்களுடைய வழக்கைவிசாரிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டார். அரசன் தன் சேவகனை நோக்கி "இந்தவழக்காளிகளிருவரையும் நம்முடைய குதிரைலாயத்துக்கு நம்மைப்பின்தொடர்ந்துவரச்செய்" என்றுத்திரவுகொடுக்க, அவனவர்களில் பிரபுவை முன்னே குதிரைச்சாலையில் அழைத்துக் கொண்டுபோய்விட்டான். "நீர் உம்முடைய குதிரையைக் கண்டு பிடியுமென்று அரசன் சொல்ல" அந்தப்பிரபு பலகுதிரைகள் கட்டியிருந்த பல அறைகளில் ஒன்றின் கிட்டப்போய் "இதோ என் குதிரையிருக்கின்றது" என்றார். அவ்விதமே அந்தக்கிழவன் வர "ஓய் பெரியவரே! இந்தக்குதிரைகளுக்குள் உம்முடைய செய்த்தை இதுவென்று கண்டறிந்துசொல்வீரா?" என்றுகேட்க, "ஐயா! என்குதிரையோ, நூறு குதிரைக்குளளிருந்தாலும் நான் என்னு

டையதைத் தெரிந்துகொள்வேன், அதோ யிருக்குது பாருங்கள் என்குதிரை" என்று சுட்டிக்காட்டினான்.

பின்புநியாயாதிபதி தன் ஸ்தானத்திற்குத்திரும்பிவந்து ஆசனத்தில் வீற்றிருந்து, உடனே கிழவனைக்கூப்பிட்டு, "குதிரை உன்னுடையதே. ஏனென்றால் நீர் குதிரையினிடத்திற்குப்போனபோது குதிரை உம்முடைய காலடி சத்தத்தைக்கேட்டு உம்மையறிந்துகொண்டது. கிழவன் குதிரையைக் காட்டினபோதிலும் அது அவனையறியாமல் விறைத்துப்பார்த்து பயப்பட்டது. ஆகையால் பொய்வழக்குக் கொண்டுவந்த கிழவன் பிரம்படி இருபது வாங்கிக் கொள்ளவேண்டியது தானென்று" தீர்மானித்தார்.

பிறகு அரசன் வழக்கம்போல அன்று தம்பதிபூஜை செய்யவேண்டுமென்று பார்க்கையில், வெகு தூரதேசத்திலிருந்தொரு தம்பதிகள் வந்திருப்பதாக மந்திரி தெரிவித்தான். அத்தம்பதிகள் கபடவேஷதாரிகள். பணவாசைகொண்ட இரண்டு பிராமணசிறுவர்கள் ஒருவன் புருஷன்போலவும், மற்றொருவன் பெண்சாதி போலவும் வேஷமாறிக்கொண்டு வந்தார்கள். அத்தம்பதிகளை அரசன் முன் கூட்டிக்கொண்டுபோனதும், அரசன அவர்கள் முகத்தைக்கண்டபோதே கபடவேஷதாரிகளென்று அறிந்துகொண்டான். அப்படியாயினும் தன்னுடைய வ்ரதப்படி பார்வதிபரமேசுவரர்களைக்குறித்து பக்தியோடு பூஜைசெய்வதால் இவர்களுடைய கபடத்தை மனதில் நினைக்காமல், அத்தம்பதிகளைப் பார்வதி பரமேசுவரசுவரூபமாக ஆவாகனஞ்செய்து, விதிப்படி ஷோடசோபசாரங்களாலும், வஸ்திராபரணங்களாலும், அர்ச்சனைகளாலும் பக்தியோடு பூஜைசெய்து, அத்தம்பதிகளை பார்வதிசமேத சங்கரராக எண்ணிப்பலவாறாக அவர்கள் பாதத்தில் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். அவன் பூஜைசெய்தகாலத்தில் பார்வதி பரமேசுவரர்கள் அதிசயமாக அவ்விடம் வந்து, அரசனால் செய்த பூஜைகளைப்பெற்று சந்தோஷமடைந்து அரசனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறிக் கைலாயஞ்சென்றார்கள். பிறகு இத்தம்பதிகள் அரசனால்கொடுத்த அபரிமிதமான வஸ்திராபரணங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவெளியே வந்ததும் பெண்வேஷதாரியான பிராமணசிறுவன் பதினெட்டுவயதான பெண்ணாகித் தனது பழையசுவரூப நினைவில்லாதவளாய்ப் புருஷனைப்பார்த்து, "ஓ பிராணநாயகா! எனக்குக் காமவிகாரமாயிருக்கிறது; எங்கே என்னைவிட்டு விறைவாகப்போனால்

செல்லுகிறீர்கள் ; எனக்கு நடக்கச் சக்தியில்லை ; என்னை யுபேடைசை செய்யக்கூடாதென்று" பெண்வேஷதாரி சொன்னான். அதற்குப் புருஷன், "சிநேகிதா ! பரிகாசஞ்செய்யவேண்டாம் ; நம்முடைய கபடவேஷம் வெளியில் தெரிவதற்கு முன்னமே நாம் இப்பட்டணத்தை விட்டகலவேண்டும் ; வாய்பேசாமல் சீக்கிர மென்னுடன் வந்துசேர்வாயானால் பிறகு உன்னுடைய பரிகாசங்களைச் செய்யலாம்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட அந்த ஸ்திரீவேஷதாரியானவன் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்ட ஞாபகமேயில்லாமல், "ஓநாயகா! என்ன வித்தியாசமான வார்த்தைகள் உங்கள் நாவிலிருந்து வருகிறது ; நாம் வேஷம்போட்டுக்கொண்டதாகச சொல்லுகிறீர் ; இன்னும் கொஞ்சதூரம் போனால் என்னை யும்முடைய பெண்சாதியல்லவென்று சொல்வீர்போலத் தோன்றுகிறது ; ஏனென்றால் மகாராஜாவினிடத்தில் அபரிமிதமான தனத்தைப் பெற்றமையால், அத்தனத்தைக்கொண்டு என்னைக்காட்டிலும் ரூபவதியான ஸ்திரீயைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளலாமென்கிற எண்ணம் உம்முடைய மனதில் ஜனித்திருப்பதாக வெனக்குத் தோன்றுகிறதென்று" சொன்னான்.

உடனே புருஷனுக்குச் சந்தேகம் பிறந்து திரும்பிப்பார்க்க, தன் சிநேகிதன் நிஜமாகவே ஸ்திரீயாக மாறிவிட்டான். அவனுக்கு முந்தின நினைவிலலாமல் ஜன்மமாரம்பமுதல் பெண்ணாக விருப்பதாகவே அவள் எண்ணியிருந்தாள். இந்த வேறுபாட்டைக்கண்ட புருஷன் மிகவும் நடுங்கி, "நாம் செய்த மோசம் நமக்கே கெடுதலாய் முடிந்தது ; மகாராஜா மகா பக்திவானானதால் அவன் பார்வதி சுவரூபமாக எண்ணி என் சிநேகிதனைப் பூசித்ததால், அவன் பெண்ணுருவாக மாறிவிட்டான் ; அந்த மகாராஜாவினுடைய அனுக்கிரகத்தால் தான் மறுபடியும் என் சிநேகிதன் புருஷசுவரூபத்தை யடையவேண்டுமென்று எண்ணி"ப் பிறகு தன்னுடைய சிநேகிதனைக் கூட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் ராஜசமுகத்துக்குச்சென்று, அங்கு சிம்மாசனத்தில் கொலுவிருந்த அரசனிடம் யாவற்றையும் ஒளியாமல்ச் சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட வரசன் சற்று யோசித்து,அந்தப் பிராமணச் சிறுவனைப்பார்த்து "நான் உம்முடைய சிநேகிதனை பார்வதியாக

ஆவாகனம்செய்து பக்தியோடு பூஜைசெய்ததால், அவர் ஸதிரீ சுவரூபமாக மாறினவரை மறுபடி ஆண்சுவரூபமாகச்செய்வது அசாத்தியம் ; இனிச்செய்யவேண்டியது யாதெனில், நீங்களிருவரும் வேதோக்தமாக விவாகஞ் செய்துகொள்வதுதான் என் மனதுக்குத் தோன்றுகிறதென்று" சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட மந்திரி முதலான சபையோரெல்லாம் அரசனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். பிறகு அரசன் அந்தச் சிறுவர்களுக்குக் கலியாணம் செய்வித்து நிஜ தம்பதிகளாக்கி அபரிமிதமான வரிசைகளோடு அவர்களிருப்பிடம் அனுப்பிவிட்டான்.

இவ்வாச்சரியங்களையெல்லாம் நேரில் பார்த்திருந்த நாரத முனிவர் அரசன்முன் தோன்றி, அரசனால் செய்த சகல உபசரணைகளையும் பெற்றுப் பிறகு அரசனுடைய பக்தியைக்கொண்டாடி யவனுக்குப் பல ஆசீர்வாதங்களைச் செய்துவிட்டு அதிர்சயமானார். அதன்பின்னர் சபையோரெல்லாம் ஆநந்தப்பட்டவர்களாகி தங்கள்தங்க ளிருப்பிடஞ்சென்றார்கள்.

ஆகையால், நாம் பக்தியாகக் கடவுளை ஆராதிப்போமாகில், அவர் நமக்கு முக்தியைக் கொடுப்பாரென்பதில் சந்தேகமில்லை.

நாகானந்தம்.

(சர்ப்பங்களுக்கு ஆநந்தம்.)

"அஹிம்ஸாபரமோ தர்ம:" என்கிறவாக்கியத்தின்படி ஜகதீசனால் படைக்கப்பட்ட அற்ப ஜந்துவைக்கூடத் தொந்திரவுசெய்யாமலிருத்தலே எல்லா தர்மங்களிலும் மேலானது. ஒருவன் தன்னுடைய உயிரை யிழந்தாவது பிறருடைய உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் அவனுக்குப் புகழும், செல்வமும், மோட்சமுஞ் சித்திக்குமென்று புராணங்களில்நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவாலயங்களின் முன் சிலபிராணிகளைப் பலிகொடுப்பதால் தேவதாப் பிரசாதத்துக்குக் காரணமெனறு சிலர் அநேகம்பிராணிகளை வதைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பலியினால் பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரராகார்களன்றே "நாம் உறுதியாகச் சொல்வோம்". ஏனென்றால், ஒருவன் கட்டியவீட்டையாவது, வெகு சிரமப்பட்டு வளர்த்த மரத்தையாவது, மற்றொருவன் அப்படி வீட்டைக்கட்டிய அல்லது மரத்தைவளர்த்தவனுக்குப் பிரீதியுண்டாக்கவேண்டுமென்று அந்தமரம் அல்லது வீட்டை நாசஞ்செய்தால், அவனுக்கு (மரம் வளர்த்தவனுக்கு) சந்தோஷமுண்டாகுமென்று யாராவது எண்ணுவார்களா? எண்ணமாட்டார்கள்; அதுபோலவே பகவத் சிருஷ்டியைக்கொல்வது பகவானுக்குக் கோபமாகுமேயல்லாமல் பிரீதியையுண்டாக்கமாட்டாது. ஆகையால் பிராணிகளை ஹிம்ஸிக்கக்கூடாதென்று முதியோர் உரைத்தனர். இதைப்பற்றி யொரு ஹிதிகாஸமிருக்கிறது.

இவ்வுலகாரம்பத்தில் பிரமன் தனக்குதவியாக பிரபஞ்ச சிருஷ்டியின் நிமித்தம் மரீசி, அத்ரிமுதலான பத்துருஷிகளைப்படைத்தனர். மரீசிக்கு காசிபரென்னும் புத்திரசிகாமணியுண்டானார். அவர்மகாதபஸ்வி; வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகடந்தவர்; அவரே அநேகவிதமான ஜீவராசிகளை யுத்பத்திசெய்தார். அவருக்குப்பத்தினிகள் பதின்மூன்றுபேர்கள். அவர்களில், கத்துரு, விநதை என்னும் அக்காள் தங்கைகள் காசிபருக்கு மனைவிகளாக ஏற்பட்டு பர்த்துசிசுரூஷை செய்துவந்தார்கள்.

ஒருநாள் சாயந்திரம் தமக்கையும், தங்கையும் வேடிக்கை யாக கடற்கரையில் உலாவப்போனார்கள். அங்குதேவரும், சித்த ரும், கந்தர்வரும், வித்தியாதரரும், ஜதைஜதையாய் ஸ்திரீகள் சகிதமாய் வந்திறங்கினர். அவர்களுடைய இரதத்தில் பூட்டியகுதி ரைகள் கனைத்து அதிர்த்தன. மத்த கஜங்கள் வீறிட்டு ஆகாயத் ைதக் கிழித்தன? அலைகள் ஒன்றின்பின்னொன்றாய் கரைகளில் ...தி முத்துக்களையும் பவழங்களையும் வாரி யிறைத்தன. சுமத் ..., ஜாவாமுதலிய மலயத்தீவுகளில் அடர்ந்த காட்டில் ஓங்கிவள ... ஸ்ரீசந்தன விருட்சபந்திகளில் ஏறிப்பின்னிப் பிணைந்துகொ ண்டிருந்த, ஜாதிக்காய், ஏலக்காய் முதலான வாசனைத்திரவியங் களின் கொடிகளில் பட்டுவீசும மந்தமாருதத்தின் குளிர்ச்சியால் சதிபதிகள் விரகதாபமடைந்து ஒருவரை யொருவர் தழுவிமுத்த மிட்டுப் பூஞ்சோலைகளில் கிரீடித்தார்கள். அங்கு வேடிக்கைகளை ப்பார்த்துக்கொண்டு அந்த மின்னார்கொடியரிருவரும் உலாவிக் கொண்டிருக்கும்போது, தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த "உச்சை ச்சிரவம்" என்றபெயராயுடைய இந்திரனுடைய குதிரையைக் கண்டனர்.

அப்போது கத்துரு, தங்கையாகிய "விநதை என்பவளைப்பா ர்த்து, "சகோதரி! அதோ நிற்கிற உச்சைச்சிரவத்தை (இந்திரன் பட்டக்குதிரை) ப்பார்த்தையா? அது எவ்வளவு வெண்மையாக விருக்கிறது! அதற்கெதை யொப்பாகச் சொல்லலாம். அதனு டைய பெருக்கு அனுகுணமாக உயர்ந்த சரீரமும், நிமிர்ந்தகாது களும் பார்க்க மனோகரமாயிருக்கின்றது" என்று சொன்னாள்.

விநதை: "அக்கா! அந்தக்குதிரையைச் சந்திரனுக்கு ஒப்பா கச்சொல்லலாம்."

அக்கா: "விநதாய்! நீ சொல்வது சரிதான். சந்திரனைப்போல அதனிடத்திலும் கொஞ்சம் களங்கமிருக்கிறதைப்பார்த்தாயா?"

தங்கை: "அக்கா! களங்கமெங்கே இருக்கின்றது?"

அக்கா: "அதோபார் வாலண்டைகன்றாய்த் தெரிகிறதே!

தங்கை: "அக்கா என்னைக்குருடியென்று நினைத்து பரிகாசஞ் செய்கிறயோ, அல்லது அற்பவிஷயத்துக்குப் பொய்தான் சொல் லுகிறயோ."

அக்கா:- "நான்சொல்வது பரிகாசமுமல்ல,பொய்யுமல்ல,நிஜ ந்தான்; உனக்கு நான்சொல்வது நிச்சயமில்லாதிருந்தால், என்ன பந்தயங்கட்டுகிறாய்? நான் ரூபிக்கிறேன்.

தங்கை:-"அக்கா! கருப்பை நீ நிரூபிக்காத பட்சத்தில் என க்கு நீயும் உன்னுடைய சந்ததிகளும அடிமையாய் விடுகிறாயா?

அக்கா: "ஆம நான் அடிமையாகிறேன. கருப்பிருந்தால் நீயு ம் உன்னுடைய சந்ததிகளும், எனக்கும் என்னுடைய சந்ததிகளு க்கும் அடிமையாகவேண்டும.

தங்கை:- சம்மதம்; புறப்படு போய்பார்ப்போம்.

அக்கா:-அப்போது கத்துரு தான்போட்ட சபதம் பொய்யா குமென்று உத்தேசித்து "தங்காய்! இப்போது இருள்மூடிக்கொ ண்டது; நாம தனியே அங்குபோகக்கூடாது; ஒருவேளை நாம் போவதற்குள் அந்தக்குதிரை சுவர்க்கலோகம போய்விடும்; ஆ கையால் நாம் நாளைக்காலமே இவ்விடம் வந்து பார்ப்போம்; அந் தக்குதிரையும் வழக்கம்போல நாளைக்கும் வரும; இப்போதுவீடு போய்சசேருவோமென்று" தங்கையைக்கூட்டிக்கொண்டுகத்துரு இருப்பிடம் போய்ச சேர்ந்தாள்.

விநதை இராத்திரி விசனமின்றித்தூங்கினாள். கத்துருவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உச்சைச் சிரவத்தின் வால்நுனி துல்லியவெ ண்மையெனறு மனதாரத்தெரிநத விஷயம். வீம்புக்காக வீண்சப தங்கூறிவிட்டாள். அதைச்சாதிக்கவேண்டுமென்று அவளுக்கேக் கம்பிடித்துத் தூக்கம வரவில்லை. போட்ட பந்தயம் சாமானிய மன்று; தோற்றுப்போனால் இழிவான அடிமைத்தொழில் புரிய வேண்டும். உடனே அர்த்தராத்திரியில் அவள் எழுந்து, தன்னு டைய குமாரர்களாகிய ஆதிசேஷன் முதலான ஆயிரம் சர்ப்பசிரே ஷ்டர்களிடஞ் சென்று தனக்கும், தங்கைக்கும் நடந்த சபதத் தை யுரைத்தாள்.

அதைக்கேட்ட ஆதிசேஷன் முதலான புத்திரர்கள்,"அம்மா! நீங்கள் செய்துகொண்ட வீண்வாதத்தை எப்படி ஜயிக்கமுடியும்? உச்சைசசிரவத்தினுடைய வாலில் கறுப்பென்று சொன்னால் நியா யமாகுமா? எங்களால் முடியாத காரியமாயிற்றே" யென்றுசொ ன்னார்கள். அவர்களில் கார்க்கோடகன் என்னும் கறியநாகம்

"நான்போய் அதன் வாலைச்சுற்றிகொள்கிறேன்; அப்போது தூரத்திலிருந்து பார்க்கிற உங்களுக்கும், உங்கள் தங்கைக்கும நான் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற பாகம கறுப்பாகத்தோன்றும;அப்போது தாங்கள் பந்தயத்தைக் கெலித்துவிடலாமெனறு" சொன்னான்.

அந்தவசனத்தைக் கேட்ட கத்துரு மகாசந்தோஷமடைந்து கார்க்கோடகனை யாசீர்வதித்து, பிறகு விநதையைக் கூப்பிடப் போனாள். அதற்குள் கார்க்கோடகன அந்த விந்திரன் குதிரையின் வாலைச்சுற்றிகொண்டான. கத்துரு தங்கைக்குக் காலையில குதிரையின் வாலில் தெரிகிற கருப்பைக காண்பித்துப் பந்தயத்தைக கெலித்தாள். விநதை நிஜமெனறு நமபி யனறுமுதல தனனுடைய தமக்கையாகிய கத்துருவுககு அடிமையாகி யவளிட்ட வேலையைப் புரிந்து வந்தாள.

இவ்விதம் வெகுகாலம் விநதையும் அவளுடைய புத்திரனாகிய கருடனும், கத்துருவுக்கும அவளுடைய குமாரர்களாகிய ஆதிசேஷன் முதலான சர்ப்பங்களுக்கும ஏவல்புரிந்து வருமபோது, கருடன் தன்னுடைய தாயாதிகளாகிய நாகங்கள் படுத்துகிற பாட்டைச் சகிக்கமுடியாமல், ஒருநாள் தன தாயிடமவந்து "அம்மா! தாங்களும்,கத்துருவும் காசிபபிரஜாபதிக்கு சமமானபதநிகளாயிருந்தும் தங்களுக்குமெனக்குமஅடிமைத்தொழில்நேர்ந்ததற்கு என்னகாரணமென்று" கேட்டான.அப்போதுவிநதை,அப்பாகுழந்தாய்! "நீ ஜனிப்பதற்குமுன நானும அக்காளும வேடிக்கையாகக் கடலோரம காறறுவாஙகப்போனபோது,அஙகு வெகுதூரத்தில நின்ற"உச்சைச்சிரவம"என்கிறஇந்திரன் குதிரையைக்கண்டுஅதன் வாலில் கறுப்பிருக்கிறதென்று அக்காள் சொல்ல,நானில்லையென்றேன் ; அப்போது அவளுடைய குமாரன் கார்க்கோடகனைக் கொண்டு வாலைச் சுற்றிக்கொள்ளச்செய்து, பிறகு தூரத்திலிருந்து வாலிலுள்ள கருப்பையெனககுக் காணபித்து, மோசடியாகப் பந்தயத்தைக் கெலித்து என்னை யடிமையாகச்செய்து கொண்டாள் ; "நீ பிறந்தபிறகும், நீயும் அவர்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்ய நேரிட்டிருக்கிறதெனறு" சொனனாள்."

இவ்வசனத்தைக் கேட்டு கருடன் தன்னுடைய பெரிய தாயாகிய கத்துருவிடத்தில் "போய் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து,

"அம்மா! என்னையும் என் தாயாரையும் இவ்வடிமைத் தொழிலிருந்து நீக்கக் கிருபைசெய்யவேண்டும்; அதற்குப் பிரதியாக எதைக்கேட்டாலுங் கொண்டுவந்து தருகிறேனென்று" சொல்லுகிற கருடன் வார்த்தையைக்கேட்ட கத்துரு, கொஞ்சநேரமாலோசித்து, "அடா குழந்தாய்! தேவலோகத்தில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிற அமிர்த கலசத்தைக் கொண்டுவந்து தருவாயாகில் உன்னையும் உன்னுடைய தாயாரையும் அடிமையிலிருந்து நீக்குவோம்" என்று சொல்ல, கருடன் அதற்கிணங்கி, தன் பிதாவாகிய காசிபப் பிரஜாபதியினிடஞ்சென்று, அவரை வணங்கி, "பிதாவே! என்னுடைய தாயாரின் அடிமைத்தனத்தை நீக்கவேண்டுமென்று கத்துருவைக் கேட்க, அவள் தன்னுடைய புத்திரர்கள் சிரஞ்சீவியாயிருக்கும்படி அமிர்தங்கொண்டு வந்து தரும்படி கேட்டதற்கு நானுமொப்புக்கொண்டுவிட்டேன்; ஆகையால் தேவலோகம் போய்த் தேவர்களை ஜயித்து அமிர்த கலசத்தை எடுத்து வருவதற்குத் தகுந்த பலத்தை அருளவேண்டுமென்று" பிரார்த்தித்தான்.

கொஞ்சநேரம் காசியர் யோசித்து கருடனைப் பார்த்து, "அப்பா குழந்தாய்! முன்னர் சகோதரரிருவர் விபாவஸு, சுப்ரதீகர் எனவிருந்தார்கள். அவர்களில் சுப்ரதீகர் தமயனைப்பார்த்து பிதுரார்ச்சித சொத்தைப் பாகித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, விபாவஸு கோபமடைந்து தம்பியை யானையாகப் போகக்கடவதென்று சபித்தனன். தம்பி, தமயனைப்பார்த்து நியாயமான பாகத்தைக் கேட்ட என்னை சபித்ததால், "நீயும் ஆமையுருவாக மாறக்கடவதென்று" சபித்தனன். தட்சணமே அண்ணந்தம்பிகள் ஆமையுருவாகவும், யானையுருவாகவும் மாறினர். யானை ஆறுயோசனை யுயரமும் பன்னிரண்டு யோசனை நீளமுமுள்ளது. ஆமை ஆறு யோசனை அகலமும் மூன்று யோசனை உயரமுமுள்ளது. யானை மேட்டிலும், ஆமை குளத்திலுமிருந்துகொண்டு சண்டைசெய்வதால் அனேகம் பிராணிகள் நாசத்தை யடைகின்றன. ஆகையால் அந்த யானையையும், ஆமையையும் ஏககாலத்தில் பிடித்து, அங்கிருந்து அவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு, அலம்பதீர்த்தக்கரையை யடைந்து, அதன் கரையிலுள்ள ரோகிணம் என்கிற விருட்சத்தினுடைய நூறு யோசனை விஸ்தாரமுள்ள ஒரு கிளையில் அவ்விரண்டையும் வைத்துத்தின்றால், உனக்குப் பலமதிகரிக்கும்" என்று சொன்னார்.

கருடன் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு ஆநந்தமடைந்து, பிதாவை வணங்கிப் புறப்பட்டு, ஆமையிருக்கும் குளத்தண்டைவந்து சேர்ந்தான். அங்கு பிதா சொன்னபடி யானையும் ஆமையும் ஒன்றோடொன்று சீறி நெருங்கும்போது ஏககாலத்திலிரண்டையுமிரண்டு கால்களால் தூக்கிக்கொண்டு, ரோகிணம் என்ற மரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்தார். உடனே அந்தக் கிளைகெருடனுடைய பளுவைத் தாங்காமல் சடசடவென்று முறிய வாரம்பித்தது. அக்கிளையில் வாலகில்லியா முதலான மகாருஷிகள் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு தபசுசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கருடபகவான், ஓகோ! மகாருஷிகளுக்கு வாபத்து வந்தால் தன்னைச் சபித்துவிடுவார்களென்று பயந்து, அக்கிளை யொடிந்து கீழே விழுவதற்குமுன் அதைத் தன் மூக்கால் கவ்விக்கொண்டும், இரு கொல்களினாலும ஆமை, யானை இவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும் பறந்து ஆகாயமார்க்கமாகத் தன் பிதா தபசுசெய்யுமிடம் வந்து ஆகாசத்தில நின்றான். அதையறிந்த காசிபர், ஞானதிருஷ்டியால் சகலத்தையுமறிந்து, அந்தக் கிளையில் தொங்குகிற ருஷிகளைப் பிரார்த்தித்தார். உடனே ருஷிகளெல்லாம் தபசிலிருந்தபடியே மறைந்துபோயினா. பிறகு காசிபர் கருடனைப்பார்த்து, "குழந்தாய்! சமுத்திரமத்தியில் ஒரு தீவில் அனேகங் கோடிகிராதர்கள் கொடிய பாபங்களுக்கிடமான ஜீவனகளைக் கொன்றுதின்றுத் துஷ்டர்களாய்த் திரிகிறார்கள். அவர்கள்மேலிந்தக் கிளையைப் போட்டுக்கொன்று ஒரு வரையும்விடாமல் தின்றுவிடு; ஆனால் அங்கொருப் பிராமணன் துஷ்டகிருத்தியங்களால் ஜாதிப்பிரஷ்டனாகி, கிராதர்களுடன் சேர்ந்து மதுமாமசாதிகளைத் தின்றும கிராதஸ்திரீகளுடன் சம்சர்க்கஞ்செய்து பதிதனாகிவிட்டான். அவனைமட்டும் கொல்லாதே; அவனை விழுங்கும்போது உன் தொண்டையை பிரம்மதேஜஸ் தகிக்கும்; அப்போது அந்தப் பிராமணனைமட்டும் விழுங்காமல் விட்டுவிடவேண்டுமென்று" சொல்லியனுப்பிவிட்டார். கருடன் தன் பிதாவின் வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு அந்தக்கிளையை கிராதர்கள் மேல்போட்டு அதினால் நசுக்குண்டவர்களையும், தப்பிப் பிழைத்தவர்களையும் பிடித்துப்பிடித்துப் புசித்துவிட்டார். ஒருவனைப்பிடித்து விழுங்கும்போது தொண்டையில் அத்தியுஷ்ணமாயிருந்தது. பிதாசொற்படியே அவன் பிராமணனென்றறிந்து அவனை வெளியில் கக்கினர். உட

னே அந்தப் பிராமணப்பதிகன் "என்னுடைய ஸ்திரீ யையும் வெளியில்விட்டால்தான் நான் பிழைத்திருப்பேன்; இல்லாவிட்டால் என்னையும் அவளுடன் விழுங்கிவிடென்று" சொன்னான். அதற்குக் கருடன் யோசித்து அவனுடைப் பத்தினியை வெளியில் விடுவிதே நலமென்று கக்கிவிட்டார். பிறகு யானை, ஆமை இவைகளையும் தின்று பசியாறி, தன்பிதா விருப்பிடம் வந்துசேர்ந்து, அவரை வலம்வந்து, துதித்துநின்றார். காசியர் மகனைத் தழுவி, உச்சிமுகந்து, ஆசீர்வதித்து, இனிமேல் நூறு இந்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் தேவசேனைகளுடன் "உன்னை யெதிர்த்தாலும், நீயவர்களை வெகு அற்பமாகவே ஜயித்துவிட லாம்; நீ இனிமேல் பயப்படாமல் தேவலோகம் போய் தேவர் களை ஜயித்து அமிர்த கலசத்தை யெடுத்துவரத் தடையிராது? உனக்கு ஜயமுண்டாகக்கடவது' என்றாசீர்வதித்து" அனுப்பினார்.

உடனே கருடன் மகா புஜபல பராக்கிரமத்தையடைந்ததால், காமமடைந்து, இந்திரலோகஞ் சென்று கர்ச்சித்தான். இந்த கர் ச்சனையைக் கேட்ட விந்திரன் தூதர்களை யனுப்பிப்பார்த்து வரச் சொன்னான். அவர்கள்போய்க் கருடனைக்கண்டு விசாரிக்க, அவர் தான் அமிர்தங்கொண்டுபோக வந்ததாயும்,அமிர்தங் கொடாவிட் டால் யுத்தத்திலிந்திரனை ஜயித்து பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோ வதாகத் தெரிவித்தார். இவைகளை யெல்லாங் கேட்டதூதர் கள் இந்திரனிடத்தில் அதைத தெரிவித்தார்கள். இந்திரன் கோ பமடைந்து, சகலமான தேவ சைன்னியங்களோடு போர்க்கோல ங்கொண்டு, பட்டணத்துக்கு வெளியில் அட்டகாசஞ்செய்து கர்ச் சித்துக்கொண்டிருக்கிற கருடனை நோக்கிச சென்றான்.

கருடனுக்கும், தேவர்களுக்கும் பலமான யுத்தம் நேரிட் டது. கருடன் தன் சிறகுகளைப் படபடவென்றடித்துக்கொண்டு அதன் காற்றுவேகத்தால் தேவசேனைகளைத் தூற்றிவிட்டு,இந்திர னையும், அவனுடைய சேனாதிபதிகளையும் காலினாலும், மூக்கினா லும் கிழிக் கொத்தித் துரத்தித் துரத்தியடித்ததால் இந்திரன் தன்னுடைய சேனைகளுடன் கருடனுக் கெதிரே நிற்கமுடியாமல் யுததமுனையினின்றும் ஓடிப்போய்விட்டான்.

பிறகு கருடன் தன்னை யெதிர்ப்பவரொருவருமில்லாததால் பட்டணத்துக்குள் நுழைந்து, அமிர்தம் வைத்திருக்கிறவிடஞ்

சென்று, அங்கு காவலாயிருந்தவர்களை யெல்லாந் தூரத்தியடித்து விட்டு, அமிர்த கலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

உடனே தேவர்கள் பயந்து கருடனைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, ஒருவார்த்தை கேட்டுவிட்டுப் பிறகு இஷ்டம்போலப் போகலாமென்று பிரார்த்திக்க, கருடனிணங்கி நின்றார். அப்போது தேவர்கள், "சுவாமி! எதற்காக அமிர்தத்தைக் கொண்டுபோகிறீர்கள்? அதைத் தேவர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாதென்று பகவானுடைய ஆக்ஞை யேற்பட்டிருக்கிறது; ஆகையால் நீங்கள் தேவர்களுக்கெல்லாம் அமிர்தத்தைக் கொடுப்பது பகவானுக்குக் கோபமாகுமென்று" சொன்னார்கள். அதற்குக் கருடபகவான் "ஓ தேவர்களே! நான் என்னுடைய பெரிய தாயாருக்கு வாக்குக்கொடுத்தபடி கொண்டுபோகவேண்டியது முக்கியமானது; ஆனால் நீங்களேதாவது உபாயஞ்செய்து, நானும என் தாயாரும் அடிமைத் தொழிலிலிருந்து விலகின பிறகு, அதை இங்கு தூக்கிவந்து விடுங்கள்" என்று சொன்னா. இதைக்கேட்ட தேவாகளும் சரிதானென்று சம்மதித்தாகள்.

பிறகு கருடபகவான் அமிர்த கலசத்தைக் கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய பெரியதாயின் முன் வைத்தார், அவள் வெகு வாநந்தப்பட்டு, க்கருடனைப் புகழ்ந்து அவனையும் அவன் தாயாகிய விநதை என்பவளையும் அடிமைத் தொழிலிலிருந்து விலக்கிவிட்டாள். அதன்பின்னர் தன்னுடைய குமார்களான ஆதிசேஷன் முதலான ஆயிரம் சாப்பங்களையும் அழைத்துச் சீக்கிரம ஸ்நானஞ் செய்து சுசியுடன் அமிர்தபானமபண்ண வரவேண்டுமென்றனுப்பிவிட்டு, கத்துருதானும் ஸ்நானத்துக்குச் சென்றனள். இச்சமயத்தில் இந்திரன் தேவர்களை விடுத்து அமிர்தகலசத்தைத் தூக்கிவரச்செய்து, மறுபடி யதன் இருப்பிடத்தில் வைத்துவிட்டான.

இந்த வேடிக்கைகளை யெல்லாம் பார்த்திருந்த ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி, கருடனுக்குப் பிரசன்னமாகி, அவனுடைய பராக்கிரமத்துக்கும், கையிற்கிடைத்த அமிர்தத்தில் ஆசைவையாமல் தன்னுடைய பிரதிஞையை நிறைவேற்றினதற்கும, சிலாகித்தார். உடனே கருடனும் அவர் பாதங்களில் விழுந்துப் பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்தான். பகவான் அவனுக்குப் பலவரங்களைக் கொடுத்தபின்னர் அதிர்சியமானார். இந்திரன்முதலான தேவா

களும் கருடனுக்குப் பலவரங்களைக் கொடுத்துபின்னர் தேவலோகஞ் சென்றார்கள்.

அதன்பின்னர் கருடன் தன்னுடைய தாயாதிகளான சர்ப்பங்கள் தனக்குச்செய்த கஷ்டங்களையெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு, தினம் தவறாமல் அகப்பட்ட சர்ப்பங்களையெல்லாம் தின்ன வாரம்பித்தனன். இவ்விதமாக அனேகங்கோடி சர்ப்பங்களையெல்லாந் தின்றபிறகு தன்னுடைய அண்ணன்மார்களான ஆதிசேஷன், வாசுகி முதலான வாயிரம்பேர்களில் எவன் அகப்படுகிறானோ அவனைக்கூட பட்சணஞ்செய்ய வாரம்பித்தது. அப்போது சர்ப்பங்களெல்லாஞ் சேர்ந்து ஒரு யோசனை செய்தது. தினம் அனேகம் பேர்களைக் கருடன் நாசப்படுத்துகிறான். இவ்விதம் இன்னும் கொஞ்சநாள் செய்வானேயாகில் சர்ப்பமே வுலகிலற்றுப்போய் விடும். ஆகையால் அவர்களெல்லாரும் கருடனை வணங்கி அவர்களில தினம் ஒவ்வொரு சர்ப்பமாக அதன் ஆகாரத்துக்குக்குறித்த வொருவிடத்தில வருவதாகக் கேட்டுக்கொண்டதின்பேரில் கருடன சம்மதிக்க, அவ்விதமாகவே தினம் ஒவ்வொரு சர்ப்பமாகப் புசித்துக்கொண்டு வநதனன். ஒருதினம் ஒரு சர்ப்பத்தின் முறைவர அது கருடன் வருகிறவிடத்துக்குப்போய், அங்கு அதன்வருகையை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டும், தன்னுடைய அகாலமாமரணத்தைப் பற்றியும் துக்கித்துக் கொண்டு மழுதுகொண்டிருநதது. அச்சமயத்தில் அவ்வழியாகப் போன வொரு சாது (சன்னியாசி) அழுகையைக் கேட்டு மனமிரங்கி, அந்தச் சர்ப்பத்தை அழுகையின் காரணமென்னவென்று கேட்டதற்கு, சர்ப்பம் நடக்கப்போகிற சங்கதியைத் தெரிவித்தது. உடனே அச்சன்னியாசி சர்ப்பங்களுடைய விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு மகாபரிதாபமடைந்து, சர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றக் கருதி, "ஓ சர்ப்பமே! நீ உன்னிருப்பிடம்போய்ச் சேரலாம்; உனக்குப்பதிலாக நான் இன்று கருடனுக் கிரையாகிறேன்; நானோ இவ்வுலகப்பற்றை யொழித்துத் திரிபவன்; நீயோவென்றால் உன்னுடைய குடும்பத்துக்கு ரடசகனாக விருக்கிறாய்; நீ போகும்பட்சத்தில் உன்னுடைய புத்திரகளத்திரர்களெல்லாம் ரட்சகரில்லாமல் தத்தளிப்பார்கள் ஆகையால நீ போய்விடு; உனக்குப்பதிலாக நானிங்கு வருகிற கருடனுடைய பசியைத் தணிக்கிறேன்" என்றார். அதற்குச் சர்ப்பம் "ஓ மகானுபாவா! எனக்காக நீர் உயிர்விட்டால், என்னைப்போக்

னத்தனையோ கோடி ஜீவன்களைக் காப்பாற்றக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கிற உம்முடைய உயிரை யிழப்பது நியாயமல்ல; நானிறந்தால் என்னுடைய குடும்பமட்டுமே வருத்தப்படும்; நீர் இறந்தால் உலகமே நஷ்டத்தை யடையும்; ஆதலால் நீரெனக்காக வருத்தப்படவேண்டாமென்று" சொன்னான்.

சன்னியாசி, "ஓ சர்ப்ப சிரேஷ்டமே! நான் அந்தக் கருடனுக்கு லகுவாக இரையாகிவிடுவேனென் றெண்ணவேண்டாம். இனிமேலுங்களைத் தொந்திரவு செய்யாதிருக்கும்படி செய்கிறேன்; அந்த வேடிக்கையை நீயும் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமென்றார்." பிறகு சர்ப்பம் அந்தச் சன்னியாசிக்கு வந்தனஞ்செய்து, விடைபெற்றுத் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன். சன்னியாசி சர்ப்பத்தை யனுப்பினபின்பு, காஷாயத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு சர்ப்பம் உட்கார்ந்திருந்தவிடத்தில் உட்கார்ந்தார்.

சிலநேரத்துக்குள் கருடன் அதிவேகமாக வந்து, அங்கு வழக்கமாய் சர்ப்பத்தைத் தூக்குவதுபோல காஷாயப் போர்வையுடன் சன்னியாசியைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு மலையினுச்சியிலுட்கார்ந்து, தன மூக்கினால் காஷாயத்தைக் கிழித்தெறிந்து வெகு ஆவலுடன் உள்ளே பார்த்தபோது, சன்னியாசியைக்கண்டு நடுநடுங்கி, அவரை வலமவந்து நமஸ்கரித்து, அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்துகொண்டு, "சுவாமி! மகா அபராதியாகிய என்னைப பொறுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும். என்னுடைய மதக்கொழுப்பால எவ்வளவோ ஜீவன்களைக் கொன்றுவிட்டேன்; தங்களுடைய ஸ்பரிசத்தால் எனக்கு ஞானமுதித்துவிட்டது; என்னைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று"ப் பலவிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்கிற கருடனைப்பார்த்து, அந்த ஸாது, "ஏ கருடா! நீ மகா அபராதஞ்செய்துவிட்டாய்; உன்னை யிப்போது மன்னித்துவிட்டோம்; இப்போது நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் உன்னை சபித்துவிடுவேனென்றார்." அதற்குக் கருடன் சம்மதிக்க, இன்று முதலினிமேல் "உன்னுடைய தாயாதிகளான சர்ப்பங்களை வதை செய்வதில்லையென்றுப் பிரதிக்ஞை செய்யவேண்டுமென்று கேட்க," கருடன் "சுவாமி! உம்முடைய தரிசனத்துக்குப் பிறகுகூட எனக்கு ஜீவஹிம்சை மனதிலுதிக்குமா? இனிமேல் சர்ப்பங்கள் பயப்படாமல் வெளியில் திரியலாம்" என்று சொன்னான்.

பிறகு கருடனுக்கு நற்புத்திகளைச் சொல்லியனுப்பினபின், அந்தச் சன்னியாசி லோகசஞ்சாரார்த்தம் புறப்பட்டார். இந்த வாசசரியங்களை யெல்லாம் வெகுதூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த சர்ப்பம் மறுபடியும் சன்னியாசியிடம்வந்து அவரைப் பணிந்து, இனிமேல் நாகசர்ப்பங்களுக்கெல்லாம் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கினாரென்று தெரிந்துகொண்டு, அவரைத் தனது ஊருக்கு அழைத்துப்போய், அங்கு ஆதிசேஷன் முதலான சர்ப்பங்களுக்கெல்லாம நடந்த வர்த்தமானங்களையெல்லாம் சொன்னான். இதைக்கேட்ட நாகங்களெல்லாம பரமாநந்தமடைந்து, அச்சாதுவைப் பலவாராகப் போற்றி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, அவரை திவ்வியமாக வலங்கரித்து ஒருபல்லக்கிலேற்றி நாகலோக முழுவதும் சகலமான வாத்தியகோஷத்துடன் சுற்றிவந்து, தேவோற்சவமாகக் கொண்டாடினார்கள். நாகங்களுக்கு ஆநந்தமுண்டாக்கின இந்தச சரித்தை "நாகாநந்தம" என்று கூறப்படுகிறது.

அந்தச் சன்னியாசி யாதொரு பிரதிபலனையுமடைய விரும்பாமல், தனனுயிர்போனாலும் பிறருடைய வுயிரைக் காப்பாற்றக் கருதி, மகா கொடிய விஷத்தையுடைய சர்ப்பங்களாயிருந்தாலும், அதன் குணதோஷங்களைக் கவனியாமல அவைகளைக் காப்பாற்ற விரும்பிக் கருடனுக்குத தாமே ஆகாரமாகச சென்றார். ஆகையால் பிரம்ம சிருஷ்டியில் அகப்பட்ட ஜீவன்களைத் தொந்திரவு செய்யாமலிருப்பது தான் முதன்மையான தர்மம்.

ஓம்பரப்ரம்ஹணேநம:

நமது தேசத்தில், வேதம், உபனிஷத், ஆகமம் ஸ்மிருதி, முதலான கிரந்தங்களின் இரகசியங்களை யெள்ளளவேனும் ஆராய்ந்தறியாத சில மூடஜனங்கள், பரப்ரம்ஹஸ்வரூபமாகிய கடவுள் சமயத்துக்குத் தக்கபடி எடுத்த ஸ்வரூபங்களைப்பற்றி தாரதம்மியங் கற்பித்து ஒருவருக்கொருவர் மறறொருவரை தூஷித்துத் திரிகிறார்கள். முக்கியமாய் பகவான் சிருஷ்டி, பரிபாலனம், நிக்கிரகம் என்கிற முத்தொழில் புரிவதற்காக மும்மூர்த்தி சுவரூபமாக ஜகத்தில் விளங்குகிறாரென்று வேதங்கள் முறையிட்டாலும், அந்த வேதவாக்கியங்களுக்கு வெவ்வேறு அர்த்தங்களைக் கற்பித்து எழுதியிருக்கிற வசனகாவியங்களைமட்டும் படித்த சிலர்,

தாங்கள் அபிமானித்த தெய்வத்தையே பெருவாக சிலாகித்தும், மற்ற தெய்வஸ்வரூபங்களை தூஷிப்பதுதான் வீரசைவம் அல்லது வீரவைஷ்ணவமென்று எண்ணியிருக்கிறார்கள். அப்படி தூஷிக்கிற மூடர்களுக்கு நரகமே தவிர மோட்சங் கிடைப்பதருமை. சாதாரணமாய் மனிதர்களுடைய தாரதம்மியத்தை யறியச் சக்தியற்றவன், அம்மனிதர்களைச் சிருஷ்டித்த ஜகதீசனுடைய மாயா சுவரூபங்களின் தாரதம்மியங்களைக் காணமுடியுமா? சில அவிவேகிகளுடைய துஷ்கிருத்தியங்களினால் இக்காலங்களில் புராணம், பாரதம், பாகவதம் முதலான கிரந்தங்களில் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியபடி தெய்வங்களைத் தூஷணைசெய்து கற்பித்தெழுதியிருக்கிறார்கள். அதினால் உலகத்தாருக்குள்ள நிஜபக்தி மலினமடைந்து, சைவர், வைஷ்ணவரென்றும் வித்தியாசங்களேற்பட்டு, ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு, தேவாலயங்களை மூடி விட்டுக் கோர்ட்டுகளில் போய் வக்கீலகளுக்கும், சாட்சிகளுக்குந் தேவஸ்தான சொத்துக்களை வாரி யிறைத்து நாசஞ்செய்கிறார்கள். இராமசந்திரமூர்த்தியும், பரசுராமரும, மகாவிஷ்ணு அவதாரமாயிருக்க அவர்களிருவரும் விரோதபாவமா யிருந்தார்களென்று இராமாயணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஏன் அப்படிக் காட்டினார்களென்று தகுந்த முகாந்தரம யாராவது சொல்லுவார்களா? அவ்விரோத பாவத்தைக் காட்டினதற்குக் காரணம் இராமாயணத்தின் இரகசியார்த்தத்தை யறிந்த மகானே யறிவார். ஒரு இராஜாங்கத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிவில், ரிவினியூ, கிரிமினல் அதிகாரிகள் அவரவர் தொழிலைச் செய்ய அந்தந்த வேலைகளுக்கு அதிகாரிகளாயிருப்பதுபோல, பகவான, பிரம்மா, விஷ்ணு மஹேசுவரர் ஆகிய மூன்று சுவரூபங்களாயிருந்து மூன்று தொழில்களையும் தாமே செய்துவருகிறார். முற்காலங்களில் புராணிகர்கள், தாங்கள் எழுதின கிரந்தங்களில் சமயம் வந்தபோது முக்கியமாய் ஒரு தெய்வத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதியிருப்பதனால், மற்ற பகவத் சுவரூபங்களை தூஷணைசெய்ததாக எண்ணக்கூடாது. மற்றொரு கிரந்தத்தில் மேற்சொன்னவைகளுக்கு நேர் விரோதமாக எழுதியிருக்கின்றன. நமது புராணிகர்கள் இல்லாததை உண்டு பண்ணியும், உள்ளதை மறைத்தும், எவ்வளவு தூரம் பொய்யான சங்கதிகளைச் சேர்க்கவேண்டுமோ அவ்வளவுங் குறைவில்லாமல் சேர்த்தும், சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம் இவைகளின் ஆதாரமில்லா

மலை புராணங்களை யெழுதி, நமது ஆரிய மதஸ்தர்கள் வெவ் வேறு மார்க்கங்களாகப் பிரிந்து, ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமை யில்லாமல் போகும்படி செய்துவிட்டார்கள். யாதொரு கலெக் டருக்கு ரிவினியூ சம்பந்தமாய் ஏற்பட்டிருக்கிற அதிகாரத்தை, சில சந்தர்ப்பங்களில் சிவில கோர்ட்டார் ரத்துசெய்வதுபோல வும, யாதொரு மாஜிஸ்ட்ரேட்டார் ஒருவருக்கு பிறப்பித்த யா தொரு சுதந்தரத்தைச செய்து பூர்த்திசெய்யவொட்டாமல் சிவில் கோர்ட்டார் இன்ஜெங்ஷன எனனுங் கட்டளையினால தடுப்பது போலவும, யாதொரு சிவில் கோர்ட்டார் முன் நடந்த சட்ட விரோதங்களை மாஜிட்ரேட்டுக்கு கம்மிட் செய்வதுபோலவும், ஜ கத் கர்த்தாவாகிய பராபரக்கடவுள் திருவிளையாட்டுக்காக எடுத்த மூன்று சுவரூபங்களுக்கும் வெவ்வேறு தொழிலை யேற்படுத்திக் கொண்டு, அந்தந்தத் தொழிலில் நடத்திய அத்யாச்சரியமான திருவிளையாடல்களை அடியில் விவரிப்போம்.

பத்மாசுர சம்மாரம்.

முற்காலத்தில் பத்மாசுரனென்னும் ஒரு இராட்சதன் பரம சிவத்தை நோக்கிக் கடுந்தவம்புரிந்தான். அப்போது சங்கரன் அவன்முன தோன்றியவனுககு வேண்டியவரததைத் தருவதாகக் கிருபைபுரிநதனா. அசசமயத்தில் அவ்விராக்கதன் யோசித்து, "சுவாமி! யான் எவா தலையில என்கையை வைக்கிறேனோ அவ னுடனே எரிநது சாம்பலாகப் போகுமபடியாய் வரமளிக்கவே ண்டுமென்று இரக்க," பகவான் "அவ்விதமே அனுக்கிரகித்தோ மென்று" சொன்னார். உடனே அப்பதிதன் அவர் தந்தருளின வரத்தைச் சோதிக்கவேண்டுமென்று கருதி, அக்கங்காதரனுடைய தலையில் தன் கையை வைக்கப்போகையில், அவர் உடனே யோ சித்து, இவனுககுக் காலம குருகிவிட்டது; இவனை "நாமே கொல் லக்கூடாதென்று" எண்ணி, அவனைக் கொலலக்கூடிய மகாவிஷ் ணுவை நோக்கி யோடினார். அசசமயத்தில் அந்த விராட்சத னும் பின் தொடர, பரமசிவம் மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டதும் அதிர் சியமானார். உடனே இவைகளையெல்லாம் அறிந்த மகாவிஷ்ணு ஒரு கிழப்பிராமண ரூபமாக அப்பதிதன் முன்தோன்ற, அவன்.

மஹாவிஷ்ணுவாகிய பிராமணனைப் பார்த்து, "சுவாமி! பரமசிவமெங்கே? என்று கேட்க, அதற்கு நாராயணன், "ஏன் அவனைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்"? என்று கேட்டார். அவன் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னான். அவ்வசனத்தைக் கேட்ட பத்மநாபன், "ஏபத்மாசுரா! நீ அசுசியாய் சந்திர சூடனை ஸ்பரிசிக்க முடியாது; ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதிதாரணஞ் செய்துகொண்டு நித்யகர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துப் பின்னர் அவனை யணுகுவாயாகில் அவருன் கைக்ககப்படுவார்; அப்போது உன்னிஷ்டப்படி அவர் தலையில் உன் கையை வைக்கலாம்" என்று சொன்னார்.

இவ்வசனத்தைக்கேட்ட அந்த தூர்த்தன் உடனே குளத்தில் போய் ஸ்நானஞ்செய்து, விதிப்படி ஸந்தியாவந்தனம செய்வதற்காக மந்திரோக்தமாக ஒவ்வொரு அங்கங்களைத் தொட்டுக் கடைசியாகத் தலையில் கையைவைததுக கொண்டதும் தக்ஷணமே அவன் எரிந்து பஸ்மமாயினன்.

மகாபயத்தை யடைந்திருநத தேவர்முதலான சகலமானவர்களும் ஆநந்தத்தை யடைந்தார்கள். இந்தக் கதையை வைஷ்ணவர்கள் பரமசிவத்தை வெகுதூஷணையாக வெழுதியிருப்பார்கள். அதினால் கதைக்கு ஏற்பட்ட பக்திரசம குறைநதுவிடுகிறது.

கூர்ம ஸம்ஹாரம்.

ஆதியில் பதுமகற்பத்தில் தேவரும் அசுரருந் தீராப்பகையாற் பலகாலம் போர்புரிந்து இருதிறத்தவரிலும் அனேகரிறந்தனர்; அதனாலவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, பாற்கடலைக்கடைநது அமுதுண்டு சிரஞ்சீவியாய் ஜீவித்து யுத்தத்தை யாற்றவேண்டுமென்று மனதில் உத்தேசித்து, கேசவன் முன்சென்று அவனைத் தோத்திரஞ்செய்து, தங்கள் மனோபீஷ்டததைத் தெரிவிக்க, திருமால் "அவ்வாறே யாகுக" வென்று உத்திரவு கொடுக்க, பிறகு தேவாசுரர்கள் அவரனுமதிப்படி மந்தரகிரியை மத்தாகவும், வாசுகியைக் கயிறாகவும், சந்திரனைத்தூணாகவும் அமைத்து, தேவர்கள் ஒருபுறமும், அசுரர்கள் ஒருபுறமுமாக நின்று கடைந்தார்கள்.

இவ்விதங் கடைந்துகொண்டிருக்கும்போது, மந்தரகிரி யொருபுறஞ் சாய்ந்தது. அதைக்கண்ட பத்மநாபன் பெரிய யாமை வடிவுகொண்டு பாற்கடலிற் பாய்ந்து, தன் முதுகையிலட்சம் யோசனை யகலமாகச்செய்து, சாய்ந்த மலையை யெழுப்பித் தன் முதுகின்மேல் தாங்கி நின்றனர். பிறகு அமரர், தைத்தியர் முதலானோர் ஒன்றுகூடிக் கடையும்போது தாம்பாகிய வாசுகி வருந்தர் தாங்காமல் தன் வாயின் வழியாக விஷத்தைக் கக்கிற்று. அவ்விஷத்தின் அக்கினியைத் தாங்காமல் வானவரும் தானவரும் பயந்து வாயுவேகமாக வோடத் தலைப்பட்டனர். அதனைக்கண்ட திருமால் "தேவாசுரர்களே! சிறிதும் பயப்படவேண்டாம்" என்று அவர்களைத் தடுக்க முயன்றும் விஷவேகத்தால் உடல்கருத்து தானுமங்கு நிற்க வஞ்சி, தேவர்களைப் பார்த்து,—

"என்னையொப்பவராயிரகோடியரெனினு
முன்னருங்கொடுவிடத்தினையெதிர்ப்பவருளரோ
பின்னலவேணியன்றிருவருளதெளிற்பிழைப்பே
மன்னதிலலையெலவணடபிழைததுவென்றறைந்தான்."

என்றபடியே "என்னைப்போல் ஆயிரங்கோடி பேரெனினும், இவ்விஷத்தினெதிரில் நிற்பாரோ? கங்காதரனுடைய கிருபையிருந்தால் பிழைப்போம்; இல்லாவிடில் பிழைப்பதருமை" என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட தேவாசுரர்கள் திருமாலுடன் வெள்ளி மலையை விநாடியிலடைந்து, நந்திகேசுவரருடைய அனுமதிபெற்று, சங்கரர் சந்நிதிசேர்ந்து, "அரஹர மகாதேவா! ஆபத்பாந்தவா! தீனதயாளு! அபயம்! அபயம்!" என்றலறியழுதனர். உமாபதியொன்றுந் தெரியாதவர்போல், "தேவர்காள்! உங்களுக்கு நேர்ந்த வாபத்து யாது?" என்று கேட்க, தேவாசுரர்கள் யாவையும் சொன்னார்கள். முன்னோன் கிருபைகூர்ந்து தன்முன் நின்ற சுந்தரரால் அந்த விஷத்தை வரவழைத்து உள்ளங்கையிலேந்தியுட்கொண்டு, தமது திருக்கண்டத்திலேயே அலங்காரமாக அவ்விடத்தை யமர்த்தினர்.

இக்காரணத்தால் நீலகண்டரெனத் திருநாமமேற்ற இமையவர், "உம்பர்காள்! உங்களிஷ்டப்படி பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்து அவர்களை யனுப்பினர். பிறகு அரி, பிர்ம்மா தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலியோர் மீள

வாரந்தமடைந்து ஆரவாரித்து க்ஷீராப்தியை யடைந்து, முன் போல விண்டு யாமையுருக்கொண்டு மந்தரத்தைத் தாங்க, தேவருமசுரரும் அதைக்கடைந்தனர். முதலில மூதேவிதோன்ற, அவளை வருணனுக்களித்தனர். தண்டு, கமண்டலத்துடன தநவந்தரி யென்னுந் தேவ வைத்தியன் தோன்றினன்; உலகமுழுவதுக்கும் வைத்தியனாக விடுத்தனர். பிறகு அறுபதுகோடி அரம்பா ஸ்திரீகள் உற்பத்தியாக, அவர்களை யிந்திரலோகத்துக் கனுப்பினர். அதன்பின்னர் சுரை தோன்ற, அதை வானவா உண்டனர்; தானவா நீத்தனர். உச்சைச்சிரவம என்னும புரவிதோனற, அதை யிநதிரனும், கவுஸ்துபமணியுண்டாக, வதை கமல நாபனும, அங்கீகரித்தார்கள். பஞ்சதருக்கள், காமதேனு, சிந்தாமணி யிவைகள் பிறந்தன; இவறறை இநதிரன் அடைந்தான். சந்திரன்தோன்ற, உலோகோபகாரமாய் ஆகாயத்தில் அமைததனர். மகாலட்சுமி ஜனித்தனள்; அவளை தாமோதரன் தனது தாரமாகக்கொண்டனன். கடைசியாக அமிர்தம் பிறந்தது.

அதைக்கண்ட அமரரும், அசுரரும, அமிர்தத்தை தமக்குத் தமக்கென்று ஒருவரோடொருவர் போர்புரிநது இருதிறததிலும கணக்கில்லாதவர் மாண்டதைக்கண்ட மாயோன் ஓர்மாயையால் மோகினி வடிவேற்று அசுரரை வஞ்சித்து தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். தேவர்களுக் கிடையில இரண்டு அசுரர்கள் மாறிய வுருவுடன அமிர்ததததை வாங்கிச சாப்பிட்டார்கள். அதையறிந்த சூரிய சநதிரர்கள் விஷ்ணுவுக்கு வெளியிட, அச்சுதன் அந்தக்ஷணமே அளவில்லாக் கோபங்கொண்டு தன்கையிற் பிடிததிருந்த அகப்பையால அவாகள் சிரததைக் கொய்தெறிந்தனன. அவர்கள் அமிர்தஞ் சாப்பிட்ட மகிமையாலிறவாமல், இராகு கேதுவென்னு மிரண்டு கிரகங்களாய்த் தம்மைக்காட்டிய சூரிய சந்திரர்களை தீராத்துயர் செய்துவருகின்றனர். அமுதுண்ட தேவர் யுத்தகளததில் தானவர்களை ஹதஞ் செய்து தெய்வலோகஞ் சேர்ந்து நித்யாநந்தராக வாழ்ந்திருந்தனர். இது நிற்க:—

மந்தரகிரியைத் தூக்கிநின்ற மாயவன் அவதாரமாகிய யானை ஏழு சமுத்திரங்களையும் ஒன்றுகூட்டி, அதன் வெள்ளம் பூமியை யழிக்கும்படி கலக்கி, கடலைச சேறாகச்செய்து, இலட்ச

யோசனை மேல்முதுகும், கால்களின் அளவை, கணக்கிடக்கூடாத தால், திமிங்கிலமுதலிய ஜலஜந்துக்களை யெல்லாம் புசித்தும் பசி தணியாமல், ஜலத்தையுங் குடித்துத் தரை தெரியும்படி செய்தது. அதனால் கலக்கி வெளிப்படுத்தப்பட்ட கடல் நீர் யுகாந்த வெள்ளம்போல வெங்கும் பரவியது. தாமோதரனாகிய யாமைம தனக்குக் கிடைத்த யாவையும் தின்ன வாரம்பித்தது. இதனை யறிந்த சூரிய சந்திரர் கடலிற்றோன்ற வஞ்சி நின்றுவிட்டனர். உலகெங்கும் காடாந்தகாரமான இருளாகிவிட்டது. இதையறிந்த பிரம்மாமுதலான தேவர்கள் உலகமழியுமென்று பயந்து, வெள்ளிமலையையடைந்து நந்திகேசுவரருடைய அனுக்ஞைபெற்று சிவபெருமான் சன்னிதியிற்சென்று அவரை வணங்கித்துதித்தார்கள்.

பார்வதிரமணன் தேவர்களுக்கும், மானிடர்களுக்கும் அருள் செய்யக்கருதி, அமரரைத் தேற்றி, பிறகு சமுத்திரத்தை யடைந்து தமது கரத்திற்றாங்கி யிருந்த சூலத்தினால் அக்கூர்மத்தின் உடலைக் குத்திப் பிளந்து எறிந்தனர். பார்த்துக்கொண்டிருந்த விண்ணவர்களிகூர்ந்து சந்திரசேகரனைத் துதித்தார்கள்.

பிருகுமுனிவர் சாபப்படி கூர்மவடிவுற்ற விஷ்ணு மூர்த்திக்கு சூலஸ்பரிசமானவுடன் தன்னுடைய கர்வங்களும், துஷ்டச் செயல்களும் போய், பூர்வவுணர்ச்சி தோன்றி தனது நிஜசுவரூபத்தை யடைந்து, பரமபதியைப் போற்றி, தேவர் முனிவர் கேட்கும்படி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன் வைகுந்தஞ் சேர்ந்து சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

காசிகாண்டே.

[illegible] ।
[illegible] ॥

ஸ்காந்தே வீரமாஹாத்ம்யே.

[illegible] ।
[illegible] ॥

மச்ச சம்ஹாரம்.

வெகுகாலத்திற்குமுன், அரக்கர்குலத்திலே சோமுகாசுரனென்னும் பெயர்படைத்த கொடிய இராட்சதன் ஒருவன் தோன்றி, சிவபிரானைக்குறித்து அரியதவஞ்செய்து வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுப் பராக்கிரமசாலியாய்த் தன்னை யெதிர்ப் போர் யாரும் இவ்வுலகிலில்லாதது கண்டு சுவர்க்கம், பாதலமென்னும் இருலோகங்களிலும் போய் பார்த்தான். அவ்விடங்களிலுள்ளவர்களு மிவனைக் கண்டவுடன் பயந்து ஓடி ஒளிந்தனர். பிறகு தானே சத்தியலோகத்துக்குப் போய் பிரமதேவனுக்கு முன் தோன்றி, அவனை யுத்தத்துக் கழைத்தனன். அப்போது சதுர்முகன் சோமுகனைக்கண்டு பயந்துநிற்க, இராக்கதன் இவன் பலம் இவ்வளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்து, பிரமாவினுடைய வசத்திலிருந்த வேதங்கள் நான்கையும் கையிற்பறித்துக் கடலில் பாய்ந்து ஒளித்தனன். பிரமன் தனது சிருஷ்டித் தொழிலுக்குச் சாதகமாயிருந்த வேதங்கள் நான்கும் அசுரன் கைவசமாய்விட்டதாலஞ்சி யினிச்செய்வதொன்றுந் தெரியாமல் வைகுண்டஞ் சென்று விஷ்ணுவைத் தரிசித்து "பிதாவே! என் வசத்திலிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகன் பிடுங்கிக்கொண்டு போயினன்" எனக்கூற, நெடுமால் உடனே மகா கோபத்தையடைந்து, மீனவடிவுற்று, எண்ணில்லாத யோசனை நீளமும், அகலமும், உயரமுமுள்ள பெரிய சரீரத்தோடு கடலிற்பாய்ந்து, அது சேறுபடும்படி சோமுகனை யெங்குந்தேடிக் கடைசியாகப் பிடித்து அவனைக்கொன்று இரத்தத்தை வாயார வுட்கொண்டு, அவன் வசத்திலிருந்த வேதங்களை பிரமனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தனர். அவைகளைப்பெற்ற சதுர்முகன் மகா சந்தோஷமடைந்து, நாராயணனைத் துதித்துப் பிறகு தனது சத்தியலோகஞ் சேர்ந்தனன்.

அசுரன் மெய்யிலிருந்து ஒழுகின இரத்தப் பெருக்கைக் குடித்ததினால், மகாவிஷ்ணு இரத்தவெறிகொண்டு தனது நிஜஸ்வரூபத்தை மறந்து, மச்ச வுருவோடு சமுத்திரங்களைக் கலக்கிக் கரைகளையிடித்து, மரக்கலங்களை யுடைத்து, திமிங்கிலம் முதலிய ஜலஜந்துக்களைப் புசித்து, தன் வாலால் ஜலத்தை நாலாபக்கமும் வாரி யிறைத்து, யுகப்பிரளயம்போல கரையிலுள்ள பட்டணங்

களையும் கிராமங்களையும் முழுகசெய்தனன். அநேகங் கோடி ஜனங்கள் மாண்டுபோனார்கள். பட்டணங்கள் அழிந்தன. இதைக் கண்ட தேவர்கள் நடுங்கித் திருக் கைலாயத்தை யடைந்து உமாபதியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, மாயோன் மச்சவடிவோடு செய்யும அநியாயங்களைப் பொறுக்கமுடியாமல் இவ்விடம் வந்தோமென்று முறையிட்டார்கள். சிவபெருமான் புன் சிரிப்புடன் தேவர்களைப் பார்த்து, "அமரர்களே! பயப்படவேண்டாம்; அம் மாயமச் சத்தின் றுமாப்பை யடக்கி யுங்களுக்கு பயத்தைப் போக்கடிக்கிறேன்" என்று சொல்லித் தேவர்களை யனுப்பிவிட்டு, வலைஞர் வேடந்தரித்து சமுத்திரத்தை யடைந்து, அம்மீனுக்குத் தக்கபடி பெரிய வலையை வீச, மீன் அதற்கு ளகப்பட, சந்திரசேகரர் அதன் விழியைத் தமது கட்கத்தால் குத்திப் பறித்தனர். மகா தேவருடைய கட்கஸ்பரிசமடைந்தவுடன், பத்மநாபன் பூர்வ ஞானமடைந்து, மச்சரூபத்தைவிட்டு நிஜஸ்வரூபமாக மாறி கங்காதரனைத் துதித்து நின்றார். தேவர்கள் துந்துபிமுதலான வாத்தியங்களை கோஷித்து ஆநந்தப்பட்டார்கள். பிறகு தேவாமுதலானவர்களெல்லோரும் அவரிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே - ஸம்பவ காண்டே.

[illegible]
நாராயண [illegible] ||

வராஹ ஸம்ஹாரம்.

கமலோத்பவராகிய சதுர்முகப் பிரமதேவனைக் குறித்து அநேகநாள் கடுந்தவம்புரிந்து பலவரங்களைப் பெற்ற இரணியாட்சதனென்னும கொடிய அசுரனொருவன், அகன்று விரிந்த இவ்வுலகத்தைப் பாய்போல் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு, சமுத்திரத்தில் பாய்ந்து பாதலஞ் சென்றனன். இதைக்கண்ட தேவர்கள் நடுக்கமுற்றுப் பத்மநாபனையடைந்து அரக்கன்செய்த தீச்செயலைச் செப்பினார்கள். அதைச் செவியுற்ற மாயன் "அமரர்களே! அத்தானவப்பதிதனை அதஞ்செய்து அவனியை அதன் ஸ்தானத்தில் அமைப்பேன" என்று அபயமளித்துப் பின்னர் கருடவா

கனமேயழி இரணியாட்சதனை நோக்கிச் செல்லுகையில் பிரமன், இந்திரன்முதலான தேவர்கள் அச்சுதனைத் துதித்துப் பணிந்தனர். திருமால் உலகைக்கொணரவராக வுருவேற்றனன். அவ்வராகம் லட்சம் யோசனை யுயரமும், அதற்குத்தக்க சரீரமும் பொருந்தியிருந்தது ; வாலைவீசி நடக்கும்போது வால் அண்டச் சுவர்களிற் மோதியதை நாசஞ்செய்தது ; திக்கஜங்கள் பயந்து பறந்தோடின ; வடவாமுகாக்கினிபோல் பார்வையுடனும், மூக்கினால் விடுகிற சுவாசம் சுழல்காற்றுப்போலச் சகலமான வஸ்துக்களையும் தூக்கி யாகாயத்தில் எறிந்தும், பாதாளலோகம் வரையில் பிளக்கும் சிங்கங்களையும் உடைத்தாயிருந்தது. இத்தகைய பன்றி யுருக்கொண்ட பகவானானவன் சமுத்திரத்தில் குதித்து, ஏழு கடலையும் கலக்கிச் சேறாக்கிப் பின்பு இரணியாட்சதனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, சிங்கக் கொம்பினாலவனைக் கிழித்துக்கொன்று கடலுண்டிருக்கும் அவனியைத் தன் கொம்பின் நுனியாற்றூக்கி யெடுத்துவந்து பழையபடியாயிர சிரசையுடைய ஆதிசேஷன் தலையில் விரித்தனன்.

அவ்விதஞ்செய்த வராகரூபியான பகவன் தனது வெற்றியால் மகா கர்வங்கொண்டு, பிரம்ம ஞானத்தை மறந்து, பர்வதங்களைத் தன் கொம்பினால் குத்தித்தூக்கி யெறிந்தும், தேவாலயம், பட்டணங்கள் முதலியவைகளை யிடித்துத் தள்ளியும், அநேக ஜீவன்களை வதைத்தும், திக்கஜங்களெட்டையும் குத்தித் துரத்தியும், ஆகாசத்திலுலாவுகிற சப்தமேகங்களையும் நாலாபக்கமும் சிதறிப்போகும்படி யடித்தும், பிரமாமுதலான தேவர்கள் யாவரும் நடுங்கும்படியாய் ஆர்ப்பரித்தும், பூமிகளைத் தனது மூக்கினால் பாதலம்வரையில் குத்தித்தோண்டி அதஞ்செய்து திரிகிறதைக்கண்ட தேவர்கள் முனிவர்கள் அச்சமுற்று, இந்த இடுக்கண் விலகும்படி வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து, துவாரத்தில் காவலாயிருக்கும் நந்திகேசுவரருடைய அனுமதிபெற்று திருச்சன்னிதானத்திற் சென்று, பரமதயாபரனைக் கண்டு தரிசித்துப் பணிந்துபோற்றி, வராகவடிவுற்ற மாயவன்மாநிலத்தில் செய்யுமநியாயங்களை மறையாமல் சொன்னார்கள். அதனைச் செவியுற்ற திரிபுராந்தகனன் அத்தேவ முனிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்களை யாபத்திலிருந்தும் விலக்க திருவுள்ளஞ்செய்து, ஓர் வேடனைப்போல் உருவமாய், வராகமிருக்குமிடத்தை நாடி, தமது மகா

யிற்றாங்கியிருந்த சூலத்தினால் வராகத்தின் நெஞ்சிற்குத்தி பூமியிலழுத்தி யதன் கொம்பொன்றைக் கையால் பிடுங்கி யெடுத்தனர். அப்போது அகந்தை யொழிந்த வராகரூபியான மாயோன் பிரமம் ஞானமடைந்து, தனது பூர்வ நினைவு வரவே நிஜவுருக் கொண்டு சங்கரனைத் துதித்துப் பிறகு பிரபஞ்சபரிபாலனார்த்தம் போய்விட்டார். தேவர்கள், முனிவர்கள் பேரானந்தமடைந்து சிவபெருமானை வாயாரத் தோத்திரஞ்செய்து, வராகத்தினிடத்திலிருந்து பறித்த கொம்பை பகவானுடைய திருமேனியில் தரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட, அவர் அவ்வாறே தரித்துக் கொண்டார். பிறகு தேவர்கள், திருமால் வராகவடிவெடுத்ததற்கு காரணம் பிருகுமுனிவரிட்ட சாபமென்றுணர்ந்து, அவ்வாராகமூலமாகவே வராக புராணத்தைக் கேட்டுப் பின்னர் அவரவர் தமதம் இருப்பிடஞ்சென்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாண்ட-காலிகாஸம்ஹிதா.

[illegible] ।
[illegible] ॥

ஶிவபுராணே.

[illegible] ।
[illegible] ॥

நரசிம்ஹ சம்மாரம்.

ஹிரண்ய கசிபனென்னும் பெயரைப்படைத்த அசுரனொருவன் இராக்கத குலத்திற்றோன்றி, தனது குலகுருவாகிய சுக்கிர பகவானை யழைத்து உபசரித்து, "பரமகுருவே! யான் மகாபலிஷ்டனாகிப் பலகாலம் பாருலகில் வாழவேண்டுமாதலால், யாரைக்குறித்து வணங்கித் தவஞ்செய்யவேண்டுமென்று" வினவ, வெள்ளி, "அசுர சிரேஷ்டா! மதனனை யெரித்த மாலினியைக் குறித்துத்தவஞ் செய்தால் உனது இஷ்டமான வரங்களைப் பெறலாம்" என்று சொல்லி அவ்வரவாபரணனைப் பணியும் பலவித [illegible]

கற்பித்துப் போயினர். அதன்பின், ஹிரண்யகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை ஹிருதயத்தில் வைத்து கணக்கற்ற காலந்தவஞ் செய்தபோது, பார்வதிரமணன் மகிழ்ந்து அவன்முன் தோன்றி, "உனக்கு வேண்டியது யாவை?" என, அசுரன் "அண்ணலே! பிருதிவிமுதலிய ஐம்பூதங்கள், சக்தி, பாணமுதலிய யுத்தக்கருவிகள், மற்ற வாயுதங்கள், தேவர்கள் மானிடர், மற்றப் பிராணிகள் இவையொன்றாலும், இரவிலும் பகலிலும் சாகாவரம் வேண்டும்" என்று கேட்க, எம்பிரான் "அவ்வாறே யளித்தோம்" என அநுக்கிரகஞ் செய்தனர்.

தான்பெற்ற வரத்தினால் மகா கர்வத்தையடைந்த தானவன், பலகோடி பிராகிருதப் படைகளுக்கிறைவனாகி மூன்று லோகங்களையும் தனது வசமாக்கி, இந்திரன் முதலான அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள் தினம்வந்து தனைப் பணிந்துபோகவும், தேவஸ்திரீகளெல்லாம் தனக்குப் பணிவிடைசெய்யவும், பிரமன் முதலான சப்தரிஷிகளும் தினந்தோறும் பஞ்சாங்கம் சொல்லவும், கருடர், காந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதரர், யட்சர், கின்னரர் கிம்புருடர், மானிடர் முதலான சகலமானவர்களும் தன் பேரைக் கேட்கும்போது நடுநடுங்கும்படியாயும் கொடுங்கோல் புரிந்துவந்தான். அக்காலத்தில் பிராமணர்கள் செய்யும் யஜ்ஞம், யாகம், தபசுமுதலான சகலமான வைதிகக்கிரியைகளையும் அவனது நாமத்தை யுச்சரித்தே செய்யவேண்டும்; மற்ற தேவர்களுடைய நாமோச்சரணஞ் செய்யக்கூடாது; யாகத்தில் (ஹிரண்யாயநம:) என்றுதான் ஆஹுதிகளைச் செய்யவேண்டும்; அவ்வபேயரைச் சொல்லாமல் தேவர்கள் நாமத்தைச் சொல்லி பலிகள் கொடுத்தால், அவர்களை துன்பஞ்செய்து வந்ததால், தேவர், மனிதர் முதலான சகலமானவர்களும் அஞ்சி [ஹிரண்யாயநம:] என்கிற சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். உலகத்தில் தபசுகள் குறைந்தன; யாகங்கள் நின்றது; அவிர்ப்பாகமில்லாத தேவர்கள் பட்டினியால் வருத்தமடைந்தார்கள். பசியினால் துன்பமடைந்த தேவர்கள் லோக பரிபாலன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் சந்நிதானஞ்சென்று ஹிரண்ய கசிபுவினால் படும்வஸ்தையைத் தெரிவிக்க, சக்கிரபாணி, "தேவர்காள்! பயப்படவேண்டாம்; அதிசீபோன் அவனுக்குண்டாகப் போகிற புதல்வனால் நாசமடை

யப் போகிறான்" என்று சொல்லித் தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார்.

சிலகாலஞ்சென்ற பின்பு ஹிரண்யகசிபுக்கு பிரஹ்லாதன் என்னும் தவப்புதல்வன் தோன்ற, அவனுக் கைந்துவயது வந்ததும், கிரமப்படி வித்தியாப்பியாசங் கற்பிக்க சுக்கிராசாரியிடம் விடுக்க, அவர் அவனுக்கு முதலில் [ஹிரண்யாயநம:] என்று உபதேசஞ்செய்தார். அதைக்கேட்ட சிறுவன் [ஸ்ரீநாராயணாயநம:] என்று சொல்ல, குரு, "இதென்ன விபரீதம்! இந்தச் சிறுவன என்வாயில் மண்ணைப் போடுவான்போலிருக்கிறதே; நான் சொல்வதைவிட்டு இவன் வேறாகச் சொல்கிறானே; ஹிரண்யகசிபு கேட்டால் என்னையல்லவோ தண்டிப்பான்" என்று பயந்து, பிரஹலாதனுக்கு எத்தனைதரம் [ஹிரண்யாயநமா:] என்று போதித்தும், அவனதை யுச்சரியாமல [ஓம் நாராயணாயநம:] என்று சொன்னான். இதைச் செவியுற்ற சுக்கிராசாரி சிறுவனுடைய தரங்கதியை அரசனிடஞ்செப்ப, அசுரன் வெகு நயமாகச் சிறுவனுக்குத் தனது நாமத்தை போதித்தும, அவனதை யுச்சரியாமல் [ஓம நாராயணாயநம:] என்றே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு அசுரன் மகாகோபமடைந்து, குழந்தையைப்பார்த்து, "அடா குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பே! என் கீழ் ஏவல்புரிந்துவருகிற நாராயணன்பெயரை நீ சொன்னமையால், என் அருமைப்புதல்வனென்று இவ்வளவு நான்பொறுத்தேன்; இனிமேல்பொறுக்கமுடியாதென்று" அவனைக்கண்டந் துண்டமாகவெட்டி யெரியும்படி யுத்திரவளித்தான். அவ்விதமே கொலையாளிகள் குழந்தையை வெட்ட, கத்திகள் முறிந்துபோய் விட்டது; பூமியில புதைத்து யானைக்காலால் இடறச்செய்தான்; யானை கூவிடமிகக் கீழேவிழுந்தது; குழந்தைக்குத் தீங்கில்லை; மலையினுச்சியிலிருந்து கீழேயுருட்டிவிடப் பாலன் பத்மநாபனைத் தியானித்துப் பஞ்சணையில படுத்திருப்பதுபோல் கீழேவந்துசேர்ந்தனன். விடத்தையூட்டினன்; அமுதமுண்டவன்போல விளங்கின பாலனைப்பார்த்து ஹிரண்யகசிபு "நீ சொல்கிற நாராயணன் யார்? அவரெங்கேயிருக்கிறாரென்று" வினவப் பாலகன் "பிதாவே! அந்த நாராயணன், பரப்பிரமஸ்வரூபியாகிய பரம்பொருளேதவிற வேறல்ல; காரணபூதமாக நாராயணனென்று பெயர்வகித்திருக்கிறார்; அவரில்

லாதவிட முலகிலில்லை; அவரெங்கும் நிறைந்தவர்" என்று சொன்னான்.

"சாணிலுமுளனோர்பெற்றியணுவினைச்சதகூறிட்ட,
கோணிலுமுளன்மாமேருக்குன்றிலுமுளனிந்நின்ற
தூணிலுமுளனீசொன்னசொல்லிலுமுளனிச்செய்தி
காணுதிவிரைவினென்றானன்றெனக்கனகனசொன்னான்."

இவ்வசனத்தைக்கேட்ட ஹிரண்யகசிபு மகாகோபாக்கிராந்தனாகி தனக்குச சமீபத்திலுள்ள தங்கத்தூணொன்றைத் தன் காலாலுதைத்தனன். உடனே மேககர்ச்சனையைப் போல வொரு சத்தங்கேட்டது. சபையோரெல்லாம் திகைத்தார்கள். உதையுண்ட தூண் இரண்டுபிளவாக பிளக்கவே, அதிலிருந்து பகவான், மானிட சரீரத்தோடும், ஸிம்ஹத்தின் தலைபோன்ற சிரசோடும் நரசிம்ஹாவதாரமாக வெளிவந்தார். இதைக் கண்ணுற்ற அசுரன்பயப்படாமல், தனது இருகையிலு மிரண்டுகத்திகளை யுருவிக்கொண்டு, அந்த நரஸிம்ஹம் சமீபத்தில் வாராதபடி வீசிக்கொண்டிருந்தான். சூரியன் மேற்றிசையி லிறங்கிக்கொண்டிருந்தான்; அப்போது பகவான் இனிமேல் பொறுக்கக்கூடாதென்றெண்ணி, கோடையிடிபோல் கர்ச்சித்தார். அந்தக் கர்ச்சனையைக் கேட்ட வசுரன் திப்பிரமைகொண்டு மயங்கி யொன்றுந் தோன்றாமல் ஸ்தம்பம்போல அசைவற்று நின்றான். உடனே ஸ்ரீஹரி அவனது இருகைகளையும் பிடித்துத் தூக்கித் தமது தொடையிலிருத்திக் தமது கூரியநகங்களால் தானவன் மார்பைப்பிளந்து குடலைப்பிடுங்கி மாலையாகவணிந்து, ஒரு துளி ரத்தங்கூடப் பூமியில் விழாதபடிப் பருகி அவனை மாய்ப்பித்தனர். (ஹிரண்யனை மாண்டவேளைக்கே இரணியவேளையென்பார். பிரஹலாதன் பகவானைத் துதித்துப் போற்றினன். அவர் அவனுக்காசிகள் கூறிச் சென்றனர். பிறகு திருமால், மகாதுஷ்டனாகிய வசுரனுதிரத்தை யருந்தியதால், இரத்தவெறிகொண்டு மெய்மறந்து பூமியிலுள்ளோரை வாரிவாரிவாயிற்போட்டுமென்று தின்றனர். இரத்தங் குடிக்கப் பித்தமுமதிகரித்தது. தனது நிஜஸ்வரூபத்தை மறந்தனர். ஹிரண்யகசிபுவைக் காட்டிலும் கோடிமடங்கு உபத்திரவத்தைச் செய்யவே தேவர்கள், ருஷிகள் மானிடர்கள் நடுங்கினார்கள். உலகத்தில் பிராணிகள் நாசமாயின. யாகங்கள் நின்றன. தேவாலயங்கள் அடைபட்டன. ஜனங்கள் வீட்டைவிட்டு ஓடியொளிந்தார்கள். தேவர்களினி யுலகழிய

மென்று பயந்து கைலாயஞ்சென்றுப் பசுபதியிடம் முறையிட்டார்கள். தேவர்கள் முறையைக்கேட்டப் பரமசிவன் அவர்களுக்கு அபயப்பிரதானங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தாம இரண்டுதலையும, இணையில்லாச் சிறகும, கூரியநகமும, எட்டுக்காலும், நீண்டவாலும், சமுத்திரம்போன்ற பேரிரைச்சலும், கடுங்கோபமுங்கொண்ட சரபரூபமாகத் திருவுருவுகொண்டு, நரசிங்கமிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று, அதைப்பிடித்து சிரத்தையும், கைகளையும் அறுத்துத்தள்ளி, இரத்தம ஆறாயப்பெருக அதனமேலுட்கார்ந்து நரசிங்கத்தின் தோலையுரித்துத் தமது திருமேனியிற போர்வையாகத் தரித்துக்கொண்டு, சகலமான தேவர்களும போற்ற வெள்ளிமலையை யடைந்தார்.

விஷ்ணுவுக்குப் பண்டைய நினைவு தோன்றத் தனது க்ருத்தியத்துக்கு வெட்கித் தனது நிஜஸ்வரூபத்தை யடைந்துப் பரமசிவனைப் பூஜித்து, நரசிங்கபுராணமோதித் தனதிருப்பிடமாகிய வைகுந்தஞ்சேர்ந்தனர். இரத்தவெறியா லிறுமாப்பையடைந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்றமையால் பரமசிவனுக்கு (ஸிம்ஹக்னமூர்த்தி) யென்று நாமமுண்டாகலாயிற்று.

லிங்கபுராணம்.

[illegible] ‖

ஶ்ருதி: தைத்திரீயகம்.

[illegible] ।
[illegible] ‖

முன்சொன்ன கதைகளினால் பிரம்மசுவரூபியான கடவுளொன்றென்றும், அந்தந்த சமயத்துக்கேற்றவிதமாய் உலகரட்சணார்த்தம் மும்மூர்த்தி சுவரூபங்களாக விளங்குகிறாரென்றும், அந்த ஸ்வரூபங்களின் உண்மை தெரியாத மூடர்கள் இதுபெரிது இது பெரிதென்றுபிதற்றுகிறார்கள். ஏகப்பிரம்மத்திலிருந்து நாமபேதமான ஸ்வரூபங்களுண்டாயிற்றே, அவைகளெல்லாம் ஞானிகளுக்கு ஒன்றாகச்சேர்ந்து விளங்கும்.

சண்டேசோபாக்கியானம்.

உலகத்திற்கெல்லாம் நேத்திரம்போல்விளங்கப்பட்டதாய், அனேககோடி பிராமணர்கள், பக்தர்கள், தேவாலயங்கள் இவைகளால் நிறைந்து சதாலட்சுமிதாண்டவமாடிக்கொண்டிருக்கிறதாயும், வாழை, தென்னை, மா, பலாமுதலிய விருட்சங்களின் புஷ்பங்களினின்றும் பெருகியோடுகிற மதுப்பிரவாகத்தால் கரைபுரண்டோடும் நதிகளாலும், இந்திரலோகம்போல் விளங்கப்பட்ட பல பட்டணங்களோடு கூடினதாயும், நாலுவேதம், ஆறுசாஸ்திரம், அறுபத்துநாலுகலைக்கியானம் இவைகளைச் சந்தேகமறக்கற்றுணர்ந்த மகாவித்வான்களோடு கூடியதும், செல்வத்திலும், வைபத்திலும் மகாமேன்மைபெற்ற சோழநாட்டிலே, ஆதியில் வேலாயுதக்கடவுள், கொடிய தீயோனாகிய சூரபன்மனைச் சம்மாரஞ்செய்யுநிமித்தந் தென்றிசையை நோக்கிச் செல்லுகையில், ஜகத் கர்த்தாவாகிய சிவபெருமானை யாசித்த ஸ்தலங்களிலொன்றும்; மகாசிரேஷ்டமான பக்தர்களால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட தேவாரந் திருப்பதிகம்பெற்றுள்ளதுமான திருச்சேய்ஞலூரில் பிராமணகுலத்தில் காசிபகோத்திரத்தில் ஜனித்த யஜ்ஞதத்தன் என்றொரு பிராமணசிரேஷ்டரிருந்தார். அவருடைய பத்தினியின் பெயர் பத்திரை. அத்தம்பதிகளுடைய மனதைச் சந்தோஷிக்கச் செய்யக்கூடிய விசாரசருமா என்னும் புத்திரசிரேஷ்டன் திருவவதாரஞ்செய்தனர். பெற்றோர்கள் தங்கள் புத்திரசிகாமணியை வெகு அன்பாய் வளர்ந்துவந்து, அந்தந்தக் காலத்தில் நாமகரணம், சௌளம் அன்னப்பிராசன், உபநயனம் முதலிய கர்மங்களை வேதோக்தமாக அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்து, ஏழாவது வயதில் மகாவித்வானாகிய வொரு ஆசிரியனைக்கொண்டு வேதம் முதலிய சகலகலைகளையுங் கற்பிக்கச்செய்தனர். குழந்தையோ வென்னில், பூர்வஜன்ம அறிவுத் தொடர்ச்சியால் வேதவேதாகமங்களைக் குருவினிடமிருந்தோதாது தாமே சுவயமாகக் கற்குமறிவு இளவயதிலேயே உண்டானதுபற்றி, குருவினுடைய சகாயமில்லாமலே யெல்லாங் கற்றுணர்ந்தனர். குருவும், பெற்றோர்களுமவரறிவிற்கு வியப்புற்றுவானந்தமடைந்தனர்.

அப்பிள்ளையாகிய விசாரசருமர் கணக்கற்ற வேதாகமங்களிற் சொல்லப்படு முண்மைப்பொருளெல்லாம சர்வலோகசரண்யரும், ஜநநீசருமான சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தவிர வேறில்லையென்றும், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோபவம் அனுக்ரஹமென்றுமைந்து கிருத்தியங்களுக்குக் காரணமாக ஆநந்தத்தாண்டவம் புரியும் எம்பெருமானை நம்மையாளாக வுடையாரென்றும் உண்மையாயறிந்திருந்தாராதலால், சகலவிதமான ஜீவன்களிடத்தும் வெகுவன்பா யொழுகி வருங்காலத்தில், ஒருநாள் அவர் தம்மோடு வேதாத்தியயனஞ்செய்யும் அந்தணச் சிறுவரோடுஅவ்வூரிலுள்ள பசுக்கூட்டங்களுடன் கூடச் செல்லுகையில், ஓர் முதலீற்றுப்பசுவொன்று அதனைமேய்க்கிற விடையனை அதனுடைய கூரியவிரண்டு கொம்புகளால் குத்தப்போக, அம்மாட்டாயன் கொஞ்சமேனும் பயப்படாமல் தன் கையிலிருந்த கோலினால் அதனை நன்றாய்ப்புடைத்தான். அதைத் தெரிந்துகண்ட விசாரசருமர் சாஸ்திரங்களிற்கூறிய விஷயங்களை ஐயம் - திரிபு - அறியாமையாகிய முக்குற்றங்களு நீங்கத் தெளிந்தவராதலின் மனதில் மகாவருத்தமடைந்து, அவ்விடையனிடஞ் சென்று, "ஏ மூடா! உலகத்திலுள்ள சகலமான புண்ணியதீர்த்தங்களும, பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேசுவரர்கள், ஆகிய மும்மூர்த்திகளும, இந்திரன் முதலான சகலமான தேவர்களும், மகாருஷிகளும பசுக்களின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலுமிருக்கிறார்களென்றும், சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வதற்குரிய பஞ்சகவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீற்றுக்கு மூலம் அதனுடைய சாணமென்றும், ருஷிகள் பிராமணர்கள் முதலானவர்கள் பிரதிதினஞ் செய்யும் ஹோமங்களுக்குச் சாதனமான நெய், பால், தயிர் இவைகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும, ஹோமசாலைகள், தேவாலயங்கள் முதலியவற்றை யதன் கோமயத்தால் சுத்தஞ்செய்யவேண்டியிருப்பதாலும, நினைத்ததைக்கொடுக்கக்கூடிய காமதேனுவின் வம்சத்திலுற்பவித்த சகல தேவதாசுவரூபியான பசுவை நீ யறிவில்லாத்தனத்திலடித்துவிட்டாய்? இப்பசுக்கூட்டத்தை இனிமேல் நீமேய்க்கவேண்டாம்; யானே மேய்த்து, அவைகளைச் சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றில் மேய்த்துக்குளிப்பாட்டியவைகளை யாதரிப்பேனென்றார்." அவ்விடையன் அவர்சொன்ன வசனங்களைக்கேட்டுப் பயமுற்று அவரை நமஸ்கரித்துச் செல்ல, விசாரசருமர் அப்பசுக்களை

யுரியாரிடத்துச் சென்று, பசுக்களினடையன் கையிறபடு மவஸ்தைகளை யவர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்களனுமதி பெற்று, மறுநாள்முதல் அவ்வூர் பசுக்களைத் தாமே மேய்க்கவாரம்பித்தார்.

தினம் காலையில் கிராமத்திலிருந்து பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு போய் மண்ணியாற்றங்கரையிலும், பசும்புறகள் நிறைந்த மேய்ச்சற்றரைகளிலும் வயிராற மேய்த்து, பனிக்குப்போல் நிர்மலமாயோடும் அந்நதியின் ஜலத்தை யருந்தச்செய்தும், உக்கிரமான வெயில்வேளையில் வடவிருட்ச முதலான விருட்ச சிரேஷ்டங்களின் தோப்பு நிழலிலிருக்கச் செய்தும், ஈகொசு முதலியவைகளின் உபத்திரத்தை நீக்குமாறு ஓட்டியும், பசுக்களுக்குக் கடித்தவிடத்தில் தேய்த்தும், பகலோன மேறகுதிக்கிற் சென்று அவரது கிரணங்கள் கொஞ்சஞ் சமனமானதும் மறுபடியும் பசுக்களை யெழுப்பி ஆற்றிற்கோட்டிக்கொண்டுபோய் ஒவ்வொன்றையுந் தவராமல் நன்றாய்த் தேய்த்துக்குளிப்பாட்டி, அந்நதிக்கரையில் விகசித்திருக்கும் புஷ்பங்களால் அவைகளை யலங்கரித்து, சூரியன் அஸ்தமனமாகுமுன் அவரவர் வீட்டிற்கனுப்பிப் பிறகு தன்வீடுபோய்ச் சேருவர், இதனால் பசுக்கள் அழகோடு விருத்தியடைந்து, வருடமொரு கன்றைத் தப்பாமலீன்று, முன் காட்டிலும் பதினமடங்கு அதிகமாகப் பாலைப்பொழிந்தன. பசுக்களின் பாததியஸ்தர்களும் அவைகள் முன்னிலும் அதிகமாகக் கறத்தல் கண்டு சந்தோஷமடைந்தனர். பசுக்கள் விசாரசருமனைகொஞ்சநேரமாகிலும் பிரியமாட்டாதனவாயும், அவனைக்கண்டவுடன் மடி சுரந்துபால்பொழிவனவாயு மிருந்தன.

பசுக்கூட்டங்களை நிழலில் படுக்கவைக்கிற வெயில் சமயத்தில் விசாரசருமர், மகாஞானவானதலால், பக்திமேலிட்டு அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, சுசியாக அந்தவாற்றங்கரையிலுள்ள ஓர் மணற்றிட்டையில் அத்திமரத்தின் கீழ்மணலினால் ஓர் சிவலிங்கஞ்செய்து, கோயில் - கோபுரம் மதில் முதலியவை வகுத்து, அநேகவிதமான பத்திரபுஷ்பங்களைக் கொய்து சிவார்ச்சனைசெய்து புதுக்குடங்களைக்கொண்டு போய்ப் பசுக்கள் மடியின் கீழ்வைக்க, அவைகளந்தக்குடத்தைப் பாலால் சம்பூர்ணஞ்செய்த பிறகு, அவ்வமுதத்தைச் சிவலிங்கத்துக் கபிஷேகஞ்செய்வார்; அவருக்ககப்படாத தூபம், தீபம், நிவேதனம் முதலான பூஜாதிரவியங்களையும், ஷோடசோபசாரங்களையும் மந்திரபூர்வமாய் மானஸீகமாகச்செய்

து எவ்விதமான குறைவும், இடையூறு நேராதபடி செய்துமுடிப்பார். அவர்செய்த பூசைகளை சிவபெருமான் அவ்விலிங்கத்தினின்று மிக்க மனதோடு ஏற்றுக்கொள்வார்; சிவாபிஷேகத்துக் காகப் பாலீன்ற பசுக்களதனால் குறையாமல் முன்போலவே வீட்டுக்கும் பால்கொடுத்துவந்தன. இவ்விதமாகவே விசாரசருமர் வெகு காலம் சிவார்ச்சனைசெய்து வருகையில் ஒருநாள் ஒருவன்பார்த்து அதனை யூராருடன் சொல்ல, அவர்களிற் சிலர் வேறொரு மாட்டாயனை யேற்படுத்தி யவனிடந் தங்கள் பசுக்களை யோட்டிவிட்டனர்; ஆனாலந்தப் பசுக்கள் முன்போலல்லாமல் இளைத்துப்போய்ப் பால்கொடாததால் மறுபடியும் விசாரசருமரிடம் அவர்கள் மாட்டையோட்டிவிட்டார்கள். மறுபடியும் சிலர் அவர்செய்கிற பூசையைப் பார்த்து இதென்ன விபரீதம்! மாட்டைக் கறந்து மணலில் வார்க்கிறீர்! இதை யூராருடன் தெரிவித்தால் போதாது; அவரைக்கண்டிக்கக்கூடிய அவர் பிதாவுடன் சொல்லவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, கிராமத்தாருக்குப் போய் ஊராருடன் சபையாருக்கறிவிக்க சபையார் விசாரசருமருடைய பிதாவாகிய யஜ்ஞதத்தனை வரவழைத்து "பிராமணசிரேஷ்டரே! உமது குமாரன் இளம்பருவத்தினால் வருத்தந்தெரியாமல் பசுக்களின் பாலைக்கறந்து மணலிற் சொரிந்து விளையாடுகிறானாம்" என்றுசொல்ல "யஜ்ஞதத்தன், நானிதுவரையில் அறிந்திலேன்; இனி யவ்விதம் நடவாதபடி பார்த்துக்கொள்வது என்கடமையென்று" சபையாருக்குச் சொல்லி விடைபெற்றனர்.

மறுநாளுந்தபத்தி லதைச் சோதிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, விசாரசருமர் பசுமேய்க்கச்செல்லுகையில் அவரறியாமல் யஜ்ஞதத்தன் பின்றொடர்ந்து சென்று, அவர் மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டில் போனதுகண்டு, சமீபத்திலிருந்த குராமரத்திலேறியொளித்திருந்தனன். வழக்கம்போல விசாரசருமர் ஸ்நானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுதலியனவேற்படுத்தி, அந்நதிக்கரையிலுள்ள புஷ்பசெடிகளிலிருந்து பூஜைக்குவேண்டிய பத்திர புஷ்பங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, பசுக்களிடங் குடங்கொண்டு சென்று, அவைசொரிந்த பாலைக் குடத்தோடுவைத்து, சிவார்ச்சனையை முடித்துப் பாற்குடங்களை சிவலிங்கத்துக் கபிஷேகஞ்செய்தனர். குராமரத்திலிருந்து இதையெல்லாம் பார்த்திருந்த யஜ்ஞதத்தன் அதைவிட்டிறங்கி விரைந்தோடிவந்து, வெகுகோபமாகப் புத்திரனைப் பல கொடுஞ்சொற்

கள் கூறி விசாரசருமர் முதுகிலடித்தனன். அவர்மனம் சிவார்ச்ச னையி லழுந்தியிருந்ததால அவர் தந்தை அடித்தஅடி அவருக்குப் புலப்படவில்லை. யஜ்ஞதத்தன பலமுறைப புத்திரனை யடித்தும் அவரதை யுணராததகாரணம் சிவார்ச்சனையில் மனஞ்சென்றிருக்கிற தெனறறியாமல், முன்னினு மதிககோபத்தையடைந்து, பூஜைக்கு வைத்திருக்கும் உபகரணங்களை வாரி யிறைத்தும, பாற்குடங்க ளைக் காலாலுடைத்துப் பாலைப்பூமியிற் சிந்தியும பூஜாத்திரவியங் களை நாசஞ்செய்ததைக்கண்ட விசாரசருமர மகாகோபமடைந்து, செய்தவன் பிதா - குரு - பிராமணனென்றறிந்தும், அவன்செய் தது சிவாபராதமென்றறிந்து, அவன் காலைத்துணிக்கக் கருதி, அருகிலிருந்த ஓர் கோலையெடுக்க, அது மழுவாக மாற, அதனால அவன்கால்களை வெட்டி பாக்கிநின்ற சிவபூசையைச் செய்துமுடித் தனர். சிவபெருமான அவர் பூஜைக்கும, அழுந்த பக்திக்கும சந் தோஷமடைந்து, ரிஷபாரூடராய் பார்வதியுடன் அவருக்குப் பிர சன்னமானார். விசாரசருமர் பேரானந்தமடைந்து, கண்களில் ஆன ந்தநீர் ஆறாய்ப் பெருக மெய்மயிர்பொடித்து பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, "மகாதேவா! சந்திரசூடா! பார்வதிரமணா! கங்கா தரா! திரிபுராந்தகா! ஸ்மராரி! காலாந்தகா!" என்று பலவித மாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நின்றவரை, பகவான், தமது பதுமம் போன்ற திருக்கரங்களா லெடுத்து, "நமமுடைய தொண்டர்களு க்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கி, நாம் உண்டுகொண்ட அமு தும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கே தந்தோம்," தமது சடையி லணிந்திருந்த கொன்றைமாலையை யவருக்குச் சூட்டி, சண்டேச ரபதவியைத் தந்தருளினார். காலவெட்டுண்டு இரணவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற யஜ்ஞதத்தனுக்கும் காட்சிதந்து அவனுக் கு மோட்சத்தைத் தந்தருளினார்.

"தொடுத்தவிதழிசூழ் சடையார் துணைத்தாணிழற்கீழ் விழுந்தவரை
யெடுத்துநோக்கி நம்பொருட்டாலீன்றதாதை விழவெறிந்தா
யடுத்ததாதையினியுனக்குநாமென்றருள்செய்தணைத்தருளி
மடுத்தகருணையாற்றடவி யுச்சிமோந்துமகிழ்ந்தருள.

அண்டர்பிரானுந்தொண்டர்தமக்கதிபனாக்கியனைத்தும்
முண்டகலமுமுடுப்பனவுஞ்சூடுவனவுமுனக்காகச்

சண்டேசனுமாம்பதந்தந்தோமென்றங்கார்பொற்றடமுடிக்குத் துண்டமதிசேர்சடைக்கொன்றைமாலைவாங்கிச்சூடினார்.

உஷா கல்யாணம்

முற்காலத்தில் மாபெலி சக்கிரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய ஆயிரங்கைகளையுடைய வாணாசுரனென்பவன் தனது மனைவியாகிய சுப்பிரதீபிகையென்ற மகா பதிவிரதாசிரோன்மணியோடு நருமதை நதிக்கரையில் தினம் ஆயிரம் சிவலிங்கங்களைப் பூசைசெய்துவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் அவனது பூசைக்கு சந்தோஷப்பட்டு அவன்முன்தோன்றி "அசுரசிரேஷ்டா! உனது பூஜைக்கு நாமமகா சந்தோஷமடைந்தோம்; உனக்கு வேண்டிய வரங்கேளென்று" சொல்ல, அதற்கு வாணாசுரன் பரமானந்தமடைந்து, அண்ணலே! இப்பூமண்டலமுழுதும் அரசுசெலுத்தக்கூடிய வலிமையும், அக்கினியினால் சூழப்பட்ட மதிலையுடைய பட்டணமும், பலகாலஞ்சீவிக்கக் கூடியவயதும், தேவரீருடையபாதத்தில் அழியாதபக்தியும் தந்தருளவேண்டுமென்று" இரக்க, சூலபாணி யவ்விதமாகவே அவனுக்கநுக்கிரகித்து மறைந்துபோயினர். பிறகு வாணாசுரன் பதினாலுலோகங்களையும் தன் கைவசப்படுத்தி, தனது பிரதானபட்டணமாகிய சோணிதபுரத்தில் மகாபராக்கிரமசாலியாக இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்துவாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் பக்திமேலிட்டுக் கருணாநிதியான சங்கரனைமறுபடியொருதரம் நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டுக் கைலயங்கிரியையடைந்தனன். அந்தச்சமயத்தில் அரவாபரணன் ஆநந்தத் தாண்டவமாடுஞ் சமயமாயிருந்ததால், அசுரன் தனது ஆயிரங்கைகளாலும் மிருதங்கம் வாசிக்க, பார்வதீரமணன் மகா களிப்புற்று "உனக்கு யாதுவரம்வேண்டும் சொல்" என்றுகேட்க, அரக்கன் 'ஜகதீசா! அடியேன், அடிக்கடி திருக்கைலாயத்திற்கு வந்து, நந்திதேவருடைய பிரம்பாலடிபட்டுத் துன்புறுவண்ணம் விக்கினேசுவரர், சுப்பிரமணியர், பார்வதி யிவர்களை சமேதராய்த் தேவரீர் சதாகாலம் அடியேனுடைய அரண்மனையில் வந்து காட்சிகொடுத்து வீற்றிருக்கவேண்டும்" என்று கேட்க. ஜகத்கர்த்தாவாகிய பரமேசுவரர் அவன் பக்திக்கு வியந்து அவ்வாறே பார்வதி, கஜா

னன், ஷண்முகமிவர்கள் சகிதமாய் ரிடபத்திலேறிப் புறப்பட்டு
சோணிதபுரத்துக்குப் போய் அங்கு வாணாசுரன் அரண்மனையில்
இரத்தினங்களால் கட்டப்பட்ட ஓர்மண்டபத்தில் வாழ்ந்திருந்த
னர். பிரதிதினம் வாணாசுரன் பகவானைத் தரிசித்து பேரானந்தத்
தோடு யாதொரு குறைவின்றி அரசுசெலுத்தி வந்தனன்.

சதாகாலம் சாம்பசிவனைத் தரிசித்த மகிமையால் வாணாசுர
ன் மிகக்கர்வங்கொண்டு, இந்திரன் முதலான அஷ்டதிக்குப்பால
கர்கள், பிரம்மா முதலிய தேவர்களுடன் எதிர்த்துப்போர்செய்து
அவர்களைத் தோற்கடித்து அவர்களுடைய நகரங்களையும் தனக்
குள் வசப்படுத்திக் கொண்டனன். பிறகு திருமாலை நோக்கிச
செல்ல அவரு மோடியொளிந்தனர். அவரைத் தேடிக்காணாது
வாணாசுரன் மிக்கமமதையடைந்து மகாதேவனிடஞ்சென்று, சுவா
மி! அடியேனுக்கு அளவில்லாத புஜவலிமையைக் கொடுத்தமை
யால் எனது தோள்களின் தினவு தீரயுத்தஞ்செய்யும் வீரரொரு
வரையாவது பூலோகத்திலாகிலும், தெய்வலோகத்தி லாகிலுங்
காண்கிலேன்; அடியேன்மீது கிருபைசெய்து என்னுடன் போர்
செய்து எனது தோளின் தினவைவாங்கக் கிருபைசெய்யவேண்
டும்'' என்றுகேட்க, நீலகண்டன் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, கொஞ்ச
மேனுமஞ்சாமல் யுத்தத்துக்கு அழைத்ததையெண்ணி ''கிருஷ்ண
ன் துவாரகையிலிருந்துவந்து உன தோளின தினவுதீரயுத்தஞ்செ
ய்வான்'' என, வாணாசுரன் ''என்ன வாச்சரியம்! நான் அவனைப்
பலதரம் யுத்தஞ்செய்ய யெதிர்த்துப்போனபோது ஊரைவிட்
டோடிய கிருஷ்ணனா என் தோளின தினவைதீர்த்து எனனை
ஜயிக்கப்போகிறான? என, அதற்கு, நித்யானந்தன ''உன்னால்
தோல்வியடைந்தோடின கிருஷ்ணன் உபமன்யு மகாமுனிவரிடம்
தீட்சைபெற்று அவருபதேசஞ்செய்தபடி யிடைவிடாது எனனை
யருச்சித்து, உன்னைக்காட்டிலும் அளவிடக்கூடாத பலத்தையடை
ந்திருக்கிறான்'' என்றனர். இவ்வசனத்தைக் கேட்ட வாணாசுரன்
''மகாப்பிரபுவே! அச்சண்டை யெப்போது நேரிடும்'' என்று
கேட்க, உமாபதி ''உன் மகள் உஷையின்மேல் பழியேற்பட்டும்
உன் மயூரத்துவஜம அறுந்து விழுந்துபோவதுமே, சண்டை
யுண்டாவதற்குக் காரணமென்றறியவேண்டும்'' என்று சொல்ல,
வாணாசுரன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து தனனரண்மனை சேர்ந்து வாழ்ந்
திருந்தனன்.

இவ்விதமிருக்குங் காலத்தில், வாணாசுரனுக்கு மகாசுந்தர ரூபமுள்ள உஷையென்னும் செல்வப்புதல்வி யொருவளிருந்தாள். அவளுக்குத் தக்கவயது வந்தமையால், அவளைப் புருஷர் கண் பாராதபடி, மகா வலங்காரங்களமைந்த அரண்மனையின் ஏழாவது மாடியில் அவளை வைத்துத் தக்க பெண் காவலர்களை யமைத்து வைத்திருந்தனன். ஒருநாள் நித்திரைசெய்கையில், கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பேரனாகிய அநிருத்தனைக் கலந்து கிரீடைகள்செய்ததாகக் கனவுகண்டு கண்விழித்துப் பார்த்தபோது காணாததால் மகாசோகாக்கிராந்த சித்தமுடையவளாய் பித்தம்பிடித்தவள்போல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவள் தோழியாகிய சித்திரரேகை யனேக இராஜகுமாரர்களின் படத்தை யெழுதிக் காட்டியு மவள் வருத்தம் நீங்கவில்லை. கடைசியாக அநிருத்தன் சித்திரப்படத்தைக் காட்டினதும் "இவன்தான் என் நாயகன்" என்று குறித்துக் காட்டினாள். அதைக்கேட்ட சித்திரரேகை, இவன் கண்ணனுடைய பேரன்; மகாரூபவான்; அவனை யெப்படியாவது உனனிடம கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேனென்று" உஷைக்குத் தைரியஞ்சொல்லிப் பிறகு சித்திரரேகை யிரவிற் துவாரகைசென்று, தனது மாளிகையில் மஞ்சத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற அநிருத்தனைக் கட்டிலோடு தூக்கிக்கொண்டுவந்து சோணிதபுரத்தில் உஷையின் அந்தப்புரத்தில் சேர்த்தனள். அவனைக்கண்ட உஷை பரமானந்தமடைந்து, அவனுடைய தூக்கத்தைப் போக்கி, அவனைக்கட்டி முத்தமிட்டு அவனுடன் கலந்து சரசசல்லாபஞ்செய்து இன்படைந்து வந்தாள். இவ்விதம் சிறிது காலமிருக்கையில் உஷை கர்ப்பந்தரித்தனள். உஷை யென்னமா யொளித்தபோதிலும் நில்லாமல், சோரபுருஷனோடு சேர்ந்து கர்ப்பவதியான சங்கதி வாணாசுரன் காதிற்கெட்டிற்று. வாணாசுரன் மகா கோபாக்கிராந்தனாகி, உஷையின் அந்தப்புரத்திலிருக்கிற அநிருத்தனைப் பிடித்து வரச்செய்து, "அடே துஷ்டா! நீயோ என மகளை மணந்து வாழத்தகுந்தவன்? உன் யோக்கியதை யெங்கே? என்னுடைய அந்தஸ்தெங்கே? நான் சகல புவனங்களையும் ஏகசக்கிராதிபதியா யாளப்பட்டவன்; என்னை யெதிர்த்துப் போர்முகத்தில் நின்று யுத்தஞ்செய்பவர் திரிலோகத்திலுமில்லை; உன்யோக்கியதையை யறியாமல் திருட்டுத்தனமாய் என்மகளைக் கூடினதற்கு உன்னைத் துண்டுதுண்டாகவெட்டியிருப்பேன்; ஆனால்

நீ சிறுவனாகவும், மகா சுந்தரமான வடிவோடுமிருப்பதாலே நீ இராட்சதஸ்திரீகளுடைய கட்டாயத்தினாலிணங்கி யிவ்வபாதகத்தைச செய்திருக்கிறாயென்று தோன்றுகிறபடியால உன்னை பகனித்தோம்; என்றுசொல்லி, பிறகு அவனைசிறைச்சாலையி லடைத்துவைத்தனன்.

அநிருத்தன் சிறையிலடைபட்ட சங்கதியைக்கேட்ட உஷை மகா கிலேசமடைந்து, சதாகாலம் கிருஷ்ணனைத் தியானித்து, "வாசுதேவா! ஜனார்த்தனா! ஜானகிவல்லபா! அச்சுதா! அநந்தசயனா! ஆபத்பாந்தவா! ஏழையாகிய என்பேரில கிருபைபுரிந்து மகா துஷ்டனாகிய என் பிதாவை அதஞ்செய்து, என்னருமைக் கண்ணாளனாகிய உமது பேரனை என்வசம் ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்று" பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்க, அச்சமயத்தில் வாணாசுரன் அரண்மனையில கட்டியிருந்த மயூரத்துவஜம் முறிந்துவிழுந்தது. இதுநிற்க துவாரகாபுரியில அநிருத்தனைக்காணாமல யாவருந்தேடித் திரிந்துகொண்டிருக்கிற சமயத்தில நாரதமுனிவர் லோகசஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு துவாரகைக்கு வந்துசேர்ந்தார். கிருஷ்ணன் அவரைக் கண்டதும் எழுந்து நமஸ்கரித்து அர்க்யபாத்திய வாசமனம் முதலிய உபசாரணைகளைச்செய்து ஓராசனத்தி லவரை யிருக்கச்செய்து பிறகு தானுமுட்கார்ந்து, நாரதரைப்பார்த்து "சுவாமி! தாங்கள் உலகசஞ்சாரியாயிருப்பதால ஏதாவது அதிசயமுண்டோவென்று" கிருஷ்ணனவரைக் கேட்க, அதற்கு நாரதமுனிவர், "கேளப்பா! கிருஷ்ணா! நாம் சோணிதபுரத்துக்குப்போயிருந்தோம்; அங்கு வரசுசெலுத்துகிற வாணாசுரனுடைய மகளாகிய உஷையுடன் உன்பேரனாகிய அநிருத்தன் யாருமறியாமல் கூடினானென்றுவாணாசுரன்கோபமடைந்து அநிருத்தனைச் சிறையில் வைத்திருக்கிறான்; உஷை சதாகாலம் உன்னை ஸ்மரித்துக்கொண்டு அன்னவாகாரமில்லாமல் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்" என்று சொன்னார். இவ்வசனத்தைக்கேட்ட கிருஷ்ணன் மகா கோபமடைந்து, நாரதரை நமஸ்கரித்தனுப்பிய பின்னர், தமது அண்ணனாகிய பலபத்திரருக்கு நாரதமுனிவரால் அநிருத்தன் சங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டதைத் தெரிவித்து, அளவற்ற சேனைகளுடன் போர்க்கோலங்கொண்டு வாணாசுர சம்மாரார்த்தம் சோணிதபுரத்தை யடைந்தனன்.

அப்பட்டணத்தின் முதல்கோட்டை வாயிலில் மூத்தபிள்ளையார் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, கிருஷ்ணன் "இவருடன் யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து உள்ளேநுழைவது முடியாதகாரியம்; இவரைச்சந்தோஷிப்பித்துஇவரது கிருபையடைந்துபோனால் யாதொரு விக்கினமும் நேரிடாமல் ஜயமடையலாமென்று" உத்தேசித்து, கனிவர்க்கம், க்ஷீரான்னம், பாயசம், பலவகைப்பலகாரங்கள் இவற்றை யவருக்கு நிவேதித்து அவரையகமகிழச்செய்து அவரது உத்திரவுபெற்று முதற்வாசற்படியைத் தாண்டி யிரண்டாம்வாசற்படிக்குச் சென்றபோது, அங்கு வேலாயுதத்தைக்கையில்தாங்கிக்கொண்டு காவலாயிருக்கும் முருகக்கடவுளைக் கண்டனர். அவரையும பலவிதமாகப் பூசித்து அவருடைய விடையைப்பெற்றுப் பிறகு மூன்றுங்கோட்டை வாசற்படியில் வீற்றிருக்கும் உமாதேவியாரைக்கண்டு பணிந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, அந்தம்மன் கிருபையோடு வழிவிட கிருஷ்ணன் தனது சேனைகளோடு உட்செல்லுகையில், நாலாவது கோட்டைவாசலில காத்துக்கொண்டிருக்கும் திரிபுராந்தகனைக் கண்டனா. அப்போது கண்ணனவரைத்துதிக்க, கங்காதரன, "கிருஷ்ணா! முன்னொருகாலத்தில் மைநாக கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு யான் எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்து தோற்றுப்போனதுபோல நடிக்கிறேனென்று கொடுத்த வரத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டிய காலம் வந்திருப்பதால், நீயென்னை ஜயித்தபிறகே வாணாசுரனை யெதிர்க்கவேண்டுமென்றுரைத்தனர். இதைச செவியுற்ற கிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் பண்டைய நினைவு தோன்ற, அவரும் யுத்தஞ்செய்வதாகவே தீர்மானித்தார். பவளமலையுடன் நீலமலையெதிர்த்தாறபோல நின்று, கண்ணனும் பரமசிவனுஞ் செய்த நாணொலி மூன்றுலோகத்திலுமுள்ள தேவர்கள், மனிதர்கள், நாகர்கள் முதலானவர்களுடைய காதுகளைச்செவிடுபடச்செய்தது. சங்கரன் பினாகமென்கிற தமது வில்லை வளைத்து நின்றார்; முதலில் இருவரும் ஒவ்வொரு பாணத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் வாதனஞ்செய்துகொண்ட பிறகு கோடாகோடியான பாணங்களை ஒருவர்மேலொருவர் தொடுத்து மாயாயுத்தஞ்செய்யும்போது,இருவர்விட்ட பாணங்களும் நடுவில்ஒன்றோடொன்றெதிர்த்துத் தாக்கும்போது ஒன்றுக்கொன்றுபின்வாங்காமல்மோதி ஆகாசத்தில் கிளம்பி மேலேழுலோகங்களிலும் பரவி யக்கு இடமில்லாமல் எட்டுத்திக்குகள், பாதாளம் முதலிய விடங்களிலுஞ்

சென்று பதினாலுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்கள், மனிதர்கள் நாகர்கள்முதலானவர்களுக்கு அளவில்லாத அபாயத்தை விளைவித்தன. சகலமான ஜீவனகளும நசித்துப்போவதற்குரிய யுகாந்தம்போல் தோன்றிற்று. தேவர்கள், முதலானவர்கள் தப்பியோட விடமில்லாமல் திகைத்தனர். மானிடர்கள் உலகமுடிந்ததென்று எண்ணித்தவித்தனர். சமுத்திரங்கள் கரைகடந்தோடிற்று; பாணங்கள் சக்கிற விஷத்தன்மைபோன்ற தீப்பொறிகள் ஜகத்தைக்கொளுத்தி நாசஞ்செய்தன; ஆறுகள் குளஙகள, ஏரிகள்முதலான ஜலாசயங்கள் வரண்டுபோயின; மலைகள் அடியோடு பெயர்ந்து கீழேசாய்ந்தது; இதுகளைக் கண்ட பிர்ம்மா முதலான தேவர்கள் விஷ்ணு ருத்திரரை ஸ்தோத்திரஞ்செயதாாகள. சிவபெருமான் தேவர்கள் செய்த ஸ்தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்து சண்டையை நிறுத்த கருதி, கண்ணனெடுத்த திருவவதாரத்தில் வாணாசுரன் நாசமடையவேண்டியிருப்பதால், சர்வலோகசரண்யனாகிய சிவபெருமான ஜகத்ரட்சணார்த்தம் தாநதோற்றுப்போனதுபோல நடித்து மறைநதனா.

அதன்பின்னர் ஜயபேரிகை யடித்துக்கொண்டு ஆர்ப்பரித்து நிற்கையில், வாணாசுரன பரமசிவந் தோற்றுககண்ணனை ஜயசீலனாய் நிற்கிறதைக் கேள்விப்பட்டு மகா கோபங்கொண்டு கர்சித்து ஆயுதபாணியாய் அளவில்லாத அவுணர் சேனைகளுடன அமர்க்களமடைந்து அச்சுதனை யெதிர்த்தான். அப்போது அசுரர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் பெரும்யுத்தம் நேர்ந்தது. அந்த யுததத்தில் கண்ணன் வாணாசுரனுடைய வாயிரங்கைகளை யொவ்வொன்றாக வறுத்துத் தள்ளிக் கடைசியில் சிவபிரானைப் பகதியோடு அர்ச்சித்த விரண்டுகைகள் மட்டும் எத்தனைவிதங்களான அஸ்திரங்களாலு மறுபடாமையைக்கண்ட கண்ணன் மனவருத்தங்கொள்ள, சிவபிரான் பிரசன்னமாகி, "வாணாசுரா! உன்தோள்களின் தினவு தீர்நததா" வெனக்கேட்க, வாணாசுரன் வெட்கமடைந்து, "சுவாமி! அடியேன் அறிவில்லாத் தனமுள்ள அகந்தையால் அறிவித்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டு" மென்று கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டனன். அதன்படியே யுத்தத்தை நிறுத்தி, சிறையிலிருந்த அநிருத்தனைக் கொண்டுவந்து, அவனுக்கும் உஷைக்கும் மந்திரோக்தமாக வெகு விமரிசைபோடு கல்யாணம் நடந்தது. தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள்; தேவதுந்துபிகள் முழங்கின.

வாணாசுரன் சிவகிருஷ்ணர்களுடைய அனுக்கிரகம் பெற்று, மறுபடி தனது வாயிரங்கைகளையும் பெற்றுக்கைலாயகிரியில் குடமுழாவெடுக்கும் பாக்கியம்பெற்றனன். அதனபின்னர் கிருஷ்ணன் பரமாநந்தமடைந்து தமதுபேரனையும் நாட்டுப்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு சகல யாதவசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவரச் சகலமான வாத்தியகோஷங்களோடு புறப்பட்டு துவாரகைபோய்ச் சேர்ந்து, அகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

இராமாயண படனமகிமை.

சாதாரணமாய் ஜனங்கள் யாதொரு கதை, சரித்திர முதலியவைகளைப் படிப்பதினுலுண்டாகக் கூடிய நன்மையை யடையாமல் கதையைமட்டுந் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர்படித்துஅதன் நன்மையைத் தெரிநதுகொண்ட பிறகு கூட அதன்படி அனுபோகத்துக் கொண்டுவருகிறதில்லை. அந்தச்சரித்திரங்களை யெழுதினோா ஜனங்களதைப்படித்து நல்லவழியிலொழுகவேண்டுமென்கிற கருததுகொணடே யெழுதியிருக்கிறார்கள். இராமாயணத்தைப்போனற உத்தமமான கிரந்தங்களில் அநேகவிதமான தர்மங்கள் நிரூபித்திருக்கின்றன. இராமசரித்திரத்தைப் படிப்பதினால், குருவினிடத்தில பக்தி, பிதாவாக்கியபரிபாலனம், இராஜாங்க நிர்வாகம் முதலான அநேகவிதமான உத்தமகுணங்களை ஸ்ரீஇராமனை காட்டியிருக்கிறா. முதலில் விசுவாமித்திர ருஷியுடன் கால்வருந்தக் காட்டில் நடந்து மகாதுஷ்டர்களான இராக்கதர்களைக்கொன்று அவர்செய்த யாகத்தைக் குறைவின்றிப் பூர்த்திசெய்வித்தார். இரண்டாவது தனது பிதாவாக்குப் பொய்யாகக் கூடாதென்று காட்டில் சென்றதும், புத்திரவாஞ்சையால் தசரதர் பிராணனை யிழநததும் மிகவும் சிலாகிக்கத்தக்கது. வாலி, இராவணன்முதலியவர்களைக் கொன்றதால் துஷ்டநிக்கிரகமும், தன்னைப்பணிந்த சுக்கிரீவன், விபீஷணன் இவர்களைக் காப்பாற்றினதால் சிஷ்டபரிபாலனமும், சகலமானசைன்னியங்களையு மிழந்து நிராயுதபாணியாய்த் திகைத்துநின்ற இராவணனை இராமசந்திரமூர்த்தி “அடே இராவணா! இப்போது உன்னைக்கொல்ல ஒருபாணம்போதும்; ஆனால் நிராயுதபாணியாயிருப்பவனைக் கொல்வது நியாயமல்

ல; ஆகையால் நீ இன்று உன்னரண்மனைசென்று மீதியானசைனி யங்களோடு நாளையதினம் என்முன் வந்து யுத்தஞ்செய் ; இன்று உன்னைமன்னித்தோம்" என்று, இராமன்சொல்ல இராவணன் வெட்கமடைந்து, "இன்றுதப்பினேனென்று" எண்ணித் தனது மாளிகைபோய்ச் சேரும்படியாய் அநுமதிதந்ததானது பெருந் தன்மையைக் காட்டிற்று. ஒரு வெண்ணுன சொல்லுக்காகத் தம துபத்தினியை யிழந்தும், சடாயு என்னும் பட்சி விசேஷத்துக்கு உத்தரகிரியைகளைச செய்ததும, மேலான உததமகுணங்களை விளக்குகிறது. இதுமாதிரியாகவே ஒவ்வொரு கிரநதங்களிலும் பலவிதமான நற்செய்கைகளைக் கறபித்திருக்கினறன. அந்தக்கிரந் தங்களில் சொல்லியிருக்கிறபடி நடநதவா சிலரே. அவர்களும் சிலசமயங்களில் "தாங்கள்மகா பக்திமானென்று" எண்ணிக்கெட் டுப்போகிறாகள். இராமசநதிரனுககு சதாகாலமூழியஞ் செய்து கொண்டு அவரைத்தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்த அநுமார்கூட அகம்பாவத்தை யடைந்தபோது பங்கப்பட்டதாகக் கதையிருக் கிறது. அதாவது:—

அயோத்தியில் ஸ்ரீ இராமசநதிரமூர்த்தி யரசாட்சிசெய்து வந் தபோது, அநுமான "தன்னைப்போல பகவானுககு அநதரஙக மான பக்தர்களொருவருமில்லை" யென்று நினைத்துக் காவங் கொண்டிருக்கிறதை யறிநத இராகவன், அநுமானுடைய காவத் தை யடக்க விரும்பி யொருநாள் பக்கத்திலிருநதவனுமாரைப் பார்த்து, "ஆஞ்சனேயா! இந்த மோதிரததை சீதையினிடங் கொடுத்துவிட்டுச சீக்கிறமிஙகு வநதுவிடு" எனறு சொலலி மோ திரத்தைக் கொடுத்தனுப்பினா. அநுமார் அநத மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு விரைவாக ஓடுமபோது வழியிலொரு கலலில் காலிடற, அதினால் கால் விரலகளிலொன்றில காயம்பட்டு இரத்த வடிந்தது. அதைக்கண்ட வனுமார் "என்னுடைய காலைக் காயப் படுத்தின விநதக்கல் லெத்தனை ஜனஙகளையோ வருத்தத்திற கா ளாக்கியிருக்கும்; ஆகையாலிதைப் பேயர்த்தெறிநது போட்டுவிட் டுப் போகிறேனென்று" எண்ணி அந்தககல்லை நாலுபுறமு மசக் கிப் பார்த்து மசையாததால், தமதுகூரிய கைநகஙகளால் அந் தக்கல்லைச் சுற்றிலும் பறிக்க வாரம்பித்தார். சுமார் மூன்று நான்குகஜ வாழம்பறித்தபின் கல்லசைநதது. அநதக் கல்லைப் பெயர்த்து வெளியிலெடுத்துப் போடப் புறட்டினபோது, அதற்

கடியில் ஒரு பிலத்துவாரமொன்றிருந்தது. அதைக்கண்டதும் அநுமார் அதிலிருப்பதைப் பரிசோதிக்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடன அந்த பிலத்துக்குள் நுழைந்து வெகுதூரம் போனார். போகப்போக வொன்றுந்தோன்றவில்லை.பிலங்கருவிருளாயிருந்தது. மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு மறுபடியுஞ் சென்றார். அவ்விதம் வெகுதூரம்போனபின் அங்கொரு வெளிச்சந்தோன்றிற்று. அவ்வெளிச்சத்தை நோக்கிப் போனபோது, அங்கே வொரு பெரிய கோட்டையையும், அதற்குள்ளழகான வீதிகளையும், ஏழு எட்டுமெத்தைகளுள்ள ஆகாசத்தை யளாவிய வீடுகளையும், கோபுரங்களையும், தேவாலயங்களையும், பெரிய தடாகங்களையுங் கண்டார். அநுமார் ஒருவீதி வழியாகச்சென்று பார்த்துக்கொண்டுபோகும்போதுஅங்கே வொருஅரண்மனையைக் டார். பட்டணங்களிலாவது அரண்மனை வாசலிலாவது ஒரு மனிதனையாவது, வேறு ஜந்துக்களையாவது காணவில்லை. "இவ்வளவு அழகானபட்டணத்தில் நிர்மானுஷ்யமாயிருப்பதற்குக் காரணமின்னதென்று" யோசித்துக்கொண்டே அந்த அரண்மனைக்குட் சென்றார். அங்குபெரிய வொருமண்டபத்தில்கட்டப்பட்டிருக்கிறவெகு உயர்ந்தசிமமாசனமொன்றைக் கண்டார். அச்சிம்மாசனத்துக்கு முனவரிசை வரிசையாகவாசனங்கள்அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தமண்டபத்தில்எங்குபார்த்தாலும்இரத்தினங்களாற்செய்தவிளக்குகள் ஜ்வலித்துகொண்டிருந்தன. அமராவதியைக் காட்டிலும் கோடிமடங்கு செல்வமபொருந்திய அப்பட்டணத்திலும், இந்திரசபையைப்பழிக்கத் தக்க வழகுள்ள வந்த சபையிலாகிலும் யாதொரு ஜனஙகளாவது அநுமார் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. இந்த வாச்சரியங்களைப்பார்த்துக்கொண் டப்புறம்போகும்போது அந்த மண்டபத்துக்குச் சமீபமாகவிருக்கிற வொரு அறையினின்றும் வீணைவாசிக்கிற சத்தங்கேட்க, உடனே அநுமார் அந்த வறையைப் போய்ப் பார்த்தார். அங்குவொரு பெண் சர்வாலங்கிருதத்தோடு மின்னற்கொடிபோல் ஓராசனத்திலுட்கார்ந்து திவ்வியமான கீர்த்தனங்களைச் சொல்லி வீணைவாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணைக்கண்டவநுமார், "அம்மா! இந்தப் பட்டணம் யாருடையது? இங்கு நிர்மானுஷியமா யிருப்பதற்கென்னகாரணம்? நீமட்டுமிங்கு தனியாயிருப்பானேன்?" என வினவ, அதற்கவள் "இது தேவாகளுடைய சிங்காரப்பட்டணம்;

சில சமயங்களி லிங்கு வேடிக்கையாக வந்துபோவார்கள் இதற்குக் காவலாக நானிருக்கிறேன்; இங்கு மானிடரொருவரும் வரக்கூடாது; நீ ஸ்ரீ இராமனுடைய தூதனென்று உன்னை மன்னித்தேனென்று" சொன்னாள்.

இதைக்கேட்ட அனுமார், "ஆ! ஆ! என்னகாரியஞ் செய்தேன்; இராமனனுப்பின வேலையைச் செய்யாமல்இவ்வளவுநாழிகைகால தாமதஞ்செய்துவிட்டேன்; அவர் கொடுத்தனுப்பின மோதிரத்தையுமிழந்துவிட்டேனென்று" துக்கித்துக்கொண்டு, "அம்மணி! நான் இராமகாரியத்துக்காகச் செல்லும்போது வழியில் ஒருகல் என்காலிலிடறிக் காயப்படுத்தினதை யெடுத்தெறிய முயன்று கடைசியாக இங்குவந்தேன்; என்னையேவிய காரியத்தையும் மறந்து, என் கையிற்கொடுத்த மோதிரத்தை யிழந்துவிட்டுங் தெரியவில்லை; தாங்கள் இராமதூதனென்று சொன்ன பிறகுதான் எனக்கு நினைவு வந்தது; ஆகையால் நான் சீக்கிறந்திருமபிப்போகவேண்டும்; காணமற்போன மோதிரத்தைக் கண்டெடுக்கும் வழியைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று" கேட்க, அதற்கந்தப் பெண் "அதோ! தெரிகிற அறையில இராமனுடைய அளவற்ற மோதிரங்களிருக்கின்றன; அவைகளிலொன்றை யெடுத்துக்கொண்டு இங்குவந்தால் பிறகு உன்னையிலகுவாக பிலத்துவாரத்துக்குவெளியிற்சேர்க்கிறேனென்று" வாக்குக்கொடுத்தாள். அவள்சொற்படியேமோதிரங்கள்நிறைந்தவறையைப் போய்ப்பார்க்க,அங்குஅனுமானை முழுகச்செய்யககூடிய பெரியமோதிரங்கள் முதல் அவர கையிலணிந்துகொள்ளக்கூடிய சிறிய மோதிரங்கள வரையிலிருந்தது. அந்த மோதிரங்களைப் பார்த்து அனுமார் ஆச்சரியப்பட்டு, தன் கைவிரலுக்குத் தகுந்த வொருமோதிரத்தை மாத்திரமெடுத்துக்கொண்டுதிருமபியந்தப பெண்ணினிடமவந்து, "அம்மணி! அந்தவறையிலிருக்கிற மோதிரங்கள் யாருடையது; அவ்வளவு பெரிய மோதிரத்தைத் தரித்துக்கொள்ளக்கூடிய வருமுலகிலுண்டோ" என, அதற்கு வந்தமாது "ஆஞ்சனேயா! பகவான் சக்கரம்போலுருண்டுவருகிற இப்பிரபஞ்சத்தில் ஒவ்வொரு சதுர்யுகத்திலும் தசஅவதாரமெடுத்து ஜனங்களைக காப்பாற்றி வருகிறார். ஒவ்வொருஇராமாவதாரத்தின் கடைசியில் அவர மோதிரத்தை யிங்கு வைக்கிறவழக்கம் உன்னைப்போல அப்போதிருந்த அனுமாரந்தமோதிரத்தையிலங்கைக்குக் கொண்டுபோய் சீதையி

டங் காட்டியிருக்கிறார் ; அந்தவளையில் குவித்திருக்கிற எண்ணிக்கையற்ற மோதிரங்க ளவருடையதுதானென்று" சொல்லக் கேட்ட வனுமான் வெட்கி, "நானொருவன்தான் இராமனுக்கந்தரங்க பக்தனென்றெண்ணியிருந்தேன் ; என்னைக் காட்டிலும் பெருத்த உடலோடும், அதிக பலத்தோடுங்கூடிய வெத்தனையோ அனுமாரிருந்திருக்கிறார்களென்று சந்தேக மறத்தெரிகிறது ; நான் அடைந்திருந்த கர்வமின்றோடே நீங்கிற்றென்று" எண்ணிக்கொண்டு, அநத தேவகனனிகையைப் பாரத்து, "பெண நாயகமே ! நான் வந்து நேரமாகிறது ; என்னை பிலத்துவாரத்துக்கு வெளியில் கொண்டுபோய்விடவேண்டுமென்று" கேட்க, அவ்விதமே அவளை பிலத்துக்கு வெளியில் கொண்டுபோய்விட்டாள். பிறகு அனுமார் இராமசந்திரனுடைய சமுகஞ்சென்று ஒனறும பேசாமல் நின்றார். அனுமாரைககண்ட விராமன் "ஆஞ்சனேயா ! சீதையிடம் மோதிரத்தைக் கொடுததாயா;" என்று கேட்க, அனுமார், "சுவாமி ! என்னுடைய அகம்பாவத்தால் நான்தான் தங்களுககு அந்தரஙக பக்தனென்று காவங்கொண்டிருந்தமையால் அந்த கர்வம் நீங்கும்படி தாங்கள் மோதிரத்தைக் கொடுத்தனுப்பினீர்களென்று எனக்கு நன்றுக விளங்குகிறது ; எனது அபசாரத்தைய பொருக்கவேண்டும் ; சர்வஜஞராகிய உங்களுக்கு என் முகவாட்டத்தின் காரணந்தெரியாதிருக்குமா" வென்று அவர் பாததத்தில் நமஸ்கரித்து நிறகிற ஆஞ்சனேயனை இராமசநதிரமூர்த்தி தேற்றியனுப்பினுர்.

ஆகையால் யாதொரு கர்வமில்லாமலும், தான் செய்யவேண்டிய பக்தி பூர்வமான காரியங்களைப் பிரதிப் பிரயோசனத்தை நினைக்காமலும், சகலத்தையும் ஈசுவரார்ப்பணஞ்செய்து வாழ்ந்திருககவேண்டுமே.

இரண்டு பக்தர்களின் சரித்திரம்.

வெகுகாலத்திற்குமுன் ஒருநாள் பிரதோஷதினத்தன்று சாயந்திர மிருபிராமணச்சிறுவர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்வதற்காகச் சமீபத்திலிருந்த வாலயத்துக்குப் போகும்போது நடுவழியில் அகஸ்மாத்தாய் மழைபெய்ய வாரம்பித்தது. அச்சிறுவர்களிலொரு

ருவன் மற்றவனைப் பார்த்து "சினேகிதா! நாம் சற்று மழைக்கு அதோ தெரிகிற வீட்டில் தங்கியிருந்து மழை சற்று நின்ற பிறகு வாலயத்துக்குப் போவோமென்று" சொல்ல, அதற்கு மற்றொருவன் பிரதோஷகாலந் தவறிப்போவதால் "நாமிங்கு நிற்கக்கூடாது; அதன்றியும் "நீ குறித்துக்காட்டிய வீடு தாசியினுடைய வீடானதால், அங்கு நம்மைப்போன்றவர்கள் ஒதுங்குவது தகாதென்று" சொல்லிவிட்டு, மழையைப் பிலட்சியஞ்செய்யாமல் ஓட்டமாக வோடி வாலயம்போய்ச் சேர்ந்தான். அவனுடைய சினேகிதன் மழைக்கஞ்சி யந்த தாசி வீட்டுவாசற்றிண்ணையி லுட்கார்ந்தான்.

கோயிலுக்குச் சென்றவன், சுவாமியினிடத்தில் பக்தியைச் செலுத்தியவனாய்ப் பாடியபடியே, தன்னுடைய சினேகிதனைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். தன் மனதினில், "நம்முடைய சினேகிதன் அந்த தாசி வீட்டுத்திண்ணையின்மேலிருந்தால் அதைக்கண்ட தாசி அவனை மகாக் கபடமான மனதோடு சொல்லி அவ்வீட்டுக்குள் அழைத்துப்போய் ஸ்நானம் செய்வித்து நல்ல சந்தன வஸ்திராதிகளைத் தந்து, அந்தரங்கத்திலே பரிமளங்களை செய்து, வீணாமுதலிய வாத்தியங்களை வாசித்து அவனுடைய மனத்தைச் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்து, அவனுக்குப் பலவித விளையாட்டுகளைச் செய்வாள்; அப்போய்ப்பட்ட பாக்கியத்தை யானடைவதற்கில்லாமல் இங்குவந்து விட்டேனென்று" எண்ணிக்கொண்டே வாலயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

இதுநிற்க, தாசிவீட்டுத் திண்ணையில் தங்கினவன் சற்றுநேரந்தாமதித்தும் மழை ஓயாததால், "நான் என்னுடைய சினேகிதன் பேச்சைக்கேட்டு அவனுடன் ஆலயத்துக்குச் சென்றிருந்தால், அவனைப்போலவே பகவானுக்குச் செய்கிற தீபாராதனை முதலான ஷோடசோபசாரங்களையும் பார்த்து ஆநந்தப்படுவேன். அதோ! கண்டாமணி சத்தங்கேட்கிறது, இப்போது பகவானுக்கு அலங்கார தீபாராதனையாகும், அதைச் சகண்ட பக்தர்களெல்லா மாநந்தக்கண்ணீர்பெருக பகவானைத் தோத்திரஞ்செய்து பரமாநந்தத்தையடைந்தவர்களாய் நிற்பார்கள், இப்போது சுவாமிக்கு தீபாராதனையாகும். என்னுடைய சினேகிதன் மகாபாக்கியவான்; அந்த தீபாராதனைகளைப் பார்க்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றான்; இப்போது பகவான் பார்வதிசமேதராய் இடபவாகன

த்திலே ஷி வெளியில் வந்து பக்தகோடிக ளுக்குமகா [illegible] கொடுப்பார். சுவாமியைச சுற்றிலும் பக்தர்கள் வாத்தி[illegible]லும், கானங்களாலும், வேதங்களாலும் பகவானுடைய [illegible] கோடி கல்யாணகுணங்களை வாயாரப்பாடி ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, பகவான் சகலமானவர்களுக்கும் தரிசனங்கொடுத்துக் காப்பாற்றுவார்'' என்றுசொல்லி தனனுடைய புத்தியை யாலயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். மழைசற்றுநினறது; உடனே புறப்பட்டு அவனுமாலயமபோய்சசேர்நது, அங்குதன்சினேகிதனைக்கண்டு, இருவருமாக சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு கோயிலை வலம்வருகையில, ஒரு பெரிய சாப்பமிருவரையுங் கடித்தது; அச்சர்ப்பத்தின் கொடியவிஷமிருவருடைய தலையிலேறி யிருவரையுங் கொன்றது. உடனே ஆகாசததிலிருந்து ஒரு திவ்யமான விமானமொன்றுகீழேயிரங்கிவந்தது. அதைசசுற்றிலும் பூதகணங்கள் சூழ்ந்து காத்துக்கொண்டிருநதார்கள. அதேசமயத்தில் எமகிங்கார்கள் சூலம் உலக்கைமுதலிய வாயுதங்களோடும் பாசக்கயற்றோடும் குவந்திறங்கினார்கள். அந்த எமகிங்கரர்கள் அவ்விருபிராமணர்களில் தாசிவீட்டுத்திண்ணையில் தங்கியிருநதவருடைய சூக்ஷ்மசரீரத்தை பாசக்கயிறறால் கட்டி அவர்கள் கைகளிலிருந்த வாயுதங்களால் தொந்திரவுசெய்து எமலோகத்திற்கிழுக்கும்போது, சிவகணங்கள் எமபடாககளை நன்றாய்ப்புடைத்து, அந்தசூட்சமசரீரத்தை அவர்களிடமிருநது மீட்டுததாங்கள்கொண்டுவந்த விமானத்தில் வைத்துச சகலமானவாத்தியகோஷங்களோடு ஆகாசமார்க்கமாயக் கைலாசம்போய்சசேர்ந்தார்கள். அங்கு சிவசன்னிதியில்போய்ச்சேர்ந்ததும் பரமசிவன் அவனை தமது பக்தர்களுடன் அவிடமே நித்யானநதமாய்வாழ்ந்திருக்கும்படி அனுக்கிரகித்தார்.

இதுநிற்க, சிவகணங்களால் நன்றாயடியுண்ட எமதூதர்கள் தங்கள் வசமிருந்த சரீரததைசிவகணங்களிடம் ஒப்பித்து அவர்கள்விட்டுப்போன மற்றொருபிராமணனுடைய சூட்சமசரீரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எமலோகமபோய் தர்மராஜனுடைய சன்னிதியில் கொண்டுபோய்விட்டு, தாங்கள் சிவகணங்களால் [illegible]தையுஞ்சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட தர்மராஜன் [illegible]னாகிய கணக்கனை வரவழைத்துசிவகணங்களால் [illegible]க்கொண்டுபோகப்பட்டவன் பாபஞ்செய்தவனா? [illegible]யஞ்செய்தவனா? "பார்த்து தெரிவிப்பாய் [illegible]

திருப்தன் தனதுகணக்கைப்பார்த்து "சுவாமி! அவன் மகா சிவ பக்தன்; சலியாத புத்தியொடு ஈசுவரனையாராதிப்பவன்" என்று சொல்லிப் பிறகு எமதர்மராஜனுடைய உத்திரவுப்படியே யெமப டாக்களால் கொண்டுவரப்பட்டவன மகாபாபியென்றுஞ் சஞ்சல புத்தியுள்ளவனென்றும். சிறறின்பப்பிரியனென்றும சொல்லக் கேட்ட தாமராஜன் அபேடபடாக்களே! நீஙகள் சிவகிஙகராகளால் அடியுண்டது நியாயமே; இனிமேல பகதாகளிடமபோசாமலிருக் கவேண்டுமென்று கண்டித்துப்பிறகு வநதப பிராமணனுக்குத் தகுந்த சிட்சை விதிததாா.

ஆலயத்திலவ்விரு பிராமணசசிறுவர்களிறநததையும, அவர் களுடைய சரீரத்திலிருநது வெளிக்கிளமபின ஜோதிஸ்மயமானவி ரண்டு சரீரங்களைக்கொண்டுபோகும் விஷயமாய் சிவகணங்களும் எமகிங்கரர்களும் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து கடைசியா க சிவகணங்கள் எமதூதர்களை ஜெயிதது அவர்கள் வசததிலிருந்த சூட்சமசரீரத்தை பலாத்காரமாய் மீட்டுததாஙகள்கொண்டுவநத விமானத்திலேற்றிக்கொண்டுப்போனதையும் பார்த்திருந்தவர்க ளெல்லாரும் மகாவாசசரியப்பட்டுப் பரமனைத்துதிதது அவரவர் கிரகத்தை யடைந்தார்கள்.

ஆகையால், ஜனங்கள் ஆலயங்களுக்குப்போவதினாலும், தப சுசெய்வதினாலும், பூஜைசெய்வதினாலும, தானஞ்செய்வதினாலும், மகாபக்திவான்களென்று அவாகளைச சொல்லககூடாது. ஒரே சிந் தையாய் தங்களுடைய மனதைபகவானுடைய பாதாரவிநதங்களில லயிக்கச்செய்து பூஜைமுதலிய சத்காரியங்களைச செயகிறவாகளை த்தான்பக்தர்களென்று சொலலப்படுகிறது; கிளிப்பிள்ளைபோல் வேதாத்தியயனஞ்செய்து சுவரநதப்பாமல் சொல்லத்தெரிந்து கொண்ட யாதொருகனபாடிக்கு அநதவேதத்தின சூட்சமார்த்த ங்களைத்தெரிந்துகொள்ளச்சக்தியிலலாதிருந்தால் அப்படிக்கற்று க்கொண்ட வேதத்தினல் அடையவேண்டிட பலனையந்த கன பாடி யெப்படியடையமாட்டாரோ, ஒருவன் தன்னுடைய முன் னோர்களுக்கு இராஜாங்கங்களில் வித்வத்விஷயமாய்க் கொடுத்த [illegible]கள், பிருதுகள்முதலான இராஜாங்கங்க பெருமானங்களை [illegible] தரித்துக்கொணடால், அவனுக்கு அவமதிப்பைத்தவிர மரி [illegible] யுண்டாகாதோ, தனது பெரியோர்கள் சம்பாதித்து [illegible]சொத்தை வைத்துக்கொண்டுப் பெருமை பாராட்டினல்

அவனுக்குப் பெருமையெப்படியுண்டாகாதோ, அதேமாதிரியா
பக்தியில்லாமல் பூஜை ஜபம்முதலானது செய்தால் வீணுழை
யொழிய எவ்வித பலனையுங் கொடுக்காது. ஆதலால் நாம் பக்தி
யோடு பகவானை யாராதித்தால, நமக்கு ஜகதீசன கிருபைபுரிந்து
மோட்சத்தை யளிப்பார்.

சுபமஸ்து.

சிபிச்சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்.

கடவுளானவா தமது கிருபையினாலே, மூலப்பிரகிருதியில் அழுந்திக் கட்டுப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு, கரசரணாதி அவயவங்களைக் கொடுத்துப்பூமியில் ஜெனிப்பித்து, போஷித்து, பரிபாலித்து பரமாத்மாவாகிய தமக்கும ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள தாரதம்மிய மிவ்வகைப்பட்டதென்று வேதாகமஙகளின மூலமாகவிளக்கி, தமமையாராதித்து வழிபாடுசெயய அறியாத சததியற்ற ஆத்மாவானது அறிந்து ஆராதித்து வழிபடச்செய்தும், குளவி புழுவைத் தன்னுருவாக்குவதுபோல, தமது திவ்விய சொரூபத்தை அது மருவப்பண்ணியும, உலகத்தாரிடமிருநது யாதொரு நன்மையும் பெறுதமேகமானது அவர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகவருஷிப்பதுபோல, சர்வாநதர்யாமியான கடவுளானவர் ஆத்மாவினிடத்திற்கைம்மாறுவேண்டாது, அடைதற்கரிய அசாத்தியமாய் ஒப்பற்றபெரியவீட்டின்பத்தை அடையும்படிசெய்யும் மகோபகாரத்தை, "வான் செய்தநன்றிககு வையகமெனசெய்யுமதை மறந்திடாதே" என்றபடி யெப்பொழுதும் மறவாது தியானிக்கவேண்டும்.

தெய்வபக்தி தீவினைகளையகற்றும் ; தெய்வதரிசனம் பிறவிக் கடலைத்தாண்டுவதற்குரிய தெப்பம்; தெய்வத்தியானம் மோட்ச வீட்டிற்கேறும் படிகள்; பகவானுடைய கிருபை அஞ்ஞானவிருளையொழிக்கும் சூரியன்; தெய்வவணக்கம் நரகவாசலை மூடுகிற கதவு; தெய்வபக்தியில்லாமல் உலகபாசமொழியாது; பகவத்தியானமில்லாமல் பாவந்தொலையாது; பகவானிடத்தில் பக்திசெய்யாமல், தத்துவவிசாரணைசெய்து, தாடிசடைவளர்த்து, தலையைமொட்டையடித்து ; தண்டகமண்டலமேந்தி, தவவேடம்பூண்டு திரிந்தாலும்

மோட்சமுண்டாகமாட்டாது. மோட்சமடையவேண்டுமானால், நித்தநேரமில்லாமல் திரியும நாய்போல, மனதை லோகாலோகமெங்கும் திரியவிடாமல் அடக்கி, தீவினைகளைசெய்ய இடங்கொடாமலும் கிரசைகளைநீக்கி, பகவத்ஸ்வரூபததைபுணரும ஞானவானாகவேண்டும.

"ஐயறிவறிந்தவை யடங்கின வரேனு
மெய்யறிவிலாதவாகள் வீடது பெறாரே"

என்றுஞ் சொல்லியிருககினறது. "யேகமேவாதவைதம்" என்றவாககியபடி, இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள சராசரங்களெல்லாம் ஒரே சுவரூபமாக ஞானிகளுககுத்தோனறினபோதிலும. யானை கண்டகுருடாபோல,

"தோள்கண்டார் தோளேகண்டார தொடுகழற கமலமன்ன
தாள்கண்டார தாளேகண்டார தடகைகண்டாரு மஃதே
வாள்கொண்ட கண்ணாயாரே வடிவினை முடியக்கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயததன்னானுருவு கண்டாரை யொததார்."

எனறபடி, அஞ்ஞானிகளுககுப பறபலவிதமாகத் தோன்றி, அவரவா தாம் தாம கணடதையே பொருளெனறு மதித்து, அதற்குத்தகக யுகதிசாதனஙகளைக்கொணடு விணவாதாடுவாாகள். அதை சொல்லபபுகின இஙகுஇடம போதாததலின்,

"எத்தேயத்தெததிறத்தோ ரெவ்வுருணதெவ்வுருவி னென்னையாய்ந்தார், அததேயத்ததிறததோாக கவ்வருணததவ்வுருவினவர்நேராவன, முததேவாமுதனொழி லுமுக்குணமுங்கடந்து மறைமுடிவினமுததி, விததாகித்தனிநினற பரப்பிரமபபழம்பொருள்யான் மெய்கதொள்வாயே."

என்ற பாட்டினாலும், கடவுள் ஒன்றென்றே ஏற்படுகிறபடியால், காரணார்த்கமாக பலவிதமாகத் தோன்றுகிற கடவுள் ஒன்றென்றே தெளியவேண்டுமல்லது, பலவெனறு பிரமிககலாகாது. ஆகையால் பக்திவானானவன் எபபொருளையும் தெய்வ ஸ்வரூபமென்றே மதிப்பான். அவ்விதம் பகவத பக்திசெய்து மோட்ச சாம்பிராசசிய பதவியை யடைந்த சிபிசககரவாத்தியின் சரித்திரத்தை இங்கு உதகரிபபோம.

முன் திரேதாயுகத்தில், அயோத்தியில் சூரிய வம்சத்தில் ஜனித்த சிபிச்சக்கரவர்த்தியென்பவன், பொன், மணி, நெல் முத

ஷிய மிதமற்ற திரவியபலத்திலும், மலையரண், மதிலரண், நீரரண் கிய நாலவகையரண்சூழ்ந்த ஸதானபலமும, அகண்ட ராச்சியபல மும, சமுத்திரமபோல அளவிறந்த ரதகஜ துரகபதாதிகளென்கிற சதுரங்க பலமும, முப்பத்திரண்டு ஆயுதங்களையும பிரயோகிக்கக் கூடிய மகா சாமர்த்தியமும, எதிரி முனைனின்று முன்வைத்த கா லைப பின்வாங்காமல யுத்தஞ்செய்து சத்துருக்களைக் கண்ட துண்டமாக்கி வெலலுகின்ற புஜபலமும, மனோபலம, காலபலம், ஆலோசனைபலம, நியாயபலம, காவறபலம, சுற்றத்தாரின்பலம், வாககுபலம முதலான சகாயங்களோடும மனுநீதி தவறாமல் இப்புவன முழுவதையும செங்கோல் செலுத்திவந்ததால, மாத மும்மாரி பொழிந்து உலகத்திலுள்ள, மா, பலா, தெங்கு, கமுகு முதலான விருட்சங்களுட. தேக்கு, சந்தனம, முதலான காட்டு விருட்சங்களும, தானியபயிர்களும, கொடி செடிகளும், பச்சப் பசேலென்று வளர்ந்து, சுகந்தமான புஷ்பங்களால உலகத்தாரு க்கு ஆநந்தத்தைககொடுத்து, பலங்களையு மீனறதால, உலகத்தி லுள்ள சகலமான ஜீவராசிகளும யாதொருகுறைவின்றி வாழ்ந்து வருமபடியாகச் செய்தும, தேவாலயம, முதலான விடங்களில் நித்யோத்ஸவம நடக்குமபடியாய் ஏராளமான பொருளை யீந்தும், உலகத்திலுள்ள நானகு ஜாதிஜனங்களும அவரவா செய்யவேண் டிய கருமங்களைச் செய்துவருமபடியாய் அவாகளைப் பரிபாலித்து வந்தும, யாகம, தபசு முதலான காரியங்களைசசெய்து இந்திரன் முதலான தேவாகளைச சந்தோஷிக்கச்செய்தும், மூன்றுலோகங் களையும தனககுப பிள்ளைபோலப பரிபாலித்து வந்தான், பிரஜை களும அரசனைத தந்தைபோல வணங்கி நேசித்துவந்தாாகள்.

இதுநிறக, ஒருநாள தேவேந்திரனும அக்கினிபகவானும், அந்த சிபிசசக்கிரவாததியின மகா உததம குணங்களைச்சோதிக் கககருதி, இந்திரன பருந்தாகவும, அக்கினிபகவான் புறாவாகவும், உருவெடுத்து, அந்தப்புறாவை பருந்து துரததிக்கொண்டு வருகிற பாவனையாக முன்னும் பின்னுமாக சக்கிரவாத்தியின் சபையை நோக்கி ஆகாசமார்க்கத்தில பறந்துவந்தார்கள்.

சக்கிரவர்த்தி சபையோவெனில் கோடிசூரியப் பிரகாசம் போல தகதகவென்று கண்ணைக்கூசும்படி பிரகாசிக்கிற நவரத்தி னங்களினு லிழைக்கப்பட்ட சுவர்களாலும, வரிசை வரிசையாகத் தொங்கவிட்டிருக்கிற நிலைக்கண்ணாடிகளாலும், விதம் விதமான

சித்திரப் படங்களாலும், சொல்லுதற்கரிய விசித்திரமான தோர ணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அச்சபை நடுவில் அமைந்திருக்கும் உன்னதமான ஓர் சிம்மாசனத்தில் சக்கிர வர்த்தி வீற்றிருந்து தர்பார் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றிலும் மந்திரி, பிரதானி, முதலான உத்தியோகஸ்தர்களும் இராஜாங்கவிஷயமாக நியாய அநியாயங்களைக்குறித்துச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறதற்காக அங்குவந்திருந்த பிரஜைகளாலும் சூழப்பட் டு நீதிசெலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தப்புறுவானது சக் கிரவர்த்தியை நோக்கிப் பறந்துவந்து அவரடியில் விழுந்து அவ ரைச் சரணமடைந்தது. அதற்கு, சக்கிரவர்த்தி "பயப்படாதே" என்று அபயப்பிரதானம் பண்ணினார். உடனே அதைத்துரத்திக் கொண்டுவந்த பருந்து சபையில் வந்து, "ஐயா! உம்மிடத்தில் அடைந்து பதுங்கிய புறுவைத்துரத்திவிடும்"; "நானதை வெகு நாளாக காத்திருந்து இன்று துரத்திவந்தேன்; பகவானால் எங் கள் ஜாதிக்குப்புறு ஆகாரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது; என து ஆகாரத்தை நீர் எனக்குக்கொடாமல் மறைப்பது பாவமாகும்" என்றது. அதற்கவர், "இது என்னைச் சரணமடைந்தது பற்றி இ தை நானுன்கையிற் காட்டிக்கொடுக்கக்கூடாது" என்றுசொல்ல, அந்தப்பருந்து, "தேவரீர் உலகாளபவராகையால் எல்லாரையும் பொதுவாகவல்லவோ காப்பாற்றவேண்டும்? அவ்விதமில்லாமல் ஒருவரைமட்டும் காப்பாற்றி மற்றவரைக்கெடுப்பது அநியாய மாகுமே; நீரிப்போது புறுவைமட்டுங் காப்பாற்றி என்னைப் பசி யால் வருந்தும்படி செய்வது நியாயமாகுமா?" என்றது. சக்கிர வர்த்தி, "பட்சி சிரேஷ்டமே! நானுன்னை அநுதாரணை செய்ததாக வெண்ணவேண்டாம்; பசிக்குச் சாகமூலபலாதிகளிலேதையாவது புசித்தாலும் மது தணிந்துபோகிறது; புறுவின் மாமிசந்தான் வே ண்டுமென்பதில்லையே"? என அதற்கு பருந்து "நாங்கள்சாகமூல பலாதிகளைத்தின்றால் எங்கள் சரீரத்திற்குப் பலமுண்டாகிறதில் லை; மாமிசமே எங்களுக்கு முக்கியமான ஆகாரமாயிருக்கிறதாகை யால் எங்கள் ஜாதி சுபாவப்படி நானுணவுக்காகத் துரத்திவந்த புறுவை என்கையிற் கொடுத்துவிடவேண்டும்" என்று சொல்ல, பக்தன் "அப்படியானால் என்னால் அபயப்பிரதானம் பண்ணப் பட்டு என்னடைக்கலத்திலிருக்கின்ற இந்தப்புறுவை நீ விட்டு வேறொந்தப் புறுவையாகிலும் பிடித்துக்கொண்டு போகலாம்"

என, பருந்து, சுவாமி! என்னைக்கண்டமாத்திரத்தில் பட்சிகளெல்லாம பதுங்கிக்கொள்ளுகின்றன ; நான்மூன்றுநாளாகப் பசியிருந்து இன்றுதான இநதப்புறுவைக் கண்டுச் சந்தோஷமாகப் பசியாறலாமென்று தூரததிவந்தேன்; நான் வருகிற மோப்பத்தைககண்டறிந்த படசிகளெல்லாம் மறைந்துவிடுவதால தினம் ஆகாரங் கிடைககிறதில்லை" யென்று சொல்லிற்று. அவ்வசனத்தைக்கேட்ட சக்கிரவாத்தி, "பட்சி சிரேஷ்டமே ! அப்படியானால் இந்தப்புறுவுக் கீடாக எநத மாமிசம வேண்டுமென்றாலுங் கொடுக்கிறேன் ; அலலது திரவியம் வேண்டுமென்றாலும் தருகிறேன்" என்று சொலல, அந்தப்பருநது, "மண்டலாதிபதியாயிருக்கிற இவா தமது ராஜாதிகாரத்தைககொண்டு நமமை யசசுறுத்தி ஓடிவிடாமல் இவ்வளவுசாந்ததத்தோடே பிரியவசனஞ்சொலலுகிறாரே இவா சொறபடியேநாமகேட்போமென்று அவருககு இணங்கி உததரஞ்சொலலாமல், காட்டிலுள்ள மரஙகளின கிளைகளில் வசிக்கிற பரவைசசாதிககுப் பணமென்னத்திறகு ? நான் தூரததிவந்த புறுவை விட்டுவிடுவதற்கு வழககென்ன ? இதுதானா உமது ராஜதாமம்" என்று சொலலிற்று. அரசன் "அடைக்கலமாகவந்து எனனை யடைநதவாகளை ஆதரியாமல பகைவர் கையில் பிடித்துக்கொடுப்பது மகா பாதகமாகையால் இது ஒனறு தவிர வேறெதைக்கேட்டாலும தடையிலலாமல கொடுககிறேன்" என்று சொல்ல, படசி சிரேஷ்டம, "சுவாமி ! எங்களுககுப புறுவின மாமிசந்தான் அதிகப பிரியமானது ; அதுவொழிநதால அதறகிரண்டாவது நரமாமிசத்தை யிசசிபபோமெனறு" சொல்லிற்று. இவ்வசனததைக்கேட்ட வரசன, "அவ்விதமே கொடுக்கிறேன" என்று ஒரு துலாவை நாட்டி ஒரு தட்டிற புறுவை வைத்து, மறுதட்டில் தனனுடைய தொடையின மாமிசத்தைக் கததியால அறுத்துவைத்தார். சபையிலுள்ளவாகளெல்லாம பரமாசசரியப்பட்டவர்களாய் சககரவாததியைத தடுககபயப்பட்டுக்கொண்டு மௌனமாயிருந்துவிட்டார்கள். அரசன் சற்றேனும யோசனைசெய்யாமல் தமது கையில் கத்தியை எடுத்து தமது வலது தொடையின் தசையையறுத்தெடுத்து துலாத்தட்டில் வைத்துத் தூக்கிப்பார்த்தபோது குறைந்ததனால், இடது தொடையிலுள்ள தசையையும் அரிந்து வைத்தான். அப்போதும் புறு வைத்திருக்கிற தட்டு கீழே இருந்தது. பிறகு சக்கரவர்த்தி தமது இருதோள்களின் தசைகளையும்

திறுவைத்தார்; அப்படியு மொவ்வாததால, பின்பு மார்பிலுள்ள தசையை யறுத்துவைக்க அதுவும சரிப்படாமையால, அபபுறம கண்டமுதல் பாதம வரையிலுள்ள ஒவ்வொரு அங்கததிலுள்ள மாமிசங்களேயும் கூசாமலறுத்தறுத்து வைததும புறுவின தட்டு மேலெழும்பாததால், சககரவாததி தாமே தட்டிலேறி யுட்காரந்தார். அவரேறவே வோநதனெழிய தட்டு விழ்நது, புறுவின தட்டு பர்ந்தது. அதைக்கண்ட பருநது, "லோமகனே! நான வீணுசைப படுகிறவனல்லன்; அதிகமானதை யான எடுததுககொளளச சமமதியேன்; புறுவின எடைககுச சமமான மாமிசததைககொடுத்தால் போதுமென்று" சொலல, அரசன தட்டைவிட்டிறங்கி மறுபடி மாமிசத்தைமாத்திரம நிறுததுப்பாரகக, அதுவுமதிகமாயிருந்தது. பிறகு கொஞ்சம தசையை யெடுததுபபாரகக அதுவு மதிகப்பட்டதால், வைதத தசைகளேயெல்லாஞ் சிறுகசசிறுக வெடுததுச் சும்மாவைத்துவிட்டுக கடைசியில கொஞ்சம மாமிசததோடு நிறுத்துப்பார்த்தபோது எடை சரியாயிருநதது அதைககண்டவரசன், "ஓ பட்சிசிரேஷ்டமே! இனி நீர திருப்தியாக வெடுத்துக்கொள்ளலாமெனறு" சொனன சககரவாததியைப் பாரதது அந்தப் பருந்து, "லோகபாலகா! நீர ஏதோ துககப்படுவதாக உம்முடைய முகந தோற்றுகிறது; அவ்விதந துககததுடன் கொடுக்கும் மாமிசத்தை நானேறறுககொளவது உசிதமலல" எனறது. அரசன், "நாம விசனமுறறது வாஸ்தவநதான்; எதறகாக வென்றால் இவ்வளவு தசையையும நாம தெயவாரபபணமாகக் கொடுத்தும், அவ்வளவும் பிரயோசனபபடாமல, கொஞசம மாமிசம் மட்டும சத்விணியோகமாகி மறறதெலலாம யாருககும பிரயோசனமிலலாமல் போகிறதேயெனகிற வருததமே யொழிய வேறில்லை" யென்றார்.

அத்தருணத்தில் பருந்துருவாகவும. புறுவுருவாகவுமிருந்த இந்திரனும், அக்கினிபகவானும தஙகள் நிஜரூபததை யெடுத்து அரசனுக்குப் பிரசன்னமாகி "சீவகாருணியமும, ஈகையும, தர்மசிந்தனேயுமுள்ள பூலோகேநதிரா! உனது பிரதாபததையும், தெய்வபக்தியையும், நீதியையும் வெளியிடுதறபொருட்டு திககுபாலகாகளாகிய நாங்களிருவரும் புறுவாகவும், பருநதாகவு முறுமாறியவ் உன்னைச்சோதித்தோம்; உன்னைப்போல் நீதிசெலுத்தி எவ்விதக்குறைவுவாராமலுமாள்பவர் மூன்றுலோகத்திலும் கிடையாது;

மானிடர்களுக்கிருக்கவேண்டிய சகலவிதமான உத்தமகுணங்களு முனனிடத்தில நிறைந்திருக்கின்றன ; உன்னுடைய மனோதைரியத்துக்கும, ஈகைக்கும நாங்கள் அதிக சந்தோஷப்பட்டோம் ; நீ செய்த காரியம மகா வியக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது; உனக்கு மேன்மேலும சகலவிதமான பாக்கியங்களுமவிருத்தியடையவேண்டும்" என்று அனேக வரங்களை யளித்து, சக்கரவர்த்தியின் சரீரத்தை சிரசுமுதல பாதமவரையில் தடவிக்கொடுத்தார்கள். உடனே வேந்தன் நிரோகம முனபோலவாயிற்று. பிறகு அரசனும், சபையோர்களும, இந்திரனையும அக்கினிபகவானையும ஸதோத்திரஞ் செய்து கொண்டாடினார்கள அவர்கள அந்தர்த் தியானமாகப் போன பினபு சக்கரவர்த்தி மகா சந்தோஷத்தை யடைந்து முன்போலவே அரசுபுரிந்து வந்தான்.

பூலோகபிரம்மாவின் கதை.

மானிடர்களிடத்தில முக்கியமாயிருக்கவேண்டிய உத்தமகுணங்களில மனோதைரியமும, சமயோசித புத்தியும மேலானவைகள்; திடசித்தர்கள அசாத்தியமான காரியங்களையும வெகு இலேசாகச் செய்து முடிப்பார்கள், "தைரியவான பலவான்" என்றபடி அந்த வொரு குணமில்லாவிட்டால மற்றநற் குணங்களிருந்தும் பிரகாசியாது; நன்றாய் கற்றறிந்த வித்வான சபையிற் சென்று பிரசங்கஞ்செய்யக்கூடாத சபைக் கோழையாயிருந்தால் அவனுடையவித்தை குடத்தில வைத்த தீபமபோல அவனுக்குள்ளேயிருந்து அணியருக்குந்தோன்றாமல போய்விடும ; ஆகையால மனோதைரியத்தினால பெரியகாரியங்களை சாதிக்கலாம என்ப சாதகத்தைக்கொண்டு அடைதற்கரிய பதத்தையடைந்த ஒரு பிராமணனுடைய கதையை அடியிற்கண்ட ஒரு சுலோகத்தினால விளக்கியிருக்கிறது.

ஹம்ஸஸஹாயேந நாரீ வ்யாக்ரஸஹாயேந புரம் ।
கூர்மஸஹாயேந அங்குலீயம் ப்ரஹ்மத்வம் ஸாஹஸஸஹாயேந ॥

அதாவது:—ஹமசத்தினுடைய உதவியால பெண்ணையும், புலியினுதவியால புரத்தையும, ஆமையின்சகாயத்தால் அங்குளீயகத்தையும், பிரமமாவின் பதவியை தனது பிரதாபத்தினாலு மடைந்தான்.

சகலமான சாஸ்திரங்களையும் சாங்கோபாங்கமாய்க் கற்றறிந்து, குருகடாட்சம் பெற்று குருதட்சணை கொடுக்க பின்பு அவரனுமதி பெற்று தனது பிதாவின் கிராமத்தை நோக்கிவந்த விப்பிரனொருவர் வழியில் ஒரு கானகத்தைக் காலால் நடந்து கடக்க நேர்ந்தது. அவர் குருகுலவாசியாயிருந்ததால் உலகவியாபார மின்னதென்று தெரியாத பாமரனாது; கானகத்தில் வெகுதூரம் போனபோது, அங்கொரு நீர்வற்றிய தடாகத்தைக் கண்டார்: அத்தடாகத்தின் நடுவிலுள்ள சேற்றிலிருந்து "காப்பாற்றும், காப்பாற்றும்" என்ற சத்தங் கேட்டது, அச்சத்தத்தின் காரண மின்னதென்று அறியக்கருதிய அந்தணர் அருகில் அணுகியபோது அங்கொரு அசன்று கிடந்த ஆமையைக் கண்டார். அவர் "கூர்மமே! ஏன் என்னைக் கூவியழைத்தாய், உனக்கென்னவாபத்து நேர்ந்தது? பயப்படாதே காப்பாற்றுகிறேன்" என, அதற்கந்தக் கூர்மம், "ஐயா! நானனேகுநாளாக இந்தத் தடாகத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டு யாதொருதுர்ப்பிக்ஷமுமின்றி காலங்கழித்து வந்தேன், இவ்வருஷம் மழையில்லாமல் வற்றிப்போன இந்தத் தடாகத்தில் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஜலஜந்துக்களையெல்லாம் செம்படவர்கள் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்; யானொருவனே அவர்கள் கையிலகப்படாமல் தப்பினேன்; நாளைய தினம் அவர்கள் மறுபடியும் வருவார்கள்; "ஓ புண்ணியபுருஷா! என்னை இச்சேற்றிலிருந்தெடுத்து வேறொரு ஜலாசயத்தில் கொண்டுபோய் விடுவாயாகில், நான் மகாராஜனுடைய புத்திரனானதால், தங்களுக்கு ஜலஜந்துக்களாலே தமது வேலை செய்யவேண்டியிருந்தால், அப்போது என்னை நினைப்பீர்; நானுடனே வந்து என்னாலானவுபகாரத்தைச் செய்யக்காத்திருப்பேன்" என்றது. கூர்மத்தின் வசனத்தைக் கேட்ட பிராமணன், பிரதிப்ரயோசனத்தை யபேக்ஷித்துச் செய்யுங்காரியமன்றென்று ஆலோசித்து, "கூர்மசிரேஷ்டா! உன்னுடைய உபகாரத்தை யான் வேண்டேன்; அப்படி உன்னை வேண்டிய ஒரு சமயம் நேர்ந்தால் அப்போது உன்னிஷ்டப்பிரகாரஞ் செய்யலாம்; எப்படியிருந்தபோதிலும் ஜீவரட்சணம் பிரதான தர்மமானதால், உன்னைக் காப்பாற்றுவது என்னுடைய கடமை என்று சொல்லி," அந்தச் சேற்றிலிறங்கி அங்கு புதைந்து போயிருந்த ஆமையை மெல்லவெடுத்து வெகுதூரங்கொண்டுபோய் சமுத்திரத்தில் விட்டுவிட்டார். கூர்மமும் விப்பிரனை வாழ்த்திச் சென்றது.

பிறகு அந்தப்பிராமணர் பின்னொருகாடு வழிபோகும்போது வேடர்கள் வீசியவலையில் விதிவசத்தால் வீழ்ந்த ஹம்சம் விடுவிப்பவர் யாருமில்லையென்று ஏங்கித்தன் சுற்றத்தாரோடு கதறிக்கொண்டிருக்கிற சத்தத்தைக்கேட்டார். அச்சத்தம் வருமவழியே அவர் போய் அந்த ஹம்சங்களைக்கண்டார். பரிவாரங்களோடு வலையில் அகப்பட்ட ஹம்சம் பிரம்மாவினுடைய வாகனமானதால், மனிதனைப்போல அந்த அந்தணரை அழைத்து, "சுவாமி! வேடிக்கையாகயான் சத்தியலோகத்திலிருந்து பூலோகத்திலுள்ள வேடிக்கைகளைப்பார்க்க இங்கு வந்தபோது, கோடாகோடி ஜந்துக்களைமாய்த்து குடசியை நிறப்பிய கொடியோனாகிய வேடனொருவனால் விரித்த வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தப்புமவழிதெரியாமல் திகைக்கிறசமயத்தில் தெய்வச்செயலால் தேவரீர்வந்தீர்; எங்களைச்சிக்கிற இவ்வலையிலிருந்து காப்பாற்றாவிடில் கிரகம்போன்ற கிராதகன் கூசாமல் எங்களைக்கொன்றுவிடுவான்" என்றது. ஹம்சத்தின் வசனத்தைக்கேட்ட விப்பிரன், உடனே வலைகளையறுத்து அவைகளை விடுவித்தார். ஹம்சராஜன், "அந்தண சிரேஷ்டரே! யான் பிரமனுடைய வாகனம்; இவர்கள் என்னுடைய சுற்றத்தார்கள்! மகானுபாவராகிய தாங்கள் எங்களுயிரைத் தப்ப வைத்தீர்கள்; என்னை யெப்போது நினைக்கிறீர்களோ அச்சமயத்தில் என்னாலாகிய வுதவியைச்செய்யச்சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்று சொல்லிப்பின்னர் அந்தப்பிராமணருடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சத்தியலோகஞ்சென்றது.

அதன் பின்னரந்த த்விஜோத்தமர் அக்காடுவழியே வெகு தூரஞ்சென்ற பின் அங்கோரிடத்தில் ஒருபெரிய குழியில் விழுந்து எழச்சக்தியற்று ஏக்கம்பிடித்து பசியால் வருந்திக்கொண்டிருந்த வியாக்கிரத்தைக்கண்டார். அவர் அதைக்கண்டதும் மகாபயமுற்றவராய் ஓடத்தலைப்பட்டார். அவர் பயந்து ஓடுகிறதையறிந்த புலி, "ஓ சுவாமி! நான் துஷ்டமிருகமென்று பயப்பட வேண்டாம்; யானுமமைக்கொல்லேன்: யான் சாதாரணமான மிருகமல்ல; என்னுடைய துஷ்டநடத்தையால் சாபத்தையடைந்து புலிவுருவேற்றேன்; என்து பழைய நினைவுபோகவில்லை; என்னைக்காப்பாற்றும் காப்பாற்றுமென்று கதறின" சத்தத்தைக்கேட்ட அந்தணர், மனமிரங்கித் திரும்பிவந்து, "சார்த்தூலமே! நீ யென்னசொன்னபோதிலும் உன்னை நம்பமாட்டேன்; நாய் வேஷம் போட்டா

ல் குறைக்காமலிருப்பது முடியுமா? அதுபோல இப்போது நீயே
ற்றிருக்கிற ஜாதிசுவாபம் விடுமா? உன்னுடைய பூர்வோத்திரமெ
ன்ன? விரிவாயுரைப்பாய்" என, அந்தப்புலி, "சுவாமி யானொருக
ந்தர்வன்; பிரதிதினம் தேவலோகத்திலிருந்து இக்கானகத்துக்கு
வந்து மான் முதலியமிருகங்களை வேட்டையாடி துமசஞ்செய்தே
ன்; அக்காலத்திலங்கு தபசு செய்துகொண்டிருந்த மகாருஷியொ
ருவர் என்னுடைய கொடுந்தொழிலுக்குக் கோபமுற்று, "அடே
கந்தர்வா! நீ குற்றமற்ற மிருகங்களைக் கொலைசெய்து திரிவதால்,
"நீ சார்த்தூலமாகப் போகக்கடவது" என்று என்னைச் சபித்த
தட்சணமே இவ்வுருவடைந்தேன்" என்றது. இவ்வசனத்தைக்
கேட்ட விப்பிர சிரேஷ்டர், மனமிரங்கித் தழைகளாலும், செடி
களாலும், மறக்கிளைகளாலும் அப்படுகுழியை நிறைக்க, அவைக
ளின் மேலேறிச் சார்த்தூலம் மேட்டேறிற்று, ஏறிவந்தபுலி அந்தப்
பிராமணனைச் சுற்றிவலம்வந்து, "சுவாமி! என்னுடைய பகைதிறு
ல இக்காட்டிலுள்ள சிம்ம முதலான சகல மிருகங்களையும் அ
டக்கியாண்டுவருகிறேன். அடியேனை எப்போதாவது தங்களுக்கு
வேண்டியதை யேவினை செய்யக் காத்திருக்கிறேன், என் முது
கில் ஏறிக்கொள்ளும், நொடிக்குள் இக்காட்டைக்கடந்து நாட்டிலு
ங்களைச் சேர்க்கிறேன்" என்றது. பயந்துகொண்டிருந்த பிராமண
ன், தைரியமடைந்து அதன் முதுகிலேற, அதுவாயுவேகமாய்ப் பற
ந்து காட்டிற்கு வெளியில் விட்டு "சுவாமி! அதோ! தெரிகிறதே
கோட்டை, கோபுரம் மண்டபங்கள், அந்தப்பட்டணம் போய்ச்
சேர்ந்து, அதன் பிறகு தங்களிஷ்டப்படி செய்யும்" என்று
சொல்லிவிட்டு அந்தப்புலிவந்த வழியே சென்றது.

வியாக்கிரம் போனபின்பு அதன் சொற்படியே அந்தப்பிரா
மணர் அப்பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து இராத்திரி யோரிடத்தில்
போஜனஞ்செய்து இராப்பொழுதைக் கழிக்கா, மறுநாள் காலை
யில், தம்முடைய வித்வத்தை இராஜசபையில் காட்டித்தகுந்த ச
ம்மானம் பெறவுத்தேசித்து, தாம் தங்கியிருந்த வீட்டின் அந்தண
ரைப்பார்த்து, "சுவாமி, அரசனைக்காணவேண்டிய தருசமயம் யா
து?" என வினவ, அதற்கந்த வந்தணர், "ஓய் வித்வ சிரேஷ்டரே! அ
ரசன் கொஞ்சகாலமாக விசனமாயிருப்பதால், அவர் கொலுவுக்கு
வந்து அரசு செலுத்துகிறதில்லை; அத்துக்கம் தீர்ந்தாற்றான் வெ
ளியில்வருவார்" என, "அவ்விசாரம் யாது?" என வித்வான் கேட

ர், அதற்கு அவர், அவனுக்கு ஒருநாள் புத்திரபாக்கியமில்லாம ல் தவஞ்செய்து மகாசுந்தரமுள்ள ஒரு பெண்ணைப்பெற்று, அவளு க்குத்தக்க வயது வந்தும், சத்தியலோக வாசியாகிய பிரமனைத் தவிர மற்றொருவனையும் மணம்புரிகிறதில்லையென்று பிடிவாதஞ் செய்வதால், இவ்வெண்ணம் ஈடேறுமென்று அரசன் நினைத்து மய ங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். இப்பட்டணத்திற்கு அவளைத்தவிர வேறு வாரிசில்லை; அரசனோ மகாவிருத்தாப்பியதிசையிலிருக்கிறான்; அவ ளுக்குவிவாகம்முடிந்தால் பட்டம் அரசன் சந்தோஷத்தையடை ந்து முன்போல் வித்வான்களுக்கு சம்மானஞ்செய்வான்" என்றா ர். இவைகளையெல்லாங்கேட்ட பிராமணன், தாமே அந்தப்பெண்ணை யெப்படியாவது கலியாணஞ்செய்து கொள்ளவேணுமென்று மன தில் நினைத்து, அன்று இராத்திரி பன்னிரண்டு நாழிகைக்குமேல் அப்பட்டணத்திற்கு வெளியில்வந்து, ஹம்சத்தை நினைத்தார். உ டனேயம்சம் அவ்விடத்தில் வரவே அதன்மேலேறிக்கொண்டு, இராஜகுமாரியிருக்கும் அரண்மனையின் ஏழாவது மாடியில் போயி றங்கி, அந்த ஹம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் படுத்துறங்கும் இராஜகு மாரியைக்கண்டார். அவள் நித்திரையைக்கெடுக்காமல் அவள்போ ட்டிருந்த சில நகைகளை கழற்றி எடுத்துக்கொண்டு, அங்குவைத் திருந்த சில ஆடையாபரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளி யில்வந்து ஹம்சத்தின்மேலேறிக்கொண்டு தம்மிருப்பிடம் போய்ச்சே ர்ந்தார்.

மறுநாள் காலையில் இராஜப்பெண் எழுந்திருந்து பார்க்கை யில் தன்னுடைய கழுத்திலணிந்திருந்த நகைகளும், வேறே சில வஸ்திராபரணங்களும் காணாமல் போயிருப்பதைக் குறித்துத் தன்னுடைய தாதிகளை விசாரித்ததில், அவர்கள் "அம்மணி! நாங் கள் வெகுஜாக்கிரதையாகத் தான் இராமுழுதுங் காத்துக்கொண் டிருக்கிறோம்; திருட்டுப்போனதைப் பார்த்தால், வெகுசாமர்த் தியமான திருடனால் இப்படிப்பட்டவேலை நடந்திருக்கவேண்டு மென்று" சொன்னார்கள். பிறகு அரசன் குமரி "இன்றும் ஒரு வேளை அவன் வந்தாலும் வருவான்; அவனை கையும்பிடியாகப் பிடிக்கவேண்டுமென்று" தாதிகளுக்குத் திட்டஞ்செய்திருந்தாள்.

மறுநாளிரவிலும் அந்தப்பிராமணன் இராத்திரி ஹம்சத்தை நினைக்க அதுவந்ததும், அதன்மீதேறி இராஜகன்னிகையின் அரண் மனைபோய்ச்சேர்ந்தார். சென்றதினம்போலவே அவள் படுத்தி

ருக்கும் அறைக்குட்சென்று மெல்ல அவள்படுத்திருக்கும் மஞ்சத்தின்மீது உட்கார்ந்தார். இராஜகுமாரி உறங்காமலிருந்ததால் கெட்டியாக அவரிருகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, "நீயார்? இங்கு திருட்டுத்தனமாக வந்த காரணமியாது?" என், அதற்கு அந்த வேதாந்தியாயி, "ஓ பெண்ணே! நீ இவ்வளவுநாளாக என்மைக்குறித்து தபசுசெய்ததனையால், உன் தபசுக்குச் சந்தோஷித்து உன்முன் தோன்றினேனும் நேற்று இராத்திரியிலிங்கு நான் வந்ததும், நீ அயர்ந்து தூங்கினபடியால், நித்திராபங்கஞ் செய்யாமல்போய்விட்டேன்," என அதற்கு அப்பெண் சந்தேகித்து, "நீர் பிரமனானால், சதுர்முகமெங்கே? ஹம்சவாகனமெங்கே? சரஸ்வதி தேவியெங்கே?" என்று வினவினள். "அடி பெண்ணே! தேவர்கள் பூலோகத்திற்கு வரும்போது நிஜரூபத்தோடு வரலாமா? அதுவுமன்றியில் ஒருமுகத்தோடு கூடிய மனிதர்கள் சதுர்முகத்தோடு என்னைக்கண்டால் ஏளனஞ்செய்வார்கள்; என்னுடைய வாகனம் அதோ வெளியில்விட்டிருக்கிறேன் பார்" என்று சொல்ல அவள் உடனே பேசத்தெரிந்திருக்குமென்று நினைத்து அதற்குச் சமீபத்தில் போய், "நீயார்? இங்கு யாருடன் வந்தாய்?" என்று அவள் அதைக்கேட்டாள். அதற்கு ஹம்சம் "நான் பிரமாவினுடைய வாகனம்; நான் இங்கு என்னுயிரைக் காப்பாற்றிய என் எஜமானைத் தாங்கிவந்தேன்" என்றது. உடனே அவள் சந்தேகந்தீர்ந்து, அறைக்குத் திரும்பிவந்து, "சுவாமி! இவ்வளவு நாளவரையில் என்னையுபேட்சைசெய்து விட்டீரே" யென்று அவரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, இருவரும் காந்தர்வவிவாகஞ்செய்துகொண்டு சரசமாக இராப்பொழுதை நீக்கினார்கள். விடியற்காலத்தில் அந்த விப்பிரனெழுந்து "பெண்ணே! யாம் அகத்தொழில் செய்யப் போகவேண்டும்; தினம் இராத்திரி யிங்குவந்து உன்னைக்கூடிச் செல்கிறோம்" என, அதற்கந்தப்பூங்குழலாள், "சுவாமி! தாங்கள் எனக்குப்பிரசன்னமானதை யென் தந்தைக்குத் தெரிவிப்பேனாகில் அவர் களிகூர்ந்து கலியாணத்திற்கு முகூர்த்தம் வைப்பார். அப்போது தாங்கள் என்னை யாருமறிய பாணிக்கிரகணஞ் செய்யவேண்டுமென்று", கேட்க, அதற்கவர் "அப்படியே செய்கிறோம்" என வாக்களித்துச்சென்று, பிறகு ஒருநாள்வந்து சகலதேச அரசர் முன்னிலையில், அப்பைங்கொடியாளை பாணிக்கிரகணஞ் செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். இவ்விதம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் அவ்வூர் வேந்தனாகிய அந்தப்பெண்ணின் தகப்பன் தன் மோதிரத்தை கழற்றி மேஜையில் வைத்தவுடன், ஒரு காகம் அதைமூக்கிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் சமுத்திரத்தில் போட்டுவிட்டது. மோதிரம் போனதைப்பற்றி துக்கித்துக்கொண்டிருந்த மாமனைக்கண்ட வந்தணர் "மாமா! இவ்வற்ப சங்கதிக்காக ஏன் துக்கிக்கவேண்டும்? அந்தமோதிரம் பாதாள

இங்கிப்படியிருக்க, பிரமா பூலோகத்திலுள்ள ஒருவரசன் பெண்ணை மணம்புரிந்தார், அவ்வரசனுக்கு அற்புதமான காரியங்களைச் சாதிக்கத்தக்க [illegible] என்கிற சக்தி மூன்றுலோகங்களிலும் பரவிற்று. இதையறிந்த நாரதர், ஒருநாள் பிரமலோகஞ் சென்றார். அவரைக்கண்டதும் பிரமா "நாரதரே! நீர் சஞ்சரிக்கு லோகங்களில் ஏதாவது விசேஷமுண்டா" என்று வினவ, அதற்கவர் "சுவாமி! தாங்கள் பூலோகத்தில் ஒரு இராஜகன்னிகையை மணம்புரிந்து அதிக [illegible] செல்வத்தைக் [illegible] காரணமென்று சொன்னார். அவ்வசனத்தைக் கேட்ட [illegible] ஆச்சரியத்தையடைந்து, "நாரதரே! [illegible] பூலோகராஜகன்னிகையை [illegible] மணம்புரிந்ததாக யார் சொன்னார்கள்" என, நாரதர், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நினைத்து [illegible] நாரதர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] என்று சொல்ல, அச்சன [illegible] பிரமாவென்று [illegible] இப்பொழுது [illegible]; அவர் முன்னிலையில் போய் [illegible] [illegible] பார்த்தால் சந்தேகமாயிருக்கிறது; ஒளியாமல் நிஜத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று' கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப்பிராமண சிரேஷ்டர், வந்தவர்கள், பிரமா நாரதர்களென்றறிந்து, தாம் ஒருசமத்துக்கு [illegible] தவம்புரிந்த நியமத்தின் அதன் சகாயத்தால் இராஜகுமாரத்தியைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டது முதல் சகல சங்கதிகளையும் ஒளியாமல் சொல்லவே, பிரமாமுதலான சகலமானவர்களும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள். இவ்வதிசயங்களை சமயோசிதமாகவும், தைரியத்துடனும் செய்ததுமல்லாமல், பொய்பேசாமல் நிஜத்தைச்சொன்னதற்காக, உம்மை பூலோகபிரமாவென்று அழைக்கவேண்டியது என்று சொல்லி அவரை ஆசீர்வதித்து பிரமா சத்தியலோகஞ் சென்றார். நாரதர் லோகசஞ்சாரார்த்தம் தமது வீணைத்தொனியுடன் கானஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டுப்போய்விட்டார். ஆகையால் மனோதைரியமுஞ் சமயோசித புத்தியுமுள்ளவர்கள் புகழை[illegible] வார்கள்.

சுபமஸ்து
